

Editor:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05
Any XII N.º. 596
Setmana del 24 de febrer
al 2 de març del 1991
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

La Guerra del Golf

Causa sensació i
esperança la convo-
catoria sense
precedents, pel Papa,
dels presidents de
les Conferències
Episcopals
dels països
implicats.

(En el
número
pròxim
donarem àmplia
informació
sobre aquest afer).

La Universitat Ramon Llull, ja té llum verda

El Consell Executiu de la Generalitat aprovà el passat dilluns 18 de febrer, l'avantprojecte de llei de creació de la Universitat Ramon Llull, primera Universitat privada de Catalunya, d'inspiració cristiana, de la qual és un dels principals promotors el cardenal Jubany.

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, declarà durant la imposició de la medalla d'or de la Generalitat al cardenal Jubany, que "espero que la iniciativa de la Ramon Llull sigui una realitat dintre de pocs mesos".

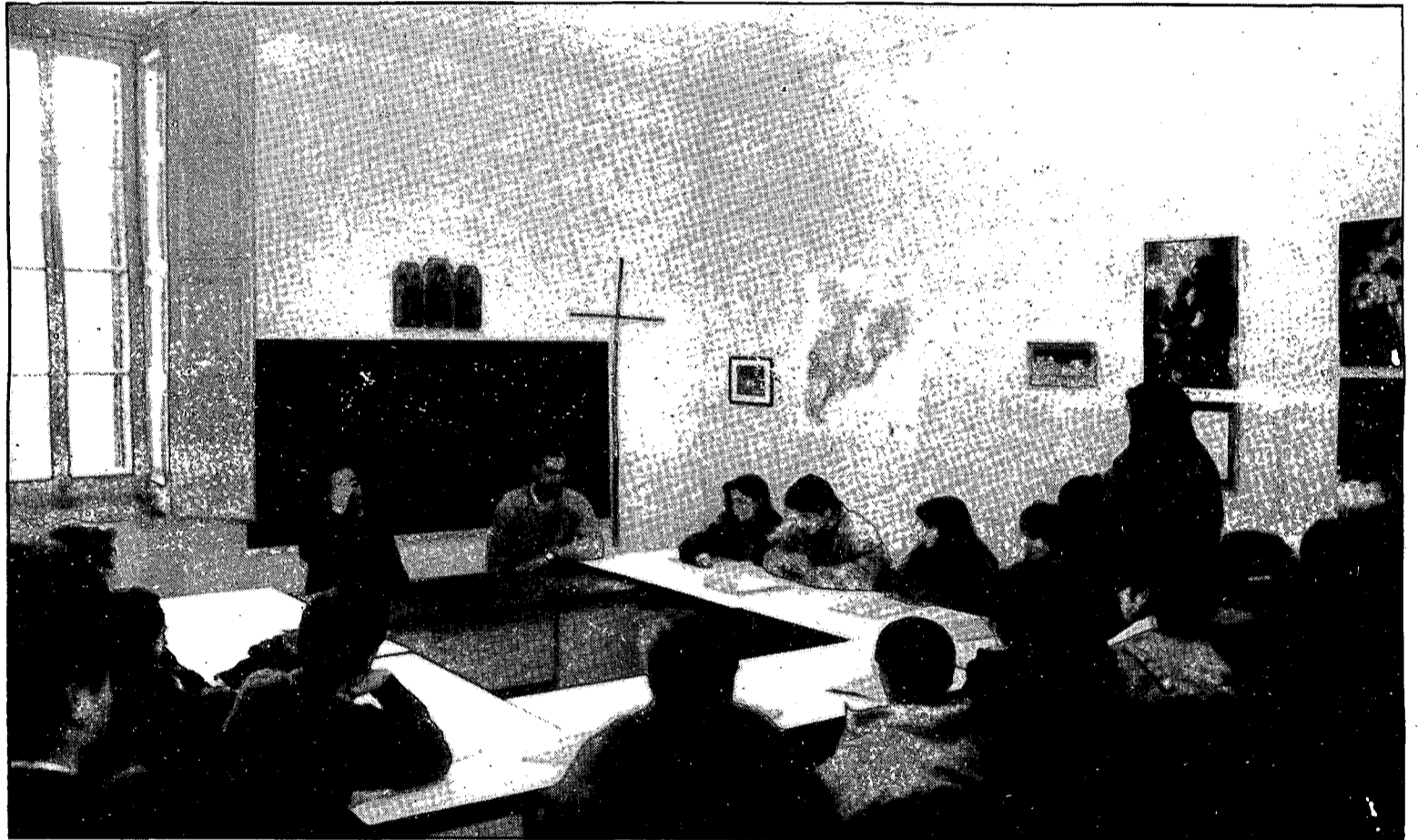
La Ramon Llull serà la primera Universitat de Catalunya i Espanya aprovada en el marc de la Llei de Reforma Universitaria (LRU). Aquesta Universitat espera arribar als 15.000 alumnes en el termini d'uns 10 anys.

La Ramon Llull s'articula al voltant de quatre centres educatius: La Facultat de Filosofia de Catalunya, l'Escola universitària Blanquerna —ambdues depenents de l'Arquebisbat de Barcelona—, l'Escola de Telecomunicacions de La Salle, i l'Institut Químic de Sarrià. També participa en el projecte el Cercle d'Economia.

La Subcomissió del Consell d'Universitats critica en el seu informe la proposta federativa d'aquesta universitat i estima que la llibertat de càtedra es limita pel dret de la universitat a la seva pròpia inspiració cristiana, opinió que no és compartida ni pel conseller Laporte ni pels promotors de la nova universitat.

L'arquebisbe de Barcelona: "Sóc el vostre capellà"

"500 joves es reuniren al Seminari"

Cinc-cents joves participaren en la trobada que el Seminari de Barcelona organitzà. El lema: "Què pensen els joves del servei dels capellans?". La trobada va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles, acompanyat per mossèn Ramon Prat, rector del seminari, i els altres superiors, així com pel Delegat de Joventut, pare Antoni Serramona, i els Delegats zonals de Pastoral Vocacional. L'Arquebisbe de Barcelona digué: "us encoratjo i animo a dedicar tota la vida al servei dels germans".

AFINANT...

Quin occident?

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Quan dic "enfront" vull dir, com diu el Fabra, "davant per davant". Enfront hi pots tenir, doncs, el veí o l'amic que viu al mateix replà, o el poble de l'altra riba del riu amb més o menys ponts per comunicar-se. Durant quasi un segle hem tingut enfront uns Estats organitzats i conduïts per realitzar una utòpica forma de vida social i comuna sense Déu i, per tant, sense religió. De retop els resultà —i com l'han refusada!— una societat sense l'home lliure amb iniciativa i responsabilitat personal, una societat sense progrés, literalment "inhumana". Des de fa catorze segles tenim enfront uns pobles, adesiara més o menys Estats, amb trets culturals comuns on Déu i la religió hi dominen com un element determinant. D'aquest esbós panoràmic, el que és més preocupant avui paradoxalment és el "nosaltres". Qui som? Com ens definim? D'on ens ve que la nostra forma de vida social i comuna, la nostra cultura, malgrat les ombres i les reculades, resulti més lliure —diem democràtica—, més humana, més pròspera... Ens anomenem "l'Occident". Vergonyant eufemisme de "món cristià". Bandejats els nostres integritats i la nostra intolerància, no fóra l'hora d'oferir el nostre rostre cristià a l'Islam per ajudar-lo a sortir del seu integritat i la seva intolerància? En aquesta empresa, ens hi ajudarien força germans àrabs i orientals cristians... i ja ens hi passen al davant els ex-comunistes.

Conferències quaresmals

Fóra bo que la pràctica d'unes CONFERÈNCIES QUARESMALES, com a ressò de la crida profètica i evangèlica a la conversió continuada, tinguéssim prou poder de convocatòria com per aplegar comunitàriament, arreu del país, els cristians en un espai de reflexió i aprofundiment de la fe. Potser caldria novament "institucionalitzar-les", ni que fos buscant llocs adients, tant en àrees urbanes com rurals. La persistència i l'acceptació pública de les Conferències Quaresmals, tan tradicionals a Notre Dame de París, per posar un exemple, ens assenyalen un camí que modestament voldríem encetar.

Enguany l'arxiprestat de Santa Anna i l'Associació d'Amics de "CATALUNYA CRISTIANA", ofereixen a tothom, en els cèntrics locals de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (Balmes/València), un bloc de CONFERÈNCIES QUARESMALES, a càrrec de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, doctor en Teologia i director de "CATALUNYA CRISTIANA".

(Vegeu pàg. 13).

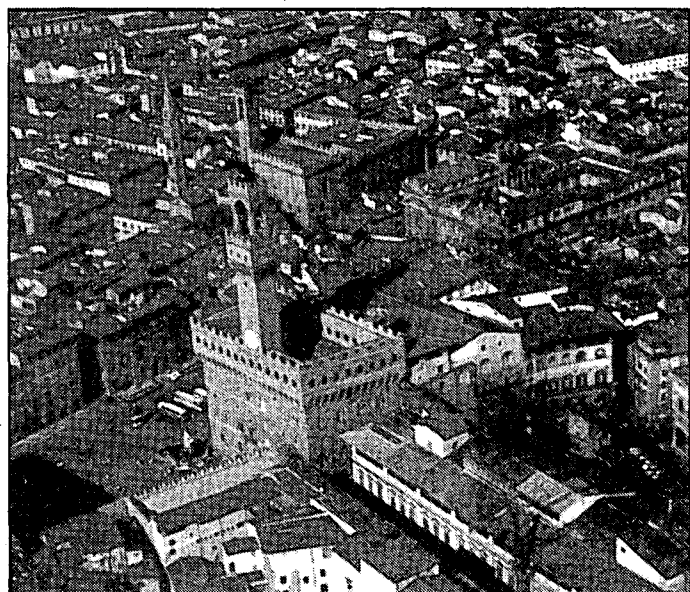

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

UNA OCASIÓ IMMILLORABLE PER ACUDIR A LA FONT DE LA
HISTÒRIA I L'ART DE LA ITÀLIA ACTUAL

FLORENCIA I LA TOSCANA

Del 8 al 17 de març

*Esplèndida visió d'art i d'història: des de l'antiga Etrúria o Tusca fins a l'època del Gran Ducat.
SIENA - PISA - LUCCA - SAN GIMIGNANO - VOLTERRA...*

També: BOLONYA i RÀVENA

Trajecte per: ARLES, NIÇA i MONTECARLO

Viatge en autocar - Allotjaments de categoria "turisme especial"

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

PER SETMANA SANTA:
PELEGRINATGE A

FÀTIMA

Del 23 de març a l'1 d'abril

Passant per Madrid, Trujillo i
Badajoz, Ciudad Rodrigo,
Salamanca i Sòria, i

visitant **PORTUGAL**

LISBOA, palaus de SINTRA i
QUELUZ, monestirs de MAFRA i
ALCOBAÇA, NAZARE, BATHALA,
COIMBRA, GUARDA, etc.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

PER ANAR A CONÈIXER EL
PAÍS DEL SOL IXENT

Del 4 al 18 d'abril

VIATGE AL JAPÓ

Arquitectura - Costums - Religiositat -
Recursos - Progrés

TOKYO - NIKKO - KAMAKURA -
HAKONE - ODAWARA - NAGOYA -
TOBA - ILLA DE LES PERLES - ISE -
KYOTO - OSAKA - HIROSHIMA -
NAGASAKY

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ **CATALUNYA CRISTIANA** PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Des que va començar a dibuixar-se a l'horitzó de la nostra església catalana la possibilitat d'una universitat catòlica, el desig i l'esperança de la seva realització ha estat present a les planes del nostre setmanari.

Ara ens arriba la notícia de l'aprovació de la llei que reconeix el seu avantprojecte pel govern de la Generalitat. La universitat Ramon Llull entra, doncs, en la recta final de la seva realització.

Aquesta notícia és plena de significació de cara al futur del cristianisme i del futur de la societat del nostre país, i de cara a la col·laboració de l'un i de l'altra en bé de tothom, sense confusionismes pertorbadors ni puritanismes estèrils.

En realitat, el projecte de la Ramon Llull només ha estat possible des d'una situació de maduresa. Quan, com a reacció a l'aiguabarreig del fenomen "nacional-catolicisme", semblava a destacades mi-

Universitat Ramon Llull: primer reconeixement

nories progressistes cristianes, que el paper dels creients a la societat moderna havia de difuminar-se fins a la seva ocultació acomplexada al redós de la sagristia, no era possible parlar d'una universitat d'inspiració cristiana. Quan els mecanismes d'afirmació laica funcionaven en forma d'anticlericalisme visceral, una universitat de l'Església hauria estat vista com un retorn d'aquesta a les seves ànsies de poder temporal. Avui, feliçment, la nostra societat civil se sent segura i els cris-

tians hem après a ser-hi presents respectant la seva autonomia i, alhora, aportant-hi, solidàriament amb els nostres conciutadans de qualsevol idea o creença, la força de la nostra fe.

El projecte de la universitat Ramon Llull, impulsat amb intel·ligència i amb constància pel cardenal Jubany, és fruit d'aquesta maduresa. La nostra Església aprèn a ser lliure dins una societat lliure.

Augurem un futur d'eficàcia espiritual a la Universitat Ramon Llull, en el camí lluminós que assenyalen les grans universitats catòliques europees que donen testimoni de la fe cristiana i honoren les cultures nacionals on viuen encarnades.

Li desitgem, sobretot, capacitat i enginy per esdevenir profundament social, és a dir, plenament assequible a tots els estaments del nostre poble.

Entre la infinitat d'informació rebuda durant aquestes setmanes de guerra, citaré una anècdota contada per Patrick White, germà de La Salle, que treballa a la Universitat de Betlem, de la qual ell mateix va ser testimoni els primers dies de la contesa.

Tancats a casa per un llarg toc de queda, els membres d'una família palestina discuteixen la seva situació desesperada. "Tot ens és igual. Protestarem en la 'intifada' principalment amb mitjans violents. ¿Què hem aconseguit? ¿No res! ¿Qui es preocupa de nosaltres ara? A qualsevol lloc on veiem una esperança hi correm, siguin americans, europeus o Saddam", digué un dels membres grans de la família. "És un temps de bogeria -contestà un dels joves que estava jugant als escacs-. Un desastre." Les mares, deprimides per la tensió, parlaven d'aquells quatre primers dies i, mirant preocupades els seus joves fills que mostraven ànim bel·licós, van dir: "L'únic que volem és sobreviure".

El relat em sembla com una paràbola de l'actitud que, en general, mostra l'Església. Es volen pronunciaments de l'Església que justifiquin la resposta contundent que s'està donant a Saddam Hussein. El Papa només clama per la pau i es mostra profundament adolorit. Els bisbes, amb diferents maneres, fan el mateix. Les altres esglésies cristianes també.

No dic que en aquest cas, segons la lògica de la guerra començada per Saddam, no sigui just i potser inevitable respondre. El cardenal Hume ho resumí en una frase: "En tot cas seria una tràgica necessitat". Però per a mi m'és molt difícil arribar a aquesta conclusió.

En primer lloc em falta saber si altres mitjans, com el de l'embargament, estaven realment exhaurits. Em falta saber millor-potser ningú no ho sapia exactament, però ho saben més els líders polítics -si hi ha raons fonamentades per esperar que sigui controlada i no esdevingui allò que diu el Concili Vaticà II, que "tota acció bèl·lica tendeix de manera indiscriminada a la destrucció". Em falta saber quines són les veritables intencions dels aliats -les de Saddam són previsibles- a l'hora d'establir un nou ordre polític a la zona i com es tractaran problemes pendents, també amb resolucions de l'ONU soorrells, a Palestina.

No és que els altres no puguem i hàgim de jutjar fets tan greus com aquest. Però és un joc de cent cartes amagades. Peralta que ho estiguin més es controla la informació, i potser no hi hagi altre remei que fer-ho. Una informació que se sol limitar a fets visibles i

JOAN MARTI i ALANIS,
bisbe d'Urgell

immediats i se sol eludir els precedents colonials europeus, conseqüents als acords de la Societat de Nacions de 1920 a 1926, la història de la Iraq Petroleum Company, i no cal dir com es jutja, potser inevitablement, amb mentalitat occidental, el món àrab.

Cap fet no es comparable, ja que intervenen circumstàncies històrico-polítiques que els fan tots diferents. Però és inevitable pensar que la invasió del Tibet per part de la Xina, d'Afganistan per la URSS, de Panamà pels EE.UU., del Líban per Síria des del Nord i per Israel des del sud, i també Cisjordània i Gaza. En aquests casos no hi ha hagut resposta. I al mateix Saddam Hussein se l'ajudà contra l'Iran.

La violació de l'ordre internacional que ha fet Saddam és clara. Els advertiments durant els darrers mesos els va rebre també clarament. La seva tossuderia sanguinària és evident. Per tot això cal concedir als qui han decidit la resposta el dret a fer-ho i a pensar que probablement han assumit un deure històric dur i

dolorós des d'una consciència recta. Així es podrà dir que és just respondre bèl·licament a una guerra que va començar el mes d'agost.

No esperareu pas que l'Església aplaudeixi. Defensem la vida com un do superior. En les enquestes fetes a Europa els últims anys apareixen en primer lloc els valors de la pau i de la llibertat. Dramàticament cal optar per un i contra l'altre. Les mares de Betlem optaven per la vida, que per això vaig prendre el relat com a paràbola eclesial.

Una de les seqüeles d'aquesta situació és l'odi. Apareix fins i tot en les aficions lúdiques. Malament, El do suprem de les relacions internacionals és la confiança entre els homes. S'està fent malbé molt. No n'hi ha prou parlant del mal ecològic, que hi és; dels perjudicis econòmics, de les conseqüències polítiques. L'Església ha de defensar els valors superiors de l'esperit. Es volen ofegar amb diners els sentiments antioccidentals del món àrab i musulmà. La confiança no es compra amb diners. És bo que aquesta gent, que no ha perdut la memòria de Lepant, no vegin l'Església com aliada amb una empresa bel·licista. Confonen Occident amb el

cristianisme. Dècades de pacient diàleg ecumènic poden enfonsar-se. Igualment amb Israel. L'antisemitisme ha estat una xacra d'Occident, que només després de la declaració "Nostra Aetate" del Concili Vaticà II s'ha començat a superar.

Hi ha cristians a Jerusalem, a Amman i a Bagdad. Si això pot bloquejar els líders de l'Església a l'hora de pronunciar-se, també pot, per altra banda, fer més informat i prudent el judici.

Jo no vull condemnar els caps polítics que a Occident prenen greus decisions. Suposo que ho fan a consciència. Fins i tot és possible que no hi hagi alternativa i que inevitablement s'hagi de continuar amb la lògica fèrria del camí emprès. La seva mesquinesa o la seva grandesa les jutjarà Déu i la Història. Però deixeu-me que, simplement, lamenti la guerra. Demanar constantment la pau. ¿Convé anar fins el final i esborrar Saddam del mapa? Jo dic que si avui es pot aconseguir la pau, no s'esperí demà. No a qualsevol condició. Però millor avui que demà. Demà cal arreglar altres problemes a l'Orient Mitjà. Amb Israel i Síria. I això pot ser millor que destruir totalment Iraq i Saddam.

(De "LA VANGUARDIA")

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Joan E. Jarque i Juglar
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
Francesc Malgosa i Riera C/ València, 244, 2on.
Joan Carrera i Planas Tels.: 215 / 27 39 - 27 84
Edita: Fundació Catalunya Cristiana FAX: 215 28 05
Gera: 08007 Barcelona
Jaume Roig i Torrentgenís Impremora: Publigraf, S.A.L.
Josep Samper i Alejo Pige. Valeri Serra, 30
D.L. B.14.387/79 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

RESPIR

EL MIRACLE DE SER BO

No coneixia unes paraules de sant Anscari, un monjo del segle novè, evangelitzador de Dinamarca, i agraeixo el qui me les va enviar, perquè em va eixamplar el cor. Deia així el sant: "Si jo fos digne de ser escoltat pel meu Senyor, li demanaria que em concedís només un miracle: el de fer de mi, per la seva gràcia, un home bo". No puc assegurar que la traducció en què les vaig llegir fos justa, però ho suposo. El dubte si era o no prou correcta la traducció em degué venir pel costum que tenim de demanar a Déu que ens faci sants, mentre Anscari li demana que el faci un home bo. Ja sabia què es deia! Que siguem sants és do exclusiu de Déu: és una gràcia i un misteri. Que siguem bons és molt feina nostra, i una feina dura i llarga; per això tenia raó sant Anscari de demanar-ho com un miracle. De ser bona, la nostra naturalesa no se'n surt fàcilment.

MIQUEL ESTRADÉ

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.
Reste d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

Després que els bisbes espanyols s'hagueren manifestat contra la guerra del Golf, al ministre de cultura, Jorge Semprún, li va faltar temps per acusar l'episcopat en ple d'hípcrites, pel fet que, en "altres ocasions" no s'haguessin manifestat en contra de "croades contra el comunisme".

Resulta molt trist, tristíssim, que tot un personatge de la talla intel·lectual que se li suposa al senyor Semprún surti amb un estirabot d'aquesta mena. I tot plegat perquè els bisbes espanyols han manifestat públicament una opinió, discutible com totes, però diferent a la seva pròpia i a la del govern de l'Estat. Cau dins l'esfera del ridícul més espantós voler desautoritzar les veus discrepants amb al·lusions a fets pretèrits, en els quals molts d'ells ni tan sols hi van tenir participació.

Però, el fet no tindria més importància, si no correspongués a un estat d'opinió desgraciadament massa generalitzat, que l'Església ha de mantenir la boca ben tancada davant d'esdeveniments importants que afecten la societat. Una opinió compartida per un sector molt ampli de la intel·lectualitat i també del poble ras. Una opinió que recorda

Els bisbes i el senyor Semprún

JORDI BASSAS i RIBALTA

altres èpoques d'anticlericalisme oficial. En nom del laïcisme i de no sé quants valors "progressistes" més, l'Església institucional hauria de limitar les seves declaracions a la sagristia, o a tot allargar al presbiteri.

I això que, si anem a mirar, el senyor Semprún tenia al seu abast fórmules molt més respectuoses, si volia discrepar democràticament amb els bisbes, sense haver de recórrer a grolleries innecessàries. Per exemple, podia haver-los objectat que la seva llibertat d'expressió no l'haurien pogut exercir en un país de confessió islàmica, on els cristians només hi són tolerats. Concretament, el senyor Tarek Aziz, ministre d'afers exteriors iraquí i cristià maronita honest,

ben segur que ha d'empassar-se amargament les seves opinions personals davant del dèspota que el mana, abans d'ahir ateu declarat, avui fervent seguidor del Profeta. És clar que, davant de tot això, el senyor Semprún ha d'admetre que, posats a escollir, més val una Església cristiana rondinaire que no pas el servilisme d'uns ulemes atenallats per la por.

Dintre de la realitat terrible de la guerra —que no admet cap atenuant humanístic— potser els occidentals podem tenir el petit consol de pensar que les reiterades protestes d'arreu contra aquesta guerra —a les quals s'han afegit els bisbes i el mateix Sant Pare—, tal vegada estiguin salvant la població civil iraquiana d'un holocaust massiu que, en altres èpoques, el fervor patriòtic dels països bel·ligerants hauria justificat plenament. D'això, n'haurien de prendre nota, tant el senyor Semprún, com les fanatitzades masses dels països àrabs que ens voldrien fregir vius. Posats altra volta a escollir, sempre és preferible, a parer meu, una guerra secularitzada a qualsevol tipus de guerra santa. Altrament dit, sempre és preferible que el Cèsar es quedi només amb allò que és seu, i no amb allò que pertany a Déu.

Tal com deia en un dels meus darrers articles,estic convençut que aquests tres amors: al Papa, a l'Església i a Maria, són un símptoma fiable de la salut de la fe. Avui parlaré de l'amor a l'Església. Déu m'hi ajudi; perquè, malauradament, no és fàcil parlar-ne als catòlics de casa nostra.

D'entrada, hi ha entre nosaltres tants conceptes d'Església, que fins i tot resulta difícil el diàleg per manca de coincidència en el contingut conceptual. I com que l'ambient actual tendeix a substituir la metafísica per la sociologia, la veritat per l'opinió, l'ésser pel fenomen, sembla que tots estiguem com condemnats a la confusió "respectuosa" que ens enfronta a la clarificació "impositiva" del Magisteri de l'Església.

Es ben cert que tota realitat, tant natural com sobrenatural, l'hem de viure segons el nostre mode de ser. I Déu ens ha fet ser creatus. De manera que els nostres conceptes, si bé fan sempre referència a una objectivitat que ens permet entendre el que hom diu; pel fet de ser expressats en una paraula interior nostra, posseeixen una vida —la de cadascú— que, sense afectar la referència objectiva, expressen també la subjectivitat. La nostra paraula exterior—versió de la interior— no solament "diu coses", sinó que "ens diu a nosaltres". Per això, parlant, les persones no solament poden entendre el que mútuament es diuen, sinó que poden entendre's elles mateixes.

Quan els catòlics parlem de l'Església, tot i que acceptem el seu Magisteri, no podem deixar de posar-hi el nostre mode de ser— cadascú el seu—; però això de cap manera no pot significar —si no volem caure en el més absolut relativisme— que la referència objectiva de la paraula se la pot inventar cadascú com li sembli. El coneixement humà és "locutiu"— tendeix a expressar-se en una paraula—. I aquesta paraula s'ha de referir a la veritat, "al que les coses són". Alhora que s'hi ha de manifestar la nostra vida. Si no fos així, entre altres coses seria impossible l'amor. Ningú no pot estimar l'Església si se l'inventa, encara que en aquesta invenció hi posi tota la seva vida. Tampoc ningú no pot estimar l'Església si el concepte que té d'ella es limita a una objectivitat —"ortodòxia"— no expressada amb una paraula pròpia que va assolint la vida en dolors de part.

En Déu—del qual som imatge— la Paraula engendrada pel Pare des de tota l'eternitat és, juntament amb el Pare que la pronuncia, l'origen de l'Esperit Sant —l'Amor infinit i personal de Déu—.

Amb això vull expressar que si la paraula amb la qual "diem" realitats com ara "l'Església", "l'espòs" o "l'amic" no és "veritadera"—no manifesta que "viu" en nosaltres l'Església, l'espòs o l'amic "en el seu ésser" i segons la nostra ma-

L'amor a l'Església

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

nera de ser, no podem estimar ni l'Església, ni l'espòs, ni l'amic.

Sovint se sent refusar "l'Església Institució". No és freqüent "llimar" per aquí o per allà el sacerdot, els sacraments, el Magisteri, la vocació universal a la santedat. I de vegades t'arriben veus dels qui treballen "per una Església alternativa". Jo em pregunto: tot això —que no sol venir del poble humil i senzill— ¿ajuda a estimar l'Església? I una Església no estimada ¿pot salvar, tenint en compte que la nostra aportació és insubstituïble, segons les paraules de sant Pau: "completant en la meva cam el que manca a la passió del Crist" (Col 1,24)?

¿Que l'Església té pecats? Evidentment: els nostres. ¿Que l'Església té limitacions? Certíssim: les pròpies dels homes que la formem. ¿Que l'Església s'equivoca? Sens dubte: entu i en mi i en l'altre. Però ¿és que l'objecte del nostre amor —no solament respecte a l'Església, sinó respecte a qualsevol persona— és, precisament, la misèria en tant que misèria, el pecat en tant que pecat, la limitació en tant que limitació? L'objecte del nostre amor és "la persona" i solament en ella — i d'una forma dolorosament reco-

neixedora i ansiosament superadora— tot el que en la persona hi pugui haver de menys noble.

Quan estimem l'Església estimem "la Persona" de Jesucrist que, per obra de l'Esperit Sant — i en la Institució fundada per Ell sobre els Apòstols presidits per Pere— s'encarna en cadascun dels qui hem rebut el baptisme. Un amor a l'Església que no sigui amor a Jesucrist, el Fill del Pare fet home per obra de l'Esperit Sant en el si de Maria, en realitat no és amor a l'Església. Fixem-nos, doncs, que l'amor a l'Església comporta necessàriament l'amor a la Santa Trinitat, el reconeixement del pecat i l'acceptació agraïda de la nostra salvació en l'Encarnació, passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

L'Església és un misteri —el de la unió de Déu i l'home en un sol subjecte: el Fill etern de Déu—. I aquest misteri només existeix per l'acció de l'Esperit Sant per aglòria del Pare. L'Església és Jesucrist vivent en cadascú de nosaltres per obra de l'Esperit i malgrat les nostres misèries de tota mena.

Si l'Església és la Paraula de Déu feta home en els homes, ¿com podem refusar el seu Magisteri? Si l'Església és el Fill del Pare que ens fa fills del Pare per obra de l'Esperit Sant, ¿qui pot refusar cap dels seus sacraments pels quals se'ns comunica la vida de Déu? Si l'Església és el Cos Místic

del Crist, ¿qui pot refusar la seva disciplina?

Què seria una Paraula que no parlés per ser escoltada? Una Filiació que refusés la vida del Pare? Un Cos els membres del qual menyspreessin la disciplina que els interrelaciona? ¿Podem estimar una Persona negant-nos a escoltar la seva paraula, rebutjant la seva vida, menystenint la seva coherència?

L'amor a l'Església és l'amor a la Persona de Jesucrist, present en les persones dels batejats; per obra de l'Esperit Sant, procedent del Pare i del Fill. L'Església al marge de Jesucrist no és res. Jesucrist al marge de l'Església no seria el Déu redemptor que ha entrat en la història humana per tal que els homes entrin en l'eternitat divina. Exigir-li, per acceptar-la, que ens ensenyi el que a nosaltres ens sembli bé aprendre; que ens doni la vida que a nosaltres ens plagui i pels camins que nosaltres triem; que ens deixi decidir en cada moment el lloc que ocuparem i les obligacions que assumirem segons els vaivens del nostre caprici, no és compatible amb l'amor a Jesucrist, home amb els homes i Déu de Déu en la unitat de la Segona Persona de la Trinitat Santa.

Finalment—crec que val la pena pensar-ho—, perquè Jesucrist és el subjecte de la Institució eclesial, en la qual tots els subjectes humans som no solament homes, sinó fills de Déu, qui no estima el proïsme no pot estimar l'Església, vocació de tota la humanitat.

ACUDIT

Vivència

Per què ens és tan difícil i incòmode deixar traslluir els nostres sentiments?

Per què, ahir mateix, vaig haver d'argumentar a un noi, que no sols podia, sinó que havia de deixar-se portar pel que sentia i expressar-ho lliurement, sense pensar que fer-ho era una debilitat?

Per què no podem —o no gosem— sortir al carrer sense cares?; sense por de quedar malament davant dels altres?

Tanta importància té la imatge que volem projectar, que la posem per damunt del que en realitat som?

No puc alçar cap bandera contra la formació, l'educació o el que sigui, perquè la vergonya me la faia caure de la mà. Jo també he caigut en aquest parany i he funcionat d'aquesta manera durant molts anys; he rigut per dintre i m'he empassat moltes llàgrimes; he desitjat ser diferent, sentint-me culpable d'aquest desig; he envejat en lloc d'admirar; he tingut por de fer el ridícul, por de sentir-me rebutjada; por d'autocompadir-me, por d'autoconformar-me, por

d'autovalorar-me. Creia que que se'm devien moltes coses i esperava que me les donessin de grat i com que ningú no sabia el que jo desitjava no m'ho arribaven a donar mai; i, al mateix temps, els altres quedaven esperant, no sé què, i tan frustrats com jo, perquè la carcassa ens lligava a tots dins d'aquesta trampa en la qual hem après a viure.

A mesura que poso anys, em desfaig de moltes traves, visc més lliure i em sento molt millor, tot i que sé que encara em queda un llarg camí per sentir-me alliberada del tot. Ara comprenc que aquestes vergonyes que tanquen la porta als sentiments, són actituds de poca maduresa i penso que, afortunadament, a tots ens arriba el moment en què veiem clar que cal riure quan en tenim ganes, que cal plorar si ens ve de gust, que hem d'estimar si ens ho diu el cor i que, sobretot, hem de saber demanar quan anhelem alguna cosa que els altres ens poden donar.

NÚRIA ALBERT i MONTANER

ARA MATEIX

Estat de guerra

J. CARRERA PLANAS

Ja fa un mes que, enmig de les feines i els problemes habituals, ens acompanya, com un tonada de mal averany que no et pots treure del cap, la presència de la guerra. A més del neguit que ens ve dels fets estrictament bèl·lics, hi ha el de definir-se sobre la guerra mateixa amb tot el manyoc de qüestions que s'hi amaguen. Aquesta és d'aquelles guerres — com va ser-ho la civil espanyola de fa més de mig segle — que estableix un segon front d'opinió i acaba portant una certa divisió a tot arreu. Com van les coses, en aquest segon front, entre nosaltres? Hi ha un fet que no es comenta gaire però que ens cal posar a primer terme: el Papa s'ha situat clarament, angoixosament, contra la guerra. No genèricament, sinó en concret: contra aquesta guerra. Més concretament encara: si un dia va denunciar la violació del dret internacional per l'Iraq, després ha condemnat, sobretot, l'acció de les forces aliades que, a parer seu, no van arribar a esgotar tots els recursos diplomàtics possibles. És clar que sempre es poden trobar matisos en les seves paraules i potser més en aquests últims dies. Però això no arriba a obscurir la claredat de la seva actitud i del seu compromís. La premsa italiana ho ha vist molt clar i la més laica ho ha explotat prou, per tal d'incomodar el govern demòcrata-cristià. En un acudit de "La Repubblica" el Papa és dibuixat amb la barba d'Hussein... Els comentaris i la polèmica han pujat el to quan Roberto Formigoni, vice-president del Parlament europeu, ha declarat que el Papa es trobava en una situació de "risc personal greu" a causa de la seva actitud davant la guerra. El ministre de l'interior Scotti s'ha pronunciat contra aquesta alarma i el mateix Giulio Andreotti s'ha vist obligat a contestar als periodistes: "Amenaces al Papa i perill

per a la seva vida?, ha replicat. No en sé res. I si existissin ho hauria de saber, no creuen?" En tot cas, aquestes disputes confirmen quina és la imatge del papa Wojtyla respecte de la guerra del Golf, si més no a Itàlia.

Els sectors d'opinió resolutament pacifistes i els qui tenen una visió dels problemes internacionals més marcadament centrada en una relació d'exploació del tercer món pels occidentals, liderats pels Estats Units d'Amèrica, també tenen l'opció clara. Porten, de fet, el pes de les campanyes al carrer contra la guerra i aquí s'oposen, particularment, a la col·laboració que hi presta el govern espanyol. Amb una notable gradació de matisos, tanmateix: de l'esquema netament dual dels més simplistes a la ponderació de factors més complexos que fan els més reflexius. Molts cristians, sobretot els joves, comparteixen aquesta actitud, més aviat en la seva versió matisada. Per a ells l'actitud del Papa, que en altres temes i circumstàncies els havia resultat difícil, és ara francament encoratjadora.

En canvi, la majoria dels ciutadans — a Catalunya, segons l'enquesta més recent de l'"Avui", un 45'3 per cent — fan costat als aliats. Molts d'ells, però, si fem atenció a allò que sentim i llegim, amb una certa incomoditat interior. Se senten lluny de l'esquema dual abans esmentat. En desconfien: una escriptora

tan poc suspecta en aquest tema com la Teresa Pàmias ha fet reparar que l'anti-americanisme sistemàtic ha dut a errors i a preses de posició equivocades, moltes vegades... D'altra banda, hi ha la figura absolutament impresentable d'Hussein... la dubtosa representativitat del món pobre pel ric Iraq... la posició de la majoria de governs àrabs... el prestigi d'homes com Mitterrand o Havel... Però tampoc no poden acceptar la guerra. Potser alguns se l'havien imaginada com una acció de quatre dies i estaven disposats a fer, un moment, els ulls grossos, amb l'esperança posada en la nova situació que en sortiria... Però la guerra dura, els morts augmenten, el futur es preveu embolicat... Als cristians d'aquest sector, l'actitud del Papa de qui, en altres qüestions, s'havien sentit contents o, almenys, comprensius, ara no els deixa tranquils... Estat de guerra!

Com a detall il·lustratiu de la complexitat d'aquest laberint que anomenem consciència humana, resulta curiosa l'actitud personal de George Bush, un home, sembla, amb força més sensibilitat religiosa que la majoria de governants europeus. Convençut que la seva guerra és justa i que obtindria el suport de l'Església, es va sentir adolorit per la carta que van adreçar-li els bisbes catòlics americans. Segons la indiscreció d'un congressista que ha estat després divulgada, tenia aquesta carta sobre la taula el dia del primer atac aeri a Bagdad. Les crítiques del Papa també el van molestar. Però després van venir també les del seu conseller espiritual Edmond Browning, cap de l'Església episcopaliana... Des d'aquell dia, ha cercat refugi en els medis religiosos més conservadors. Així ha reaparegut a la Casa Blanca el predicador Billy Graham, capítol de les "esglésies electròniques", evangelistes de la televisió.

Fer la pau

J.L. MARTÍN DESCALZO

"Com parlar de Déu ara que la vida és tan cara?" es preguntava un dels personatges de Bertold Brecht en una de les seves peces teatrals. ¿I com continuar parlant d'esperança -jo em pregunto ara- mentre milers d'homes moren sota les bombes? ¿Com continuar escrivint articles mirant de fer una mica de llum, una mica de pau als qui els llegeixen, quan sé que tots els que els segueixen viuen aquests dies esfereïts (uns més, altres menys, però molt tots) pel que llegeixen en els periòdics o veuen a la televisió? ¿No seria millor -em pregunto-, deixar reposar un temps els meus escrits, ja que la majoria pensarà que les seves ratlles són això, només això: paraules? Paraules que no evitaran ni una sola mort i que fins i tot poden semblar blasfemes quan només un tràgic silenci de vergonya ens hauria de cobrir.

Ser home és quelcom difícil, ja ho sé. Però hi ha circumstàncies en les quals aquesta dificultat es multiplica i hom preferiria pertànyer a una altra raça, no sé: la dels cérvols o la dels coloms. O ser com l'aire, que no mata. O com l'aigua que mai no dispara.

I, tanmateix, som homes. Homes de la mateixa raça que els que -d'un costat o de l'altre- bombardegen; també de la mateixa raça dels que moren. Hom no elegeix allò que és. I som tan germans dels que maten com dels que moren.

I ens equivocariem si penséssim -còmodes i covards- que "ells" -els que maten-, són de pasta diferent a la nostra. Res no hi guanyem qualificant-los d'escurçons o malvats. Són nostres; són nosaltres. I també resultaria comodíssim dividir-los en bons i dolents, en àngels i dimonis, en servents de Déu i de Satanàs, per excomunicar els uns i canonitzar els altres i posar-nos -naturalment- al cantó dels "bons". Però ¿quin és el costat dels bons? ¿No hi deu haver bons i dolents a tots els bàndols i fins i tot dins de cada una de les persones que combaten? ¿No deu ser cada ànima com una salsa en la qual ja no poden separar-se els elements -el bé, el mal- amb què fou fabricada?

Deixeu-me que us ho digui: quan hi ha guerra, prefereixo no pensar mal de ningú... sinó de mí. No em plau denominar a ningú "violent". Elegeixo carregar-me la culpa i

pensar quan hauré deixat d'estimar perquè aquesta guerra esclatés. I és que jo crec en la comunió dels sants i en la que Bernanos anomenava "la comunió dels pecadors". Perquè, efectivament, tota mancança d'amorebruta el món. I quan el món sagna és que cadascú de nosaltres no ha estat suficientment pacificador.

I, davant d'una guerra, crec que el més urgent és que nosaltres, els que no som visiblement bel·ligerants, aprofitem tant de dolor per purificar i pacificar el nostre cor. ¿Què guanyaria jo sortint al carrer amb pancartes quan reconec que també en el meu cor hi ha rastres de violència? Millor serà, em sembla, passejar-me amb pancartes pels carrers del meu propi cor. Perquè si dolenta em sembla la guerra, no em plau pas més que algú "utilitzi" la idea de la pau per difondre les seves pròpies idees personals o per aconseguir seguidors d'una determinada política. ¡Això sí que em sembla un sacrilegi! O la dels qui utilitzen la guerra per ensenyar els seus fills a odiar i dividir -ells també- el món en bons integrals i dolents absoluts. I això quan és ben clar que tota guerra és un gran càncer de la humanitat com a tal i, per tant, de cadascú de nosaltres.

Per això la meua única posició davant la guerra és resar perquè Déu, el Gran Pacífic, s'apiadi de nosaltres, que fins i tot en això abusem del seu nom. Això i dedicar-me a fer reflorar dintre de mí les estimades idees de la no violència.

La de l'Evangeli abans de tot, en les pàgines del qual se'ns parla

d'un Pare que fa ploure sobre bons i dolents. La de Gandhi que explicava que, per a ell, "la no violència no era un mer principi filosòfic, sinó la norma i l'aliment de tota la seva vida, l'aire mateix que respiro". La de Martin Luther King, que assegurava que "la violència no té vigència pràctica, perquè la vella filosofia de l'ull per ull, dent per dent, acaba deixant cec a tothom. Aquest mètode no és correcte. Aquest mètode és immoral. És immoral perquè constitueix una espiral descendent que s'acaba en destrucció per a tothom. És fals perquè persegueix l'aniquilació de l'enemic i no pas la seva conversió". La de Roger Schutz, el prior de Taizé, que tant ha parlat de "l'ardent paciència dels joves", que és paciència, però ardent, no adormida. La de tants seguidors de Jesús de Natzaret, que, de posar-se a favor d'un bàndol, elegirien el de les víctimes.

Com monsenyor Romero, que pocs dies abans de caure amb el cor destrossat per una bala assassina escrivia en l'última pàgina del seu diari: "El meu altre temor és sobre els riscos de la meua vida. Em costa acceptar una mort violenta que, en aquestes circumstàncies, és molt possible. Fins i tot el senyor nunci de Costa Rica m'advertí de perills imminents per aquesta setmana. Ell m'animà, dient que la meua disposició ha de ser donar la vida per Déu qualsevol que sigui el seu final. Les circumstàncies desconegudes es viuran amb la gràcia de Déu. Ell va assistir els màrtirs i, si és necessari, jo el sentiré molt a prop meu en lliurar-li l'últim sospir. Però més valuós que el moment de morir és lliurar-li tota la vida i viure per Ell."

Viure per Ell i pels germans: això és, en definitiva, fer la pau.

MATARÓ - CENTRE

Entresol de 154 m2 per llogar com a despatx, moblat i amb departaments interiors. Molt lluminós amb grans finestres exteriors. Dues entrades independents. Lavabo. Servei de porteria. Ascensors automàtics. Plaça d'aparcament al soterrani del mateix edifici (opcional). Aire condicionat i calefacció a totes les dependències. Llum, Aigua i Telèfon. (Ideal per empresa de serveis, advocat, administracions, consultori per metge o dentista, agències d'assegurances, etc.).

Tel. 317 67 23 (nits).

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 08010 Barcelona Tel (93) 301 08 87

CASSETTES NOVETATS

BON DIA, JESÚS!

Lletra i música: M. Neus Rodés, Lluís Suñer, Salvador Carles. Interpretació: M. Neus Rodés, Carles Patiño, Quim Rabaseda, Marta Teixidó, Gemma Teixidó, Josep Codina.

Els autors, un grup de mestres i catequistes joves, ens ofereixen aquesta cassette amb 10 cançons infantils, adequades per a la catequesi o activitats semblants. El seu estil invita a cantar-les com a pregària i també com a resum-record d'uns punts cabdals per a la vida cristiana. Els petits s'hi enganxen de seguida.

CARA A: 1. Bon Dia, Jesús.- 2. Vine, vine aquí, amic.- 3. Sermó de Jesús a la muntanya.- 4. Pren la meua mà.- 5. Pregària del vespre.

CARA B: 6. Visca el compartir.- 7. Tinc una llum al cor.- 8. Cantem al Senyor.- 9. El gran goig.- 10. Mireu, Jesús ens estima.

P.V.P. 750 ptes.

Hi ha un cançoner a part, amb les lletres i músiques de les cançons.

P.V.P. 325 ptes.

SOM CRISTIANS I HO CELEBREM

Lletra i música: Grup Kairol. Interpretació: Grup Kairol.

El grup KAIROL ens presenta 11 cançons per als menuts de la comunitat cristiana. El tema de les lletres el podem intuir per la simple relació dels títols. L'estil de la música... s'ha de sentir. De marxa, la que volgueu.

CARA A: 1. En el principi.- 2. Noè.- 3. Abram.- 4. El poble hebreu.- 5. Ave Maria, Mare de Déu.- 6. Jo crec.

CARA B: 1. L'àngel del Senyor.- 2. Veniu a la festa.- 3. Et donem gràcies.- 4. L'ovella perduda.- 5. Som els teus amics.

P.V.P. 1.000 ptes.

Hi ha un cançoner a part, amb les lletres i músiques de les cançons.

P.V.P. 325 ptes.

Demaneu-los a la vostra llibreria o a LLIBRERIA CLARET amb aquesta butlleta de comanda:

Us prego que m'envieu contra-reembossament (sense despeses) els llibres següents:

Nom..... Telèfon.....

Adreça.....

Població.....

Enviats pel papa Joan Pau II dos dies abans del conflicte bèl·lic a l'Iraq

Tres greus missatges que la història jutjarà

Darrerament, l'òrgan informatiu del Vaticà, "L'Osservatore Romano", ha fet pública els tres missatges urgents de Joan Pau II al president de l'Iraq, Saddam Hussein, al president dels Estats Units, George Bush, i al secretari general de l'ONU, Javier Pérez de Cuéllar, dels quals en sabem l'existència, però no el contingut.

"Catalunya Cristiana" els publica sencera per tal que la història pugui jutjar amb objectivitat els darrers intents desesperats del Papa a fi d'evitar una de les guerres més atroces d'aquests últims segles.

Missatge a Saddam Hussein

A l'excel·lentíssim senyor Saddam Hussein, president de l'Iraq:

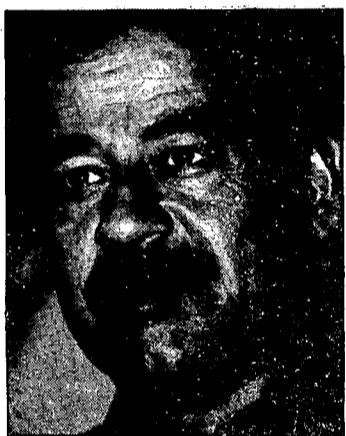
Estic pregonament angosat per les tràgiques conseqüències que la situació a la regió del Golf podria tenir, i sento l'imperiós deure d'adreçar-me a vostè per repetir tot allò que, fent-me ressò dels sentiments de milions de persones, he tingut ja l'oportunitat de dir al llarg dels dies i mesos passats.

Cap problema internacional no pot resoldre's de forma digna i adient mitjançant el recurs a les armes, i l'experiència ensenya a tota la humanitat que la guerra, a més de causar moltes víctimes, crea situacions de greu injustícia que ensems constitueixen una poderosa temptació per a ulteriors recursos a la violència.

Tots podem imaginar les tràgiques conseqüències que un conflicte armat a la regió del Golf, duria per a milers dels vostres compatriotes, per al país i per a tota l'àrea, si no per a tot el món.

Espero de debò i amb tota la força imploro a Déu misericordiós que les parts interessades aconseguixin descobrir encara, en diàleg franc i fructuós, el camí per evitar una tal catàstrofe. Aquest camí es pot recórrer solament si cada individu actua mogut per un desig autèntic de pau i justícia.

Confio que també vostè,

senyor president, prendrà les decisions més oportunes i farà gestos valents que puguin ser el començament d'un vertader camí cap a la pau. Tal com vaig dir públicament el darrer diumenge, una demostració de disponibilitat per part vostra no faria altra cosa que honorarlo davant el seu estimat país, la regió i tot el món. En aquestes hores dramàtiques, prego perquè Déu l'il·lumini i li doni la força per fer un gest valent que eviti la guerra: seria una gran passa davant la història, perquè assenyalaria una victòria de la justícia internacional i el triomf d'aquella pau a la qual aspiren tots els homes de bona voluntat.

Vaticà, 15 de gener de 1991.

JOANNES PAULUS PP. II

Missatge a George Bush

A l'excel·lentíssim senyor George Bush, president dels Estats Units d'Amèrica:

Sento l'imperiós deure d'adreçar-me a vostè, en qualitat de cap d'Estat de la nació més compromesa, des del punt de vista del personal i de l'armament, en l'operació militar actualment en curs a la regió del Golf.

En els darrers dies, fent-me portaveu dels pensaments i preocupacions de milions de persones, he subratllat les tràgiques conseqüències que podria tenir una guerra en aquella àrea. Ara desitjo repetir la meua ferma convicció que és molt difícil que la guerra dugui a una solució adient dels problemes internacionals i que, encara que es pogués resoldre momentàniament una situació injusta, les conseqüències que se'n derivarien ben probablement serien devastadores i tràgiques. No podem ignorar que l'ús de les armes i, especialment, els armaments altament sofisticats dels nostres dies, provoquen, a més de sofriment i destrucció, noves i potser més dolentes injustícies.

Senyor president, estic segur que també vostè, juntament amb els seus consellers, ha sospesat clarament tots aquests factors, i que no estalviarà esforços ulteriors per tal d'evitar decisions que podrien ser irreversibles i causarien patiments a milers de famílies dels seus compatriotes i a tants pobles de l'Orient Mitjà.

En aquestes darreres hores que ens separen de la data límit donada pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides, espero realment, i demano amb fe viva al Senyor, que encara es pugui salvar la pau. Espero que a través d'un extrem esforç de diàleg, es restitueixi la sobirania al poble de Kuwait i que es pugui restablir a l'àrea del Golf i a tot l'Orient Mitjà l'ordre internacional, que està en la base d'una coexistència entre els pobles realment digna de la humanitat.

Invoco sobre vostè abundoses benediccions de Déu i, en aquest moment de greu responsabilitat davant el seu país i davant la història, prego especialment que el Senyor li doni la saviesa que cal per prendre decisions que de debò serveixin per al bé dels vostres compatriotes i de tota la comunitat internacional.

Vaticà, 15 de gener de 1991.

JOANNES PAULUS PP. II

Missatge a Javier Pérez de Cuéllar

A sa excel·lència, senyor Javier Pérez de Cuéllar, secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, Nova York:

En aquestes hores decisives, en les quals la humanitat angostada dirigeix la mirada cap al golf Pèrsic i no pot resignar-se a la idea de la guerra, el meu pensament s'uneix a vostè, excel·lència, que es prepara a complir una missió de bona voluntat a Bagdad.

Invoco de tot cor sobre la seva persona la benedicció del Déu de la pau, a fi que el guï i faci que els seus esforços trobin un acolliment favorable. Desitjo ardentment que l'autoritat moral de l'Organització que vostè representa contribueixi a fer prevaldre el diàleg, la raó i el dret, i que així s'evitin opcions les conseqüències de les quals serien desastroses i imprevisibles. Que triomfi el bé suprem de la pau, tan desitjat per tots els pobles de la terra!

Vaticà, 11 de gener de 1991.

JOANNES PAULUS PP. II

FILTRANT LA NOTÍCIA

Joan Pau II: profundament angostat

Per primera vegada el papa Joan Pau II ha usat les paraules "congoixa" i "angoixa" per descriure la situació actual del greu conflicte bèl·lic del Golf.

El diumenge, dia 10 de febrer, es dirigia a la multitud de la plaça del Vaticà a l'hora de l'Angelus, i deia: "També avui us invito a tots els aquí presents i als qui arriba la meua veu a unir-se en la meua fervent pregària a Déu Pare de la humanitat, perquè aculli la nostra angostada súplica per la pau. Que Déu vulgui inspirar a les parts interessades, l'esperança en el diàleg per posar fi a l'ús de les armes i trobar la solució als problemes de l'Orient Mitjà".

La nit abans havia rebut la trista notícia que la proposta iraniana, abonada pels països no alienats, pels musulmans i la Unió Soviètica, havia estat refusada per

Saddam Hussein.

Segons informa "Ya", la diplomàcia vaticana veu en aquesta negativa un salt gravíssim en la guerra: noves estratègies sagnants, noves víctimes i destruccions de l'ecologia.

D'aquí que el papa Joan Pau II es mostrés trist i profundament preocupat.

Cada hora, dia i setmana que passa, el futur proper d'aquesta guerra esgarrifosa és veu més obscur. Ni sabem el moment puntual en què es trobarà el conflicte quan escrivim aquest comentari. Restarà, però, el judici que en farà la història, i les gestions de la Santa Seu i de Joan Pau II per aturar una guerra que s'hauria pogut evitar, com és diu en aquestes pàgines.

FRANCESC GAMISSANS

NIT DE GETSEMANI

Sagrat Cor de Jesús

tu m'esperes...

¿No vindré a acompanyar-te?

Sacerdots homes i joves
dia 28 de febrer de 21.30 a 24 h.
Parròquia Verge de la Pau
Pl. Ferran Casablanca, 4

Personalitats i institucions catòliques opinen sobre el conflicte del Golf

Una guerra que s'hauria pogut evitar

■ FRANÇA

Cardenal Roger Etchegaray: "La guerra és un apocalipsi"

El president del Consell pontifici de "Justícia i Pau", cardenal Etchegaray, manifestà: "La guerra localitzada en el Golf Pèrsic, és a un pas de la guerra mundial; fa vibrar i tremolar tot el planeta en la por que abasti més amplament amb lluors d'apocalipsi"

■ BÈLGICA

La Comissió "Justícia i Pau": "La guerra no pot destruir un poble ni un país"

Davant el perill de destrucció de nombroses vides humanes, la Comissió "Justícia i Pau" llança una crida a la responsabilitat de totes les parts compromeses. "És important dir clarament, insisteix, que les lleis internacionals siguin respectades en la seva totalitat. Això implica la retirada de l'Iraq de Kuwait i el compromís de solucionar el conjunt de les qüestions pendents al Mitjà Orient, especialment al Líban i en els territoris ocupats per Israel".

Una pau duradora només s'instal·larà a l'Orient Mitjà, continua la Comissió, "si l'accés a les fonts naturals (petroli) és reglamentada equitativament" i "si els països de l'Orient Mitjà es comprometen en la via de l'establiment de governs democràtics".

Tot considerant la situació que es viu actualment a "extremament greu", la Comissió "Justícia i Pau" de Bèlgica afirma que "les condicions de pau han de fer-se possibles i, en conseqüència, han de ser preparades des d'ara: la guerra, precisa el comunicat, no pot abocar a la destrucció d'un país i d'un poble, siguin les que siguin les seves responsabilitats en el conflicte".

■ ESTATS UNITS

L'arquebisbe de Nova York, cardenal O'Connor: "Una resignació i una indiferència culpables."

"Cadascú de nosaltres hauria de sentir un gran dolor. Em refereixo al fet paorós que l'espècie humana ha acceptat gairebé com a inevitable la guerra com a únic camí seriós vers la pau (...). Però actualment cal tenir el coratge de denunciar que cada guerra és un fracàs de la raó humana". És en aquests termes severes que l'arquebisbe de Nova York, el cardenal John Joseph O'Connor jutja les hostilitats al Golf Pèrsic.

"Molts d'entre nosaltres i probablement la majoria del gènere humà han arribat a acceptar la guerra amb la mateixa resignació que nosaltres acceptem avui la violència en els nostres carrers, les ofenses als més febles, les persones sense defensa, la brutalitat i el crim com a inevitable realitat de la vida", precisa el cardenal O'Connor.

Després d'haver exposat en números anteriors de "CC" les intenses gestions diplomàtiques de la Santa Seu i les personals del papa Joan Pau II davant el conflicte del Golf Pèrsic, oferim un recull de les diverses opinions de personalitats i institucions catòliques d'Europa i Estats Units. Aquesta informació ha estat facilitada per les agències APIC, KNA, COR, KIPA, OFIM i CIA.

En totes les opinions hi ha un denominador comú: la guerra del Golf Pèrsic és considerada com un gran desastre per la humanitat, que s'hauria pogut evitar, i que després del conflicte quedarà un rerafons a tot l'Orient Mitjà difícil de solucionar.

■ SUÏSSA

Declaració de "Pax Christi": La utilització de les armes no resol res

El Comitè de "Pax Christi" suís romanx exhorta a les parts enfrontades en la guerra del Golf Pèrsic a cessar el més ràpidament possible l'enfrontament militar i a emprendre negociacions sobre totes les qüestions conflictives del Pròxim Orient.

■ ALEMANYA

Els bisbes de Lausana, Ginebra i Friburg: "Els míssils duen a la mort travessant el cel de Betlem"

"Actualment -deploren els bisbes-, altra vegada la guerra. Els míssils portadors de la mort travessen el cel de Betlem, all on els àngels havien cantat: Pau a la terra als homes de bona voluntat". (...) Després d'evocar l'esterilitat de Sara, la dona d'Abraham -"Pare de tots els creients"- i el seu guariment amb la naixença d'Isaac, monsenyor Mamie continuà: "La pau, és avui com un infant que nosaltres hem de posar al món; si Déu no guareix la nostra impotència i la nostra esterilitat, mai el príncep de la pau, l'Infant de Betlem, fruit virginal de l'Esperit Sant, no podrà renèixer entre nosaltres".

■ FRANÇA

El bisbe d'Evreux, monsenyor Gaillot: "La guerra és una deshonra"

"La guerra és el desonor. Es-

tic trist perquè hi ha guerra, trist també perquè França hi és compromesa", declarà monsenyor Jacques Gaillot, bisbe d'Evreux, comentant el desencadenament d'hostilitats en el Golf marcat pels atacs aeris contra l'Iraq".

Cal veure -insisteix monsenyor Gaillot-, que aquesta guerra, per les enormes despeses financeres que comporta i que es xifren en milions de milions de dòlars, és un insult a la misèria, un insult al tercer món: "Sempre tenim diners quan es tracta de defensar amb les armes. Sempre trobem el que cal. Però quan es tracta d'hospitals, d'escoles, no hi ha diners. L'objectiu militar sempre és prioritari en relació al de l'educació nacional o en relació a la salut. Això ho trobo escandalós".

■ ANGLATERRA

El president de la Conferència Episcopal, cardenal Hume: "La guerra porta conseqüències humanes i ecològiques greus".

Evocant les conseqüències humanes i ecològiques d'aquesta guerra, el cardenal Hume declarà que "per aquesta raó, nosaltres no podem en cap moment del conflicte deixar passar possibilitats d'obrir la porta a una pau justa".

"La guerra del Golf, per necessària que pogués ser, és un fracàs tràgic", subratlla el cardenal Hume. Segons l'arquebisbe de Westminster, "és cada vegada més clar que només un organisme internacional "pot fer esperar una pau durable". Creu que en un avenir pròxim les Nacions Unides hauran de fer front a una

de les tasques més difícils, o sigui buscar "una solució global i justa per l'Orient Mitjà" després de la fi de la guerra.

■ ALEMANYA

Monsenyor Franz Kamphaus, Bisbe de Limburg: "La perversió de la guerra"

Monsenyor Franz Kamphaus, bisbe de Limburg ha protestat vivament per l'augment d'impostos a Alemanya per finançar la guerra del Golf. "Nosaltres, financem la mort en lloc de pro-

oure la vida", va dir en una homilia a la catedral de Frankfurt. En lloc d'augmentar els impostos per finançar la guerra, el bisbe de Limburg demanà una ajuda més intensiva al desenvolupament.

Monsenyor Kamphaus qualificà de "desraonada" i de contrària a la voluntat de Déu que siguin invertits bilions en una guerra quan milions de persones moren de fam en el món.

El bisbe alemany afirmà que "tota la perversió de la guerra" és il·lustrada pel fet que s'ha de combatre en el Golf contra les armes "que han estat venudes per nosaltres mateixos amb grans beneficis". Monsenyor Kamphaus creu que la guerra no resol els problemes, sinó que, al contrari, els aguditza.

■ ESPANYA

"Comunió i Alliberament": El judici i la nostra tasca

Hussein -al qual tots hem venut armes fins ahir mateix-, demostra que no vol desistir de la seva voluntat de violència. Occident, per la seva banda, mentre clama per la pau, confia la seva realització als bombardeigs. Potser s'alliberarà Kuwait, però segur que no alliberarà el Líban; els palestins continuaran sense pàtria i les comunitats cristianes de tot l'Orient Mitjà sota l'amenaça d'extinció.

El començament de la pau va esdevenir fa 2000 anys, i no per iniciativa de l'home. Per nosaltres, construir la pau significa formar part de la història que sorgi d'aquell esdeveniment. Nosaltres treballem i ens movem per amor a Crist que ha vingut a nosaltres, per amor a l'home que pateix, sigui quin sigui el seu dolor. Actuem perquè es multipliquin aquests protagonistes nous i irreductibles de la història que són els cristians.

Albert Vidal i Cruañas

ENCUENTRO CON LA BIBLIA

"El libro es una aportación atinada y oportuna en un momento en que la catequesis, en especial de jóvenes y adultos, se presenta como una de las preocupaciones prioritarias de todo pastor" (Del próleg de Jaume Camprodon, bisbe de Girona).

"Possiblement és el llibre més didàctic i pedagògic que s'ha escrit sobre la Bíblia, el millor apropament a la Sagrada Escripura." (J. Reixach / PUNT 23-4-1989).

Format 13 x 21 cms. 412 pàgines.

Preu 1.575 ptes. EDICIONES PAULINAS

Delegació: Via Laletana, 38 - 08003 Barcelona

•Primer Centenari de les Germenes de la Verge Maria del Mont Carmel.- Durant la primera quinzena de març, aquesta Congregació religiosa nascuda ara fa cent anys a Oriola (Alacant), celebrarà la fidelitat i l'amor del Senyor, juntament amb el poble cristià i amb l'Orde Carmelita.

•A la parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats (La Torrassa).- C/ Mossèn Jaume Busquets, 7. Dies 4, 5 i 6 de març, a les 8 del vespre: Eucaristia i predicació. A la parròquia Santa Joaquina de Vedruna, (carrers Francolí-La Gleva, diumenge, 10 de març, a les 12.30: Solemne Eucaristia d'acció de gràcies, amb la participació de la Coral "Renaixença", de Santa Perpètua de Mogoda. Al Seminari Menor de La Conreria, dies 11, 12 i 13 de març, a les 6 de la tarda: Eucaristia i homilia. Diumenge, 17 de març, a les 12: Solemne Eucaristia d'Acció de gràcies.

•Centre Cristià dels Universitaris. CCU.- (c/ Villaruel, 81. Tel. 323 33 68). Dimecres, 27 de febrer, a les 20 h., CONFERÈNCIA: "El màgic joc de l'alpinisme", a càrrec d'Isidre Rodrigo, "Rodri", membre del Consell de voluntaris forestals de la Generalitat de Catalunya i escriptor sobre temes d'alpinisme.

•"Apòcrifs del Nou Testament". És el títol d'un dels llibres de la col·lecció del "Clàssics del Cristianisme", concretament el nº 17. Per facilitar-ne la lectura i la comprensió, el P. Jaume Sidera, cmf ens en parlarà el dimecres dia 27, al Local del Moviment de Dones d'Acció Catòlica, C/Llúria, 7, 1er., a les 5.30 de la tarda. L'acte és obert a tothom.

•XII Trobada de rectors de santuaris de Catalunya i Balears.- Organitza: Pastoral de turisme de Catalunya. Departament de Santuaris. Se celebrarà els dies 11, 12 i 13 de març, al Santuari de Lluc (Mallorca). Cal confirmar l'assistència. Per inscripcions: dirigiu-vos als membres de la comissió interdiocesana; o a Salvador Batalla, c/ Abat Deas, 47 - 08395 Sant Pol de Mar (Barcelona). Tel. (93) 760 07 60.

•Celebració en Cant Gregorià.- Tindrà lloc el dia 3 de març,

III diumenge de Quaresma, a l'Església de l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona, Plaça de Sant Felip Neri, 5, a les 10.30 del matí.

•Hospital de Sant Joan de Déu.- L'Associació de Voluntaris, amb motiu de la celebració de la festivitat de Sant Joan de Déu, et convida a una Conferència que se celebrarà el dia 4 de març, a les 18 h., al Auditori de l'Hospital, sobre: "Sabem dialogar amb el malalt i la seva família?", a càrrec del Germà Francisco Sola. Thi esperem.

•Unió Eucarística Reparadora.- El dia 3 de març, per celebrar l'aniversari de la fundació de l'Obra, ens traslladarem a Tarragona per unir-nos als actes que se celebraran en aquell Centre. Inscripcions i informació: Tel. 213 01 82.- El dia 4, els actes a Barcelona seran a la Capella de les Missioneres Eucarístiques de Natzaret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26. Començaran a les 4.30 de la tarda i acabaran a les 7 amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Francesc de P. Sala, Assessor diocesà. Invitem a totes les persones que vulguin acompanyar-nos.

•Teologia i Humanisme.- (PP. Dominics). Curs de Teologia: Eclesiologia. El dia 7 de març. Tema: "Pertinença a l'Església. ¿Hi ha salvació fora de l'Església?". Dia 21, tema: "Església, món i cultura", a les 20 h., a la Sala Penyafort. Ponent: P. Emilio Barcelón o.p.- Curs de Formació Permanent per a religiosos/os. Dia 8 de març. Tema: "Maria: pobra, casta, obedient. Dimensió Mariològica". Dia 22 de març. Tema: "Aspectes jurídics dels Consells Evangèlics", a les 19 h., a la Sala Penyafort. Ponent: P. Emilio Barcelón o.p. Informació: c/ Bailèn, 10. Tel. 246 33 00. Barcelona.

•Predicació quaresmal a la S.E. Catedral de Barcelona.- Dimecres: dies 27 de febrer, 6 i 20 de març, a les 6.30 de la tarda, pel Rvd. Mn. Lluís Serrallach, canonge. En castellà. Tema: "El Espiritu de Dios guía al Redentor". Divendres: dies 1, 8 i 22 de març a les 6.30 de la tarda, pel Rvd. Dr. Francesc Camprubi, canonge. En català. Tema: "La

passió de Crist, lliçó d'humilitat per al món".

•Moviment Cristià de Mestres.- La pròxima trobada serà el dia 2 de març, a 2/4 d'onze del matí, a la parròquia Sant Pius X. Recés de Quaresma. La reflexió serà dirigida per Mn. Carles Soler. Per més informació: Montserrat Sardà, tel. 253 44 99.

•Entesa judeo-cristiana de Catalunya.- Dijous, 28 de febrer, a les 19.45, a Roger de Llúria 5 (Sala Claret), conferència a càrrec de Joaquim Bellostas i Zapater, sobre el tema "La família entre els hebreus".

•Recés de Quaresma organitzat per ANFE.- El diumenge 3 de març, l'Adoració Nocturna Femenina organitza un recés de Quaresma dedicat a profunditzar en l'espiritualitat de Sant Joan de la Creu, en el IV centenari de la seva mort que se celebra aquest any. Tindrà lloc a la casa de Betània, de Cornellà, c/ Bonavista 37. Començarà a les 10 del matí i acabarà a les 6 de la tarda. Serà dirigit pel Rvd. P. Maria Rosana, carmelita. Tothom hi és convidat. Per informació: CEDAIR, c/ Aragó 268 baixos. Tel. 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

•FACULTAT ECLESIASTICA DE FILOSOFIA DE CATALUNYA.- CURS DE FILOSOFIA. Textos filosòfics rellevants sobre Déu. II. 1. Plató: La Idea Suprema l'Artífex diví. Prof. Joan Enric Vives. Dies 26 i 28 de febrer. 2. La "Imago Dei" de sant Anselm. Prof. Lluís Molina. Dies 5 i 7 de març. 3. Déu a Kant: entre la crítica i la fe. Prof. Salvi Turró. Dies 12 i 14 de març. 4. E. Lévinas: la idea de l'Infinit com a ferida. Prof. Josep M. Esquirol. Dies 18 i 21 de març. Hora: de 19.30 a 21 hores. Matrícula gratuïta per als estudiants. Informació i inscripció a la Secretaria de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya. C/ Diputació, 231 - Barcelona. Tel. 254 16 00. Horari: d'11 a 13 i de 17 a 19 h.

•Curset sobre l'Autoestimació.- Del 8 al 10 de març. Director P. José Vicente Bonet, S.I. Casa de Ejercicios. Carrasco i Formiguera, 32. Tel. 203 88 62.

CPM CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI València 244 - Tel. 215 68 65 - 08007 BARCELONA

Mes de març

DIÀLEGS PER A PROMERSOS

ARXIPRESTAT SANT GERVASI
Acolliment 13 març
Diàlegs 4-7-11-14-18-21 març
6 sessions

Emancipació 33
Tel. 212 69 00
Parròquia dels Josepets
Pl. Lesseps Tel. 237 66 38
De 9 a 10.30 hores.

ARXIPRESTAT GRÀCIA
6-7-13-14 març
4 sessions

Parròquia Santa Isabel d'Aragó
Tel. 236 41 35. A les 21 hores.

GUINARDÓ
5-8-12-15-19-22 març
6 sessions

Parròquia Santa Eulàlia Provençana
Tel. 422 42 19. De 21 a 22.30 hores.

L'HOSPITALET
4-7-11-14 març
4 sessions
5-7-12-14 març
4 sessions

Parròquia Mare de Déu de la Llum
Tel. 240 07 45. De 21 a 22 hores.

Parròquia Santa Maria. Tel. 384 58 04
A les 22 hores.

BADALONA
4-5-6-7 març 4 sessions
25 març 5-6-7 abril
4 sessions
Data inici 4 març
6 sessions

Parròquia Mare de Déu de la Salut
Tel. 387 34 99. A les 20 hores.
Comunitat Cristiana PP. Carmelites
Tel. 389 50 19
Parròquia Sant Miquel
Tel. 376 43 56

CORNELLÀ
3-5-7 març
3 sessions
11-13-15 març
3 sessions
18-20-22 març
3 sessions

Parròquia Santa Maria
Tel. 377 02 80
Parròquia Verge del Pilar
Tel. 376 02 48

GRANOLLERS
11-12-13-14-15 març
5 sessions

Parròquia Sant Esteve
Tel. 870 03 24. A les 22 hores

CALDES DE MONTBUY
8-9-15-16-17 març 5 sessions

Parròquia Santa Maria
Tel. 865 00 82

LLINARS-CARDEDEU
14-16-21-23 març
4 sessions

Parròquia Santa Maria
Tel. 846 11 91. De 21 a 23 hores.

MONESTIR MONTSERRAT
10 març

Per les parelles que es casen a Montserrat, de 10 a 18 hores.

OLESA DE MONTSERRAT
5-8-12-15 març 4 sessions

Parròquia Santa Maria
Tel. 778 00 91. A les 22 hores.

SABADELL
11-12-18-19 març
14-15-21-22 març 4 sessions

Parròquia Sagrat Cor.
Tel. 716 29 10
De 21.30 a 22.30 hores.

Parròquia Sant Josep
Tel. 785 44 95. A les 21 hores.

Per a més informació - CPM - València 244 - 08007 - BARCELONA. Tel. 215 68 65.

MISSATGE DE LA MARE DE DÉU A MEDJUGORJE 25 gener 1991

Estimats fills, avui us crido, més que mai, a la pregària. Que la vostra oració sigui pregària per la pau. Satanàs és fort i desitja destruir no solament la vida humana, sinó també la natura i el planeta en què viviu. Així, doncs, estimats fills, pregueu per ser protegits, a través de la pregària, amb la benedicció de la pau de Déu. Déu m'ha enviat enmig vostre per ajudar-vos. Si voleu, agafeu-vos fort al rosari; només el rosari pot fer miracles en el món i en la vostra vida. Us beneixo i resto amb vosaltres mentre Déu vulgui. Gràcies perquè vosaltres no traireu la meua presència aquí. Gràcies, la vostra resposta serveix per al Bé i per a la Pau. Gràcies per haver respost a la meua crida.

AMICS DE MEDJUGORJE - c/ Carme, 11, baixos - 08700 IGUALADA.

Enlairat damunt la terra

1. En-lai-rat da-munt la ter-ra veu mo-rir cla-vet en
2. Si-b Re m. Sol m. Do Si-b Do 7
creu. Vostre amor, Senyor, ens re- no- va i a se- guir-vos ens b-
3. Fa La m. Sol 7 Do Si-b Do 7 Fa
treu. Déu es-ti-ma tant el món que ha do-nat el seu Fill.

Cançoner Cassette

- Erem morts per nostres culpes, per la gràcia vivim. Amb Jesús trobem el Pare i el gran do de l'Esperit. Déu estima...
- Déu se'n dona sense mida i ens proposa que estimem. Sols l'amor el món transforma. És el manament de Déu.
- Heu tastat nostra feblesa, Fill de Déu, venint al món. Vostre sang, el mal venç; és la força de l'amor.
- Agraïts cantem lloances al Senyor que ens ha salvat. Joia i festa ens acompanyen si en el cor portem la pau.

UNA VEU EXULTANT

una celebració litúrgica sinó que, per la pròpia concepció, constitueixen per ells mateixos una pregària. Joan Barbet, del grup de Litúrgia de la Parròquia de Sant Miquel dels Sants.

Si vostè també valora aquestes cançons, envii el seu TESTIMONI a: Eufònic, apartat 9291 - 08080 Barcelona. Un dia o altre mirarem de publicar-lo. Gràcies!

Venda a les llibreries religioses.

Altres cançoners i cassettes: de Nadal, Infants, Pregàries, Excursió, Tocatimbal, Camins de la cançó, Caramelles i Poemes de Mn. Pere Ribot recitats per l'autor.

UN EXCEL·LENT REPERTORI DE CANÇONS DESTINAT A LES PARRÒQUIES I CENTRES DE CULTE

Una mateixa cançó podreu cantar-la sovint.

Lletres i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat.

TESTIMONI: Conec molt bé les cançons "Una veu exultant". A la meua parròquia hem pogut experimentar alguns d'aquests cants i l'assemblea del poble fidel els ha après molt fàcilment i els ha acollit amb complaença. La seva construcció musical cerca l'arrel popular però procura elevar-ne el sentit: No són només per "animar"

TARRAGONA

De la gestió de 1990 es valora positivament la tasca de col·laboració i coordinació

Caritas ha invertit més de 32 milions en ajudes

TARRAGONA.— Caritas Tarragona ha presentat, fa uns dies, l'informe de la gestió de les diverses unitats de Caritas parroquial, de comunitats cristianes dels arxiprestats de Tarragona centre i de Tarragona perifèria i de Caritas interparroquial de Tarragona.

El balanç econòmic indica que en diverses actuacions d'ajuda s'han invertit, durant el passat exercici, més de 32 milions de pessetes —en concret, 32.255.498.

La partida més quantiosa és la dedicada al projecte **Un lloc de treball**, que aquesta institució de l'Església porta a la pràctica amb la col·laboració

de l'Ajuntament de Tarragona i de l'Arquebisbat. S'han invertit 13.525.736 ptes.

S'observen, també, diverses quantitats invertides en accions qualificades d'"ajuts puntuals". Els responsables de Caritas Tarragona consideren que aquesta assistència és necessària: "No podem deixar de fer l'ajuda puntual" —afirmen— "perquè hi ha persones que no entren en el col·lectiu dels qui poden trobar un treball, a causa de la seva manca de preparació personal i cultural i que no tenen obertes les necessitats bàsiques".

En el referit informe es valora molt positivament la tas-

ca de col·laboració i coordinació entre els responsables i els membres dels diferents nivells d'aquest organisme que, segons s'apunta, vol "donar resposta a les necessitats reals més urgents, atendre millor els qui ho necessiten, evitar duplicitat a fi d'utilitzar adequadament els recursos i dedicar esforços especials als projectes de prevenció i de promoció". El comentari finalitzant dient que "s'intenta donar la mà a persones que pateixen" i manifestant que "és necessària la col·laboració de tots" per poder seguir realitzant la seva missió.

C.C.

Pregària per la pau

TARRAGONA.— El passat dia 13 de febrer, en la celebració del Dimecres de Cendra que tingué lloc a la Catedral Metropolitana i Primada de Tarragona, es pregà d'una manera especial per la pau.

En una nota adreçada als responsables de les comunitats cristianes i centres de culte dels Arxiprestats de Tarragona-centre i de Tarragona-perifèria s'indicà que "a més dels seu caràcter tradicional d'inici de la Quaresma amb la imposició de les Cendres", tindria "l'objectiu de pregar per la pau en el Golf Pèrsic. La pau, que és compromís i esforç dels homes, és també do de Déu".

L'arquebisbe Ramon Torrella convidà tots els fidels dels dos Arxiprestats de la ciutat de Tarragona i els seus sacerdots a participar en aquest acte litúrgic amb la finalitat de demostrar el desig comunitari del restabliment de la pau.

El prelat, en un breu missatge titulat **Cal pregar per la pau**, que forma part de l'opuscle d'escrits pastorals **A favor de la pau**, publicat recentment, recorda que aquesta "és abans que tot, un do de Déu" i que, per tant, "ha de ser implorada sempre de la misericòrdia de Déu". I apunta: "Quan els cors dels homes projecten sincerament accions de pau, és la gràcia de Déu qui inspira i fortifica els seus sentiments".

C.C.

Nous nomenaments a l'Arquebisbat de Tarragona

TARRAGONA.— La Secretaria General de l'Arquebisbat de Tarragona ha fet arribar a la nostra redacció la relació de nomenaments signats darreterament per l'arquebisbe Ramon Torrella.

Mn. Francesc Giménez Porcuna ha estat designat Cap del Departament de Mitjans de Comunicació Social i Director de la revista **Església de Tarragona**; Mn. Josep Queraltó Serrano, membre del Tribunal diocesà i del Tribunal Metropolità; Mn. Miquel Lluís Castillejo Brull, diaca

adscrit a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, de Tarragona; Mn. Jordi Díaz Moix, diaca adscrit a la parròquia de Sant Salvador, del Vendrell i Mn.

Josep Masdéu Aymamí, diaca adscrit a la parròquia de Santa Maria, de Falset.

C.C.

FEST I CRITERIS

La J.O.C. catalana a Tarragona

Aquests dies se celebra a Tarragona el VI Consell nacional de la J.O.C. de Catalunya i de les Illes. En faig esment, en primer lloc, per donar la benvinguda pública de l'Església de Tarragona als centenars de responsables jocistes que participen en aquesta trobada.

Aquest esdeveniment també em dona l'oportunitat de parlar de la J.O.C. El seu fundador fou un sacerdot belga, que es deia Joseph Cardijn, i que va consagrar tota la seva vida als joves treballadors.

El seu secret fou la seva fe en Jesucrist i la seva confiança en els joves treballadors. Així va néixer la J.O.C., com una escola en la mateixa realitat de la vida. Amb el realisme de la revisió de vida: **veure** els fets d'una manera objectiva; **jutjar-los** a la llum de l'evangeli, i **actuar** amb compromís i responsabilitat.

Si la revisió de vida és el mètode de formació i acció, el moviment jocista té la seva força i el seu dinamisme en el fet de ser un moviment de joves treballadors, entre els joves treballadors i per als joves treballadors. Amb altres paraules, la J.O.C. té per protagonistes els mateixos joves treballadors i fa que ells siguin els protagonistes de la seva pròpia vida.

El principi de la formació per l'acció és font de participació i de responsabilitat, contràriament a la indiferència i a l'individualisme que es respira en la societat.

La J.O.C. s'adapta a cada moment històric, tot i mantenir la fidelitat a les orientacions fonamentals del moviment i del mètode. Actualment a la J.O.C. hi ha joves treballadors, estudiants, aturats... del món obrer i popular, de barris i de ciutats.

Un Consell de la J.O.C. és com una gran revisió de vida. Es treballa sobre la dinàmica pròpia del moviment, es revisa la manera com aquest és fidel a la missió educativa i evangelitzadora dels joves treballadors. Més en concret, per a la preparació d'aquest VI Consell es va enviar un qüestionari a tots els Comitès federals en aquesta línia: ¿Quines accions han sorgit de les orientacions del Consell de 1989?; ¿s'ha aconseguit potenciar la iniciació de grups de militants?; ¿quins valors de la militància s'han reafirmat i consolidat?

Vaig tenir el goig de tractar i de treballar sovint amb Mons. Cardijn. Sempre em van impressionar la seva insistència en la dignitat dels joves treballadors i la seva constància en afirmar que la J.O.C., com a moviment, ha de ser fidel a la vida real dels joves treballadors.

"La missió de cada jove treballador —deia Cardijn— és essencial i insubstituïble per a la promoció integral del món obrer. La realització d'aquesta missió és indispensable a la mateixa vida de l'Església".

La grandesa de la J.O.C. consisteix a desvetllar la vocació humana i cristiana dels joves treballadors. En aquest sentit, el VI Consell nacional de la J.O.C. de Catalunya i de les Illes marcarà una fita important.

† RAMON TORRELLA i CASCANTE
arquebisbe de Tarragona i Primat

Aliment per al Tercer Món*

A Khempur, Índia, Mans Unides hi ha construït un centre rural sanitari amb capacitat per a 300 pacients. Aquesta és l'altra manera d'alimentar el Tercer Món. Ajudar-los perquè l'assistència mèdica no estigui només a l'abast d'uns quants. Facilitar-los els recursos perquè puguin edificar el seu propi futur. Amb la teva ajuda podrem fer molt més.

318 08 87

Informa't en aquest telèfon.

BARCELONA

Acte de pregària entre les Esglésies Catòlica i Evangèlica

Trobada ecumènica a Rubí

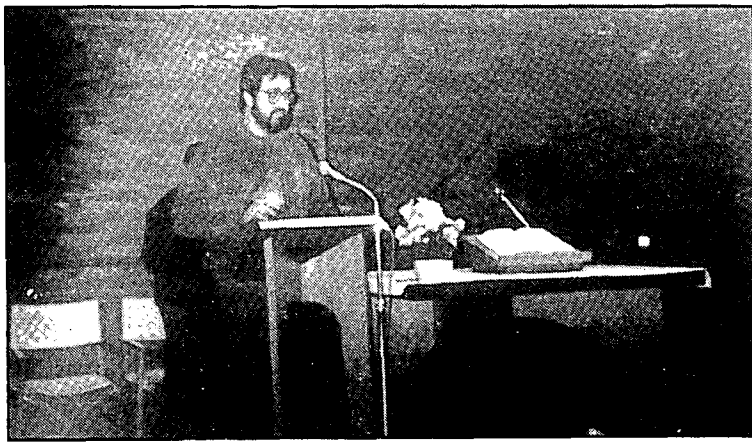
RUBÍ.— El dimecres dia 23 de gener, a les 8 del vespre dintre de la "Setmana de pregària per la Unitat dels Cristians", tingué lloc a la parròquia de Santa Maria, de Rubí, l'acte de pregària entre l'Església Catòlica i l'Evangèlica.

Entre els assistents hi havia el Vicari Episcopal de la Zona del Vallès, Mn. Lluís Bonet, el rector de Sant Pere de Rubí, Mn. Jaume Dasquens, col·laborador en les tasques apostòliques de la parròquia.

Ens va donar la benvinguda el rector de Santa Maria, Mn. Romà, amb el seu cordial acolliment, com és habitual en ell.

Es llegiren quatre punts de la Bíblia, primer, Gènesi 22,15-18, segon, el Salm 117, tercer, Actes, 2,3-12 i quart, Llc. 17,11-19.

Va fer la predicació evangèlica el pastor Enric Capó, fent ressaltar la fe d'Abraham i la del leprós, com Déu accepta el sacrifici d'Abraham per la seva

fe i que aquesta mateixa fe és la que fa que el leprós se salvi de la seva malaltia i que aquest va ser l'únic que retornà a Jesús a donar-li gràcies. Així la nostra fe es la que ens ha d'acostar al Senyor.

Es va centrar el Salm 117, himne de lloança a Déu i així com el Senyor sempre és fidel, així també la nostra fidelitat, amb la nostra misèria humana, ha de ser per lloar i servir el Senyor.

Va recalcar la importància d'aquestes trobades de les dues comunitats que creuen en el mateix Senyor i pregunten amb la mateixa fe.

Hi hagué una assistència d'un centenar de persones d'ambdues confessions religioses.

I amb un cant de comiat s'acabà l'acte en un clima de fe i esperança d'unitat cristiana.

C.T.

Pregària unida dels cristians de Terrassa

Com es veu cada any, durant la setmana de pregària per la unitat dels cristians, ens vàrem trobar un bon grup, reunits enguany a la parròquia de la Sagrada Família; el rector, Joan Soler ens va donar la benvinguda i després d'un cant de lloança i d'unes lectures bíbliques adients a l'acte, en David Muniesa, pastor de l'església evangèlica Betel, en forma molt planera va desglossar el tema de la Sagrada Escripura sobre el text: "Nacions, lloeu totes el

Senyor, perquè ens ha escollit en Jesucrist".

El divendres dia 18, a les 9 del vespre, la trobada va ser a l'església evangèlica Betel. Aquesta vegada les lectures van ser dirigides per la dita església i ens va predicar mossèn Joan Soler, rector de la parròquia de la Sagrada Família, seguint i completant el mateix tema: "Nacions lloeu totes el Senyor, perquè és fidel i misericordiós", i ho va fer molt entenedor per a tothom.

Amb cants en començar i al

final vam donar per acabada la pregària en comú.

Després, en una sala ens vam reunir per sopar junts, el que entre tots havíem portat; així anem fent lligams d'amistat. Potser hauríem de dir que som un grup petit, tant de catòlics com d'evangèlics, però es fa amb il·lusió i estem contents d'anar conservant i augmentant a poc a poc aquests contactes.

Va quedar també concretada la data de l'11 de maig per la Trobada de Primavera, als escolapis de la ciutat on celebrarem la "Paella Ecumènica". Tothom hi és convidat.

C.T.

CARTA DOMINICAL

Suïcidi o santedat

Aleshores tenia divuit anys i vivia a Tel Aviv. Era una noia jueva que no comprenia la guerra que havia acabat feia uns deu anys i que havia fet sagnar la seva raça. La pau li semblava el fet més lògic. Explicava a un sacerdot catòlic la seva coincidència, en el "Village Planétaire" de l'Exposició de Brussel·les, amb nois sirians i egipcis —en els "kiibbutzim" els joves jueus treballaven la terra amb la metrallera a l'espatlla — i que s'havien compromès, i ho deia amb un somriure esperançat en els seus ulls blaus, "que, si algun dia ens trobàvem en les nostres fronteres, no dispararíem els uns contra els altres".

Em pregunto què deu pensar de la pau i de la guerra, ara que és a prop dels seixanta. Si deu continuar tenint esperança.

Per a un cristià la pau és, com tantes altres realitats, un do de Déu i, alhora, una tasca dels homes. El mateix camí de santedat de cada home i de tota l'Església és un espiral creixent, en la qual s'entrecreuen dons de Déu i respostes responsables i agràides de l'home.

"En el drama, digué Anouilh, es lluita perquè hom espera sortir-se'n. En la tragèdia, "se sap que no hi ha esperança..., s'està agafat com una rata, amb tot el cel que pesa damunt les espatlles". Batega en la seva afirmació la inèrcia de la concepció de la tragèdia com una situació en la qual algú es troba atrapat per un destí inexorable, inevitable.

La nostra fe, en canvi, ens parla d'un Déu que és Pare. D'una vida que no és un despoblat total perquè no tingui sentit. En tot l'horitzó i en el més profund de cada vida batega la presència de Déu.

Vist des de la perspectiva de la fe, en situacions extremes, el dilema no és desesperació o esperança, sinó refús o invocació. Així ho va plantejar Gabriel Marcel. Tornar el bitllet, "negant-se a acceptar aquest món en el qual els infants ploren", o recórrer al Tu absolut en l'oració.

Per si algú somrigués —cosa que jo respectaria, encara que no ho compartís— pensant que és una pura ingenuïtat el que acabem de dir en segon lloc, vull afegir-hi, tot seguit, que l'opció religiosa no ha estat inventada pel desig cec de donar sentit a l'absurd.

Des de la fe la religió no és una invenció dels homes, sinó un do de Déu, que es fonamenta en la revelació amorosa i il·lusionada que, per als homes, Déu fa de si mateix. Des de l'experiència de cada dia, constatem que hi ha sants que donen testimoniatge amb la seva alegria que "la vida ha tingut èxit". Suïcidi o santedat: entre aquests dos riscos oscil·la el pensament de Marcel.

Creiem en la força de l'oració. I, perquè desitgem que sigui coherent la nostra oració, preguem també per la justícia que és un antecedent obligat per a la pau. Justícia dins les nacions i entre les nacions.

Una guerra és una gran misèria que arriba a molta gent. I Péguy va afirmar que "amb una sola misèria n'hi ha prou per a condemnar una societat". Basta que un sol home sigui deixat conscientment en la misèria, perquè el pacte social tot sencer sigui nul. Mentre hi hagi un sol home fora, la porta que se li tanca, tanca una ciutat d'injustícia i d'odi. Per això, davant la guerra present que no és misèria d'un sol home, sinó de molts, alhora que preguem, hem de continuar procurant un ordre més just en tots els àmbits.

† RICARD M., arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

135

Cent trenta-cinc és un número qualsevol, sense marca, sense títol en la vida social. No és, en principi, solemnitizable. No és com el vint-i-cinc (noces d'argent), el cinquanta (noces d'or), el setanta-cinc (noces de diamant), o bé el segle... Però quan es tracta de l'edat d'una entitat que ha assolit aquest número en plenitud de vida i d'activitats, la cosa canvia. Perquè vol dir que ha romàs fidel a les seves motivacions i objectius fundacionals. Vol dir que al seu empar ha vist la desfílada de generació rera generació, succeint-se com en una família, amb els seus grans moments d'esplendor, amb els seus temps de crisi que produeix tot creixement.

Parlo dels Lluïsos de Gràcia, l'entitat que ha coronat els seus cent trenta-cinc anys, i que se sent disposada a continuar bregant perquè la joventut sigui sempre millor, atenent-la en les seves necessitats espirituals i culturals. Mossèn Jaume Alsina, el seu fundador, no podia imaginar que aquella incipient associació de joves iniciada a la sagristia d'un convent de monjes arribés fins on ha arribat. Però perquè era una obra de fe, no podia fracassar; i continua amb els seus cent trenta-cinc anys a l'esquena, mantenint-se forta i tranquil·la, oferint sana alegria i formació als joves d'ara, record i caliu als joves d'ahir que encara mantenen la il·lusió, com en temps pretèrits, perquè se saben fruit del seu pas pel seu estimat Casal dels Lluïsos.

ORIOI CAMPS

FINESTRAL DE LA CARITAT

Encara dificultats més grans

La difícil situació mundial repercuteix ja en l'economia de moltes empreses que just havien sortit d'un llarg període de crisi. Per tant, tot fa preveure un augment de l'atur i encara dificultats més grans per a les famílies afectades.

25.— Pare de família nombrosa. Tenen l'aigua tallada i necessiten ajuda per comprar aliments. Els falten 31.187 ptes.

26.— Matrimoni amb sis fills. Subsisteixen de la venda en una parada d'un mercat municipal. Han de fer front a un crèdit demanat per comprar la parada. Els falten 50.000 ptes.

27.— Senyora gran, viuda de fa poc. No podrà cobrar la pensió de viduitat. Té en tràmit una pensió assistencial. Per a deutes d'aliments, 30.000 ptes.

28.— Cap de família malalt amb una pensió de 15.000 ptes. mensuals. Demana ajuda per a aliments. Li calen 25.000 ptes.

29.— Pare de família amb vuit fills, l'esposa i una àvia. Els seus

escassos ingressos no li permeten comprar unes ulleres per a dos dels nens. Faria amb 21.006 ptes.

30.— Esposa abandonada amb dues filles petites. Per a evitar el desnonament del pis on viuen urgeixen 116.878 ptes.

31.— Senyor sol, ex-emigrat. Actualment està a l'atur i sense subsidi. Per poder pagar deutes de l'habitació i de manutenció li fan falta 20.000 ptes.

32.— Senyor gran. És viudo i no té relació amb els fills. No té cap mitjà de vida. Té en tràmit una ajuda social. Urgeix pagar els deutes de lloguer. Li falten 73.330 ptes.

33.— Pare de família amb dos fills petits. Per motius de salut està de baixa laboral i els seus ingressos són mínims. Per a ajuda aliments

demanen 20.000 ptes.

34.— Esposa separada. Té dos fills en edat escolar. El marit no ajuda. Un fill necessita ulleres d'alta graduació. Són 20.000 ptes.

35.— Esposa separada amb tres fills a càrrec seu. Va perdre el pis per deutes del marit. Per ajuda entrada nou pis li calen 136.627 ptes.

36.— Senyor solter i sense família. Actualment no té cap ingrés. Se li ha presentat la demanda per cobrar una pensió social. De moment necessita per pagar lloguer i aliments, 20.000 ptes.

1/3.— Família nombrosa. El pare està hospitalitzat. La mare té una depressió per la pèrdua d'un fill. Per poder pagar deutes els fan falta 20.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

LLEIDA

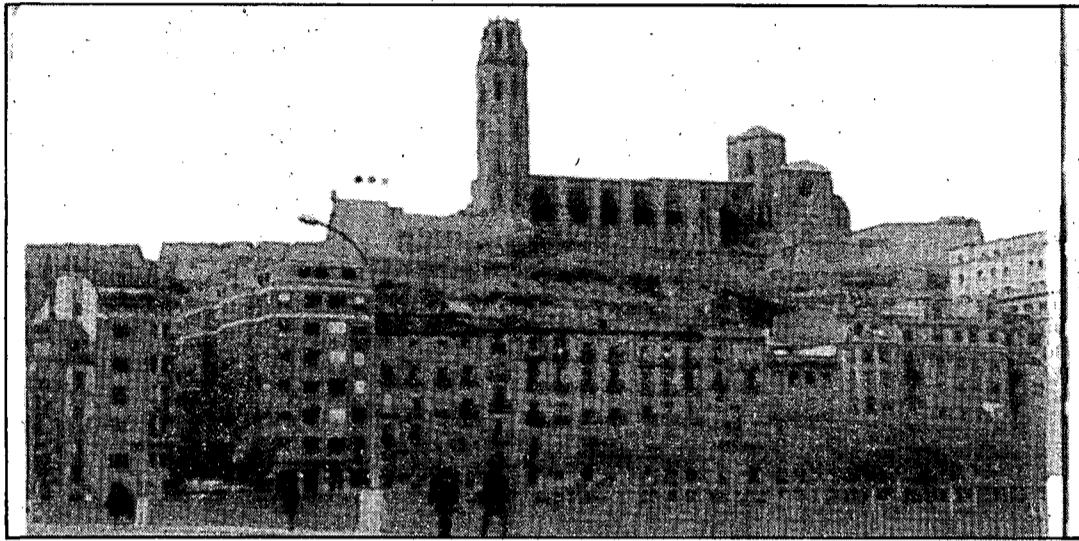
Mans Unides vol finançar onze projectes de promoció

200 voluntaris treballen en la campanya contra la fam

LLEIDA.— Segons informa la Delegació de Mans Unides-Campanya Contra la Fam, l'any passat a la diòcesi de Lleida es recolliren a favor de la Campanya 19.845.982 pessetes. O sia una mitjana de 77 pessetes per habitant.

MANS UNIDES com ja és habitual a Lleida també enguany ha obert al públic l'exposició d'obres d'art i altres objectes donats per artistes locals a favor de la Campanya. L'exposició va romandre oberta des del dia 1 fins el 10 de febrer, havent tingut una bona acollida per part del públic.

Entre altres actes propis de la Campanya cal assenyalar la Jornada del Dejuní Voluntari celebrada el divendres 8 de febrer a les 8 del vespre. L'acte se celebrà a la Catedral amb una Missa concelebrada que presidí monsenyor Ramon Malla, bisbe de Lleida. Pel mes de març, el dia 8, divendres, a les deu de la nit, està programat un Concert en el qual par-

ticiparan les Corals de Lleida que així volen adherir-se i col·laborar als fins de la Campanya Contra la Fam. El Concert serà a l'església de Sant Llorenç.

La Delegació a Lleida de MANS UNIDES pensa finançar un total d'onze projectes amb el que es recapti aquest

any. Els projectes són de caràcter educatiu, sanitari, social i agrícola.

Sempre, i segons dades de MANS UNIDES, 200 volunta-

ris treballen a tot el bisbat de Lleida a favor de la Campanya. En gran part dones.

JAUME MONTAÑA

Confirmats 1814 joves a Lleida, l'any 1990

LLEIDA.— Segons dades facilitades pel bisbat de Lleida 1814 joves van confirmar-se l'any 1990 a la diòcesi de Lleida. Els nois (802) i les noies (1012) van ser confirmats després d'haver seguit el curs de preparació, un curs o dos, d'acord amb la normativa diocesana per la pastoral i recepció dels sagraments. Els joves són majoritàriament nois i noies estudiants de BUP, FP o en treball. En total han vist confirmats el seu jovent 38 pobles i 4 parròquies de Lleida-ciutat.

J.M.

Festes de l'Arcada a Santa Pere i carrer Major, Lleida

LLEIDA.— La parròquia de Sant Pere, Apòstol, a Lleida, que es troba al bell mig del carrer Major —tradicionalment centre i eix comercial de la ciutat— i cantonada plaça Sant Francesc, és la custòdia gelosa de la imatge de la Verge de l'Arcada, escultura original de fusta policromada, d'uns setanta centímetres d'alçària.

La Verge de l'Arcada pren el nom del lloc primer on es trobava a l'Arcada d'en Castro, portal o entrada que donava pas al carrer Major a través de l'antiga muralla romana entre els números 7 i 9 del carrer Major. En l'esmentat arc i en un nínxol existí de temps immemorial una imatge de la Verge Maria. Anys a venir, enderrocant l'Arc, els veïns possessaren la imatge en una fornícula a la façana de la casa número 7.

La imatge que l'any 1868 ja havia sofert els patiments d'una guerra, repetí l'experiència de l'exili quan hi hagué la guerra de 1936. Les germanes Dolors i Filomena Alcaine i Gabaldà, propietàries de la casa número 7, amb molt bon criteri van treure la imatge del nínxol de la façana de la casa i la guardaren curosament amagada fins que finalitzada la guerra van dipositar-la a l'església parroquial de Sant Pere.

La Verge de l'Arcada que avui senyoreja el carrer Major és una imatge obra de l'artista escultor Innocenci Montagut, barceloní que guanyà l'any 1962 el concurs que convocà l'Associació de Veïns, concurs en el qual obtingueren accésit els lleidatans escultors Leandre Cristòfol i Antoni Abad. La fornícula on es troba la imatge feta per Montagut, i que està a la façana lateral de Sant Pere, costat carrer Major,

és obra de l'arquitecte Casas Lamolla.

La parròquia i Associació de Veïns ha preparat les festes de l'Arcada amb un tridu, el dia 26, Missa i sopar de Germanor, el 27, la Festa amb Missa a la 1 del migdia i a la tarda xocolatada, jocs i altres sorpreses per la mainada i acompanyants, l'endemà 28, Missa en sufragi dels veïns morts durant l'any.

Devoció a l'Arcada que també el poeta canta, Josep Estadella i Arnó ens ho recorda:

TOTA PLENA DE DOLÇOR

"Mare de Déu de l'Arcada tota plena de dolçor dins el mur arcecerada, del nostre carrer Major: tan menuda i aromada pel perfum de l'infantó sobre la turba afanada ets un raig de serenor."

Quantes voltes en una vida, fent menys crua la punyida, d'una entraya a mig florir, entre les pàl·lides roses dels llavis de les esposes com t'he vist refulgir!"

El carrer Major centre i eix comercial de Lleida, lloc de pas i estada de la mà de l'Arcada fa més encertada la compra i la passejada.

J.M.

ATENCIÓ

Pares i mestres, fomenteu el bon costum de la lectura, amb bones lectures. A la col·lecció Nova Terra hi trobareu uns llibres especialment interessants per als nostres joves.

HISTÒRIES POSSIBLES-2
Ramon Folch i Camarasa

UN MÓN FELIÇ
Aldous Huxley

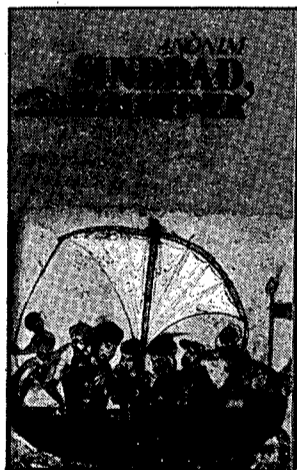
TERRA DELS HOMES
Antoine de Saint-Exupéry

TARTARÍ DE TARASCÓ
Alphonse Daudet

NADINA BIS
Pere Verdaguer

ELS ULLS DEL GERMA ETERN
Stefan Zweig

EL PETIT GUINEUETA GRAN CAÇADOR
Hanns Radau

EN GUINEUETA, L'ÚLTIM CAP DE TRIBU
Hanns Radau

SINDBAD, EL MARINER
Andr nim

ILLAMP 
Hanns Radau

TRENCANOUS I EL REI DELS RATOLINS
E.T.A. Hoffmann

EL RATOLÍ MANX
Paul Gallico

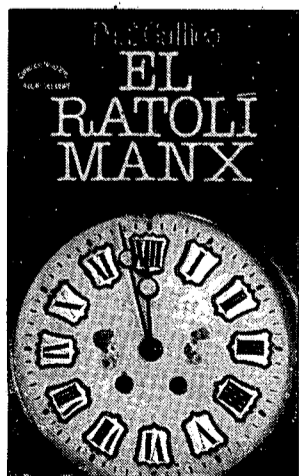
AH MSA, LA NO-VIOLENCIA DE GANDHI
Aurora D az-Plaja

EL BERGANT
Sterling North

EL BERGANT
Sterling North

A totes les bones llibreries

LA LLAR DEL LLIBRE
Elisabets, 6 - 08001 Barcelona

Col·lecció Nova Terra
LA LLAR DEL LLIBRE

GIRONA

Amb periodicitat diversa estan al servei de l'Església i de les parròquies

Vuit revistes d'informació religiosa al bisbat de Girona

GIRONA.— Amb motiu de la festa del Patró dels Periodistes, la Delegació dels Mitjans de Comunicació ha donat a conèixer les dades referents a les publicacions que depenen del mateix bisbat o de les parròquies i les seves associacions. En total, la diòcesi compta amb vuit publicacions diferents, la principal de les quals és el Full Parroquial que té una tirada de 23.000 exemplars.

Un altre mitjà que depèn directament del bisbat és el Butlletí de l'Església de Girona que imprimeix uns sis-cents exemplars cada mes. Es tracta de la publicació més antiga ja que el primer número va sortir l'any 1856. Després ve el Full Parroquial que va sortir l'any 1919 i ha anat canviant d'idioma segons les circumstàncies polítiques. Actualment, el Full Parroquial s'edita íntegrament en català.

A més d'aquestes dues publicacions al bisbat de

Girona hi ha diferents revistes mensuals, editades per les seves respectives parròquies. Aquest és el cas de Vida Parroquial, d'Arenys de Mar, la Revista de Banyoles que al principi es deia Horizontes, i Llum i Guia, de Cassà de la Selva. Totes tres van néixer l'any 1944 i tiren pels voltants dels mil exemplars.

L'any 1956 va sortir Estela, una revista editada per la Junta Parroquial d'Acció Catòlica de Calella que imprimeix quinzenalment uns set-cents exemplars. Finalment, l'any 1982 van néixer dues noves publicacions: Alimara, de la parròquia de Sant Esteve, d'Olot amb una tirada de mil exemplars cada trimestre; i el Cric, editat per la parròquia de Riudellots de la Selva, bimensual i amb una tirada de tres-cents exemplars.

M. CABALLÉ

Dos milions per comprar Bíblies per a Xile

GIRONA.— El missioner gironí, mossèn Miquel Jordà i Sureda, està realitzant una campanya de recollida de diners per tal de comprar bíblies per als cristians d'aquell país llatino-americà. Fins ara ja ha recollit prop de dos milions de pessetes, cosa que ha permès l'adquisició de dos mil exemplars del text sagrat.

Mossèn Jordà ha explicat que els catòlics xilens tenen molta afició a llegir i consultar la Bíblia i en moltes cases aquest és pràcticament l'únic llibre que tenen. La campanya es va iniciar l'any passat i continuarà durant tot el present. La fita seria poder arribar a comprar unes deu mil bíblies i contrarestar així la difusió que en fan altres sectes cristianes, que ofereixen un text sovint incomplet o manipulat. Els donatius poden fer-se a les parròquies, a la Delegació Diocesana de Missions, o al compte obert a la Caixa de Pensionis. Cal recordar que el missioner francès, Andreu Jarlan, va morir assassinat en una parròquia de suburbis quan estava llegint la Bíblia, fet que va motivar el començament de la campanya.

M.C.

Els capellans gironins publiquen una dotzena de llibres en un any

GIRONA.— Una dotzena de preveres del bisbat de Girona han publicat llibres durant l'any 1990 sobre diferents temes, tant religiosos com històrics i literaris. Així, mossèn Josep M. Cervera ha escrit una biografia sobre mossèn Pere Arolas, rector de Figueres assassinat el 1936; mossèn Miquel Gallart, ha publicat un comentari bíblic sobre l'Evangeli de Jesús; mossèn Modest Prats, una meditació ignasiana sobre la normalització lingüística, un assaig sobre el futur de la llengua catalana i una introducció a "En defensa del català"; el doctor Jaume Marquès, ha fet una recopilació dels pintors gironins que han fet obra sobre Venècia; i mossèn Josep Maria Marquès ha publicat un estudi sobre la història dels Cristians a Girona i sobre fundacions; mossèn Jaume Reixach ha escrit un assaig sobre Deures i Lleures; i, finalment, mossèn Eduard Vivas ha editat un opuscle sobre un viatge a Terra Santa.

M. C.

Els arxiprestats de Roses i Montgrí patrocinen aules escolars al Perú

ROSES.— Les parròquies dels Arxiprestats del Golf de Roses i l'Arxiprestat del Montgrí, van prendre en consideració la proposta de la Delegació gironina de "MANS UNIDES - CAMPANYA CONTRA LA FAM", per la construcció d'unes aules, escolars al Perú, que tindran un pressupost aproximat d'1.164.000 ptes. Aquesta proposta feta i acceptada pels dos Arxiprestats gironins, amb parròquies que van des de Roses a Cervià de Ter, passant pels pobles que hi ha a l'entorn de Castelló d'Empúries, l'Escala, Torroella de Montgrí i Verges, farà que els donatius es puguin personalitzar, i així ser més conscients que s'ajuda unes persones concretes, que si bé no serà contra la fam, si ho serà a favor de la cultura.

Segons la proposta acceptada, en els marges del riu Santiago, província de Condrocaqui i departament de l'Amazones, al nord del Perú, viu una comunitat d'indis aguarunes, que en total són unes set mil persones. Estan organitzats en comunitats, que viuen de la caça i de la pesca, i també dels petits cultius de iuca i plàtan, base de la seva alimentació. Per accedir a la zona sols poden utilitzar la via fluvial, desplaçant-se en petites caones que ells mateixos es construeixen. Els manca allò que a les comunitats desenvolupades és corrent, com l'aigua a les edificacions, l'electricitat, etc. però són atesos en el servei educatiu mitjançant missioners i missioneres.

Disposen d'escoles molt senzilles, per la qual cosa l'objectiu prioritari d'aquest projecte, és la construcció d'unes aules dignes per acollir els nombrosos alumnes que hi ha en aquestes comunitats. Al front d'aquest projecte hi ha la germana Núria Pijoan i Virosta, de la Companyia Missionera del Sagrat Cor de Jesús, filla de Sant Privat d'En Bas, que fa vint-i-cinc anys que treballa amb els indis de l'Amazònia del Perú.

E. BADOSA

ESGLÉSIA I ESCOLA

Església, escola i currículum

El Ministeri d'Educació i Ciència ja ha acordat amb les Conselleries d'Ensenyament de les Comunitats Autònomes els aspectes bàsics del currículum de cada un dels nous nivells educatius, és a dir, allò que en diuen: "ensenyaments mínims".

Ja se sap que el currículum d'un nivell educatiu establirà, entre d'altres coses, els objectius i els continguts d'ensenyament; és a dir, concretarà en què haurà de consistir el treball escoltar i quines finalitats haurà de perseguir.

Quines característiques tindran els "ensenyaments mínims" comuns per a totes les Comunitats Autònomes? Heus aquí la qüestió.

És molt possible que alguns sectors d'Església donin per suposat que els ensenyaments mínims que s'estableixin amb caràcter prescriptiu per als diferents nivells educatius perseguiran una "educació bàsica" parcial i àdhuc defectuosa. En particular, potser podrà assenyalar que no tenen prou en compte (o gens) la dimensió religiosa de la persona. Si fos així, probablement les lamentacions, les queixes i les denúncies no milloraran la situació.

D'altra banda, donades les característiques de la nostra societat pluralista, ¿podem tenir la pretensió que el currículum bàsic comú per a tots els alumnes d'una mateixa edat respongui a la nostra concepció cristiana de l'educació?

En canvi, la mateixa concepció de currículum obert permetrà que tots aquells centres i professors que vulguin i sàpiguen fer-ho completin i desenvolupin el currículum per tal d'oferir als alumnes una educació que tingui en compte la seva diversitat i, en qualsevol cas, d'acord amb les seves conviccions i en el respecte als seus drets. Aquí és on l'Església, a través de les seves institucions i dels professors cristians, podrà fer una aportació valuosa. Serem capaços de fer-la?

Al meu entendre, la resposta que l'Església podrà donar a aquest nou repte pot ser de quatre tipus:

—en totes les escoles, procurant amb tots els mitjans al seu abast que el desenvolupament del currículum es faci en el respecte a la visió cristiana de l'home i del món;

—en totes les escoles, assegurant que els alumnes, els pares dels quals ho desitgin, rebin informació religiosa catòlica i que aquesta s'emmarqui clarament en el conjunt del currículum que s'ofereix als alumnes;

—en totes les escoles, afavorint amb iniciatives diverses el testimoniatge i l'acció educativa de professors cristians, sacerdots, religiosos i laics;

—i en les escoles cristianes, elaborant i duent a la pràctica educativa uns Projectes Curriculars de centre que garanteixin una proposta d'educació clarament cristiana a les famílies.

Heus aquí un nou repte per a l'Església: fer-se present en el camp de l'educació i de la cultura d'acord amb les exigències de la nova ordenació del sistema educatiu, amb actitud creativa i superant la temptació de defensar criteris i formes del passat.

Una cosa és inqüestionable: les regles del joc en el camp escolar canviaran, i l'Església haurà de jugar d'acord amb les noves regles si vol continuar jugant en aquest camp.

FRANCESC RIU

ARXIPRESTAT SANTA ANNA

CONFERÈNCIES QUARESMALES - 1991

25, 26, 28 de febrer / 4, 5, 7 i 11, 12, 14 de març

per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar,

doctor en Teologia i Director de "Catalunya Cristiana"

A la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (Balmes-València).
D'1/4 de 9 a les 9 del vespre.

Dins el marc de les reflexions pastorals proposades pel Sr. Arquebisbe: Identitat, Comunió i Evangelització, les conferències desenvoluparan el següent

TEMARI

I - El cristià fonamenta la seva identitat

II - La fe en Jesucrist introdueix el cristià a una vida en comunió

III - L'Evangelització és la tasca característica i inel·ludible

Aquests temes desenvoluparan des d'una perspectiva bíblica, a la llum de la paraula de Déu, el temari bàsic "Els grans temes de la fe cristiana, avui" que fou objecte de les conferències del 1988 i del 1990. Les "cassettes" amb les gravacions corresponents es poden adquirir a l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana.

De les conferències d'enguany, també se'n farà una gravació que es podrà adquirir a la mateixa adreça.

TRANSPORT: F.C. de la Generalitat, "Provença" - Metro "Aragó" - Autobusos: 17 / 58 / 43 / 544.
APARCAMENTS: Balmes, Aragó, Mallorca, Provença.

SOLSONA

Una solsonina ha viscut de prop la tasca d'ajut al Tercer Món

“No es vol humiliar sinó ajudar”

SOLSONA.— El passat mes de desembre, una delegació de “Mans Unides” de l'Estat espanyol vam fer un viatge a terres de l'Índia per tal de veure de primera mà, el terrible panorama del dolor i de la misèria del Tercer Món i el valor de l'ajuda que se'ls pot prestar a través dels projectes d'aquesta organització.

D'alguna manera, es pretenia que els qui treballen en aquest camp de l'ajuda social, humanitària i cristiana, tinguéssim vivències ben directes de la necessitat del nostre suport i en poguéssim donar compte als que ens envolten. Aquesta vegada, quatre delegades diocesanes i un periodista, amb el suport d'unes companyies d'aviació que finançaven el viatge, visitàvem les obres que s'han dut a terme a càrrec de “Mans Unides” als estats indús de Gujerat i Maharashtra. L'única catalana era la delegada del bisbat de Solsona.

Són moltes les experiències viscudes: visita a una barriada de Bombai on viuen 900 famílies de leprosos. La lepra, la tuberculosi i la fam fan grans estralls en aquella ciutat que té deu milions d'habitants, el 50% dels quals (uns cinc milions) viuen en barraques.

Ajuts sense etiquetes ni rètols

Malgrat tant d'abandó, escoles, hospitals, centres d'ensenyament professional per a homes i per a dones, cooperatives i internats per a infants i joves abandonats, ens donaven testimoni de com és d'eficaç l'ajuda de “Mans Unides”: ajuda que no porta enlloc cap etiqueta ni cap rètol que parli d'aquesta organització perquè no es vol humiliar sinó ajudar. Això em recordava aquell consell evangèlic: “que la mà dreta no sàpiga què fa l'esquerra a l'hora de fer el bé”.

També era palès el treball dels missioners a les zones rurals, construint pous, pantans o rierols

artificials i transformant terrenys abans erms en regadius productius. En un d'aquells poblets, ens volgueren obsequiar amb cacauets i com que no tenien llavors de torrats, es van afanyar a fer un gran foc i oferir-nos-en amb el te que tenien preparat per a ells. Són gent pobra però molt acollidora, d'un fort esperit religiós, elegants i respectuosos.

Els missioners europeus (a vegades tan poc comprensos i fins tractats irònicament a casa nostra) han fet una profunda labor assistencial i religiosa: molts dels sacerdots, religioses, metges, enginyers i advocats que treballen a favor dels seus germans, són ja nadius. Alguns de castes altes (tan conflictiu com és el problema de les castes allà) treballen per promocionar els de castes inferiors i ens recordaven aquelles paraules de sant Pau a Filemó, recomanant-li l'esclau Onèsim “no ja com a esclau, sinó com a germà estimat”.

Pregàries i ajuts materials

En acomiadar-nos a l'aeroport, dos missioners catalans, anys ha a l'Índia, ens demanaven: “Pregueu però ajudeu-nos també materialment, perquè ja heu vist com necessitem la vostra col·laboració”.

Aquesta crida, angoixada però esperançada, voldria jo transmetre als cristians del meu bisbat de Solsona i de tots els altres catalans, —ja que jo era l'única catalana de l'expedició— per tal que, quan se'ls demani ajuda pels projectes de “Mans Unides” pensin que semblantment al que deia sant Joan, jo també els puc assegurar que dono testimoni d'aquestes greus necessitats i que el meu testimoni és verídic. El Tercer Món ens necessita amb urgència!

MARIA XINXÓ

Delegada de Mans Unides a Solsona

Mossèn Pere Farnés opina sobre els cants “Una veu exultant” de mossèn Josep Soler

El cant influeix moltíssim en la pregària i fins i tot en el conjunt de la vida cristiana. En certa manera té més ressonància que la mateixa Paraula de Déu. Durant la celebració fa que els textos penetrin més profundament. Després de la celebració el seu so continua essent gran perquè les paraules cantades fàcilment queden gravades en la memòria i transformen les mentalitats. Al cant se li podria aplicar un antic adagi llatí: “La gota d'aigua forada la roca no per la seva força sinó per la constància amb què cau”.

És tenint present tot això que em semblen especialment oportuns els cants de mossèn Soler. La seva música invita a la pregària. Inclòs els joves a qui plauen especialment els cants amb ritmes moguts, per a la pregària es necessita una pau que inviti a la interiorització. I aquest to pacificant i interioritzant es troba en aquestes músiques.

I és també remarcable el contingut de les lletres. La majoria d'elles a la manera que ho fan moltes lletres litúrgiques, potser més encara les orientals, no són textos bíblics literals, però tenen un rerafons bíblic amb un llenguatge més planer que el de l'Esclat. El repertori és molt abundant. Però això no vol pas dir que totes les comunitats hagin de cantar totes les cançons del repertori. Triar un o dos cants per cada temps i per les principals festes pot enriquir d'una manera suficient la pregària de les comunitats.

En resum les lletres són riques però senzilles, i la música adient i meditativa.

MN. PERE FARNÉS

No a la guerra!

Després d'uns mesos d'amenança, ha esclatat una nova guerra que Déu sap com i quan s'acabarà. Sembla mentida, però així és. Semblava que po-

diem confiar en el sentit comú i en uns mínims prou elevats d'enteniment dels governants, però malauradament no ha estat així.

Ara, per aquests encontorns, ressona un clam que sembla bastant unànime en rebuig d'aquesta guerra, clam que semblaria, doncs, demostrar que el poble no vol guerres i que l'únic que desitja és viure en pau. Aquest clam, aquest ambient pacifista, però, no sembla gaire autèntic i és una llàstima. És una llàstima perquè si fos autèntic demostraria un sentiment pur favorable a la pau, però em sembla que si hom l'examina, per poc que s'hi entretingui s'adona d'uns detalls molt significatius i molt contradictoris.

En efecte, ja fa anys que esclaten guerres per tot arreu i aquest clam que suara esmentava o sona amb sordina o, senzillament, no sona. Aquest clam que de primer ens omplia d'esperança si l'interpretàvem com un rebuig popular i unànime de la violència, resulta un bon xic sospitos si analitzem els diversos tons amb què sona, segons si la violència és més o menys protagonitzada pels lí-

ders d'un costat o de l'altre, segons si la violència és més o menys llunyana o propera, segons si ens toca o ens pot tocar més o menys directament.

Això no val. Això és fer trampa. És intentar fer-nos com a bregar amb rodes de molí. El nostre rebuig, per ser autèntic, ha d'anar obertament, clarament, contra tota classe de violència, totes les guerres, tots els abusos, siguin d'en Pau, siguin d'en Pere. La gent s'ha d'entendre sempre parlant i no pas a cops de bastó, per això hi ha unes lleis i unes autoritats per fer-les complir. I pel que fa als països, la societat de les nacions, o organització de les nacions unides, ha de tenir reconeguda prou autoritat i ha de comptar amb prou poder per fer complir les lleis internacionals. Totes. A tothom. No podem fer com aquell espectador del partit de futbol que quan un jugador de casa fa una falta a un contrari es queda cec i mut, i quan és el contrari qui comet la falta al jugador de casa s'alça com impulsat per una força superior i reclama justícia a l'àrbitre amb crits i exigències.

ANTONI MUNNÈ i TOMÀS

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
 Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que faré efectives amb pagament: Trimestral Semestral Anual

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes.
 Una casa amb 10.000 ptes. al mes.

Nom i dos cognoms:
 Adreça:
 Població:
 Banc o Caixa d'Estalvis:
 Agència:
 Direcció:
 Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyali amb una X els requadres que li interessin.

QUARESMA - 91

Si el sentit de la "conversió" en Ignasi de Loiola suposa un gran desig d'obertura, i l'entrada en la pròpia vida d'una alenada d'esperança, no per això es deixa portar per la il·lusió dels il·luminats.

Ignasi de Loiola, en el seu pas per les Universitats d'Alcalà i de Salamanca, hagué d'enfrontar-se amb l'acusació que pertanyia al sospitós grup dels qui prescindien dels ensenyaments de l'Església i les escoles teològiques, cal dir-ho tot, per predicar una pietat "il·luminada", com farien tants d'altres en la seva època.

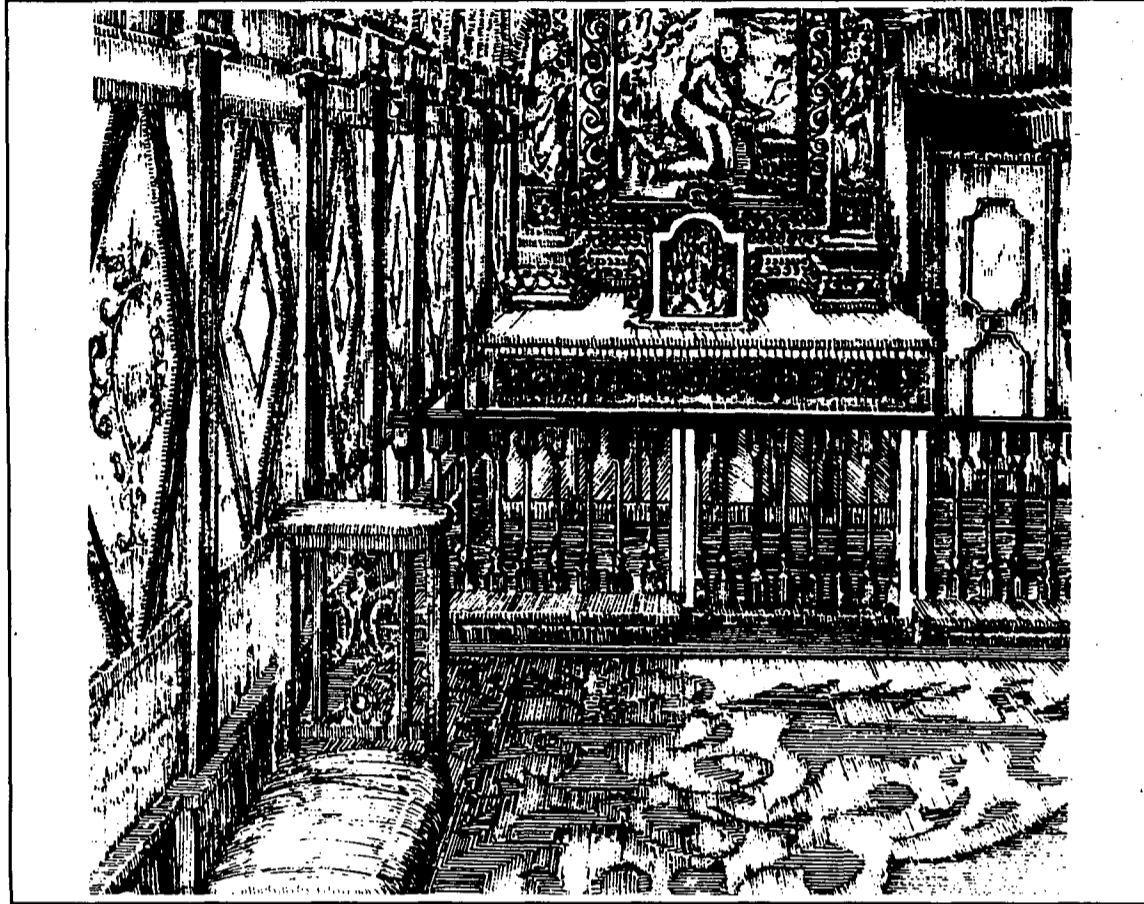
Aquesta acusació va carregar-la molt temps, perquè els "assenyats" homes de les Càtedres de Prima no comprenien com aquell home menut d'aspecte insignificant podia parlar com parlava, i atraure la gent que no es cansava d'escoltar-lo. No es podia acceptar que el rígid esquema mental d'una societat en la qual la Inquisició vetllava per la integritat de la doctrina, i tenia cura de mantenir a sang i foc l'ortodòxia, que un home sense lletres, ja entrat en anys, d'aspecte estrany i d'origen gairebé desconegut, atragués grups selectes, expliqués la manera de ser cristià, i portés a una pietat diferent i aparentment nova.

Ignasi va adonar-se molt aviat d'això. Al seu idealisme cavalleresc transformat en afany de servir Déu, s'hi uniria molt aviat el sentit del realisme pràctic, que creixeria dia a dia en la seva vida i es reflectiria al seu voltant.

Suport acadèmic de la seva experiència cristiana

I va comprendre que no podria continuar endavant si no entrava pels canals d'una institucionalització de les seves ensenyances. Ell ho havia après tot en "llargues hores d'oració i llàgrimes", però va veure que es necessitava quelcom més. I aquest "quelcom" era la confirmació acadèmica de les seves activitats apostòliques. No n'hi havia prou amb què parlés de Déu, i portés la gent a ser millor, més cristiana i més compromesa. Era molt important que pogués exhibir títols de crèdit acadèmic, avalats pel seu pas per les aules...

I aquell home madur, debilitat per les penitències, captaire voluntari per amor al "Senyor pobre i desvalgut"

La Santa Cova de Manresa segons dibuix de J. Torra i Miró

(II) Ignasi de Loiola: realisme espiritual

emprenqué el camí de l'aprenentatge del llatí i de les ciències teològiques.

Com mou veure'l en els bancs d'una classe de nens, a Barcelona, aprenent els rudiments del llatí; com impressiona veure'l a Alcalà o a Salamanca, atent als ensenyaments dels grans Mestres en sagrada teologia, que elucubraven teòricament sobre allò que ell havia après en la seva soledat manresana o en les hores d'horació a Barcelona, mentre escoltava la salmòdia dels monjos del desaparegut monestir de Sant Jeroni. Tanmateix li era necessari, si volia ser fidel a la crida de Déu, que li demanava que es preocupés per la "salut de les ànimes".

I fou el seu sentit del realisme el que li féu donar el segon pas en el camí del servei de Déu. Si la conversió va obrir-lo als altres, i el féu missatger de l'esperança que porta la Bona Nova, el sentit del realisme el féu entrar a les aules, i lliurar-se afanyosament a donar forma acadèmica a allò que ja sabia per comunicació interior de Déu.

Ignasi coneixia els homes; la seva llarga experiència cortesana i castrense l'havia fet conèixer amb gent molt diversa, i sabia a bastament

que hi havia regles que no podia saltar sense comprometre els seus projectes. L'idealisme inicial es convertí molt aviat en un realisme pràctic, que el féu tocar de peus a terra. I consistí a aplicar-se a l'estudi. Mai no va ser un intel·lectual, i els anys pesen molt quan un desitja penetrar en una llengua desconeguda com el llatí, o en unes ciències estructurades per ments organitzades des de la joventut en els esquemes escolàstics. Però era necessari fer-ho, i ho va fer.

Sentit realista de la seva vida i dels seus escrits

I aquest sentit pràctic, per fer allò que més el portava al fi proposat, -i que es reflecteix en el PRINCIPI I FONDAMENT dels seus Exercicis Espirituals-, impregnaria tota la seva vida. No abdicà dels seus propòsits, i continuà parlant de Déu. Hagué d'enfrontar-se amb els qui li urgien que expliqués els fonaments de la seva doctrina, i davant els qui invocaven la seva manca de preparació coneguda, però ell va perseverar en la seva obstinació. Cercà la manera de defensar-se sempre dels atacs dels qui

dubtaven de la seva ortodòxia, exigí rectificacions als qui s'oposaven al seu pensament, i no dubtà a mantenir-se en la seva posició de lliurament total als altres i de recerca de companys, encara que les transformacions que s'operaven al seu voltant, al contacte amb la seva doctrina, li proporcionés molts maldecaps. Però ell es mantingué ferm, cercant la manera de fer operatiu tot allò que creia necessari per continuar avant amb els seus projectes, que sentia inspirats pel Senyor.

I aquest sentit de realisme impregna la seva vida i els seus escrits. Una lectura atenta de l'AUTOBIOGRAFIA en fa conèixer fins a quin punt utilitzà la dialèctica humana pels seus ideals evangèlics, fins i tot en el moment que semblaven més utòpics, com en la seva anada a Terra Santa en els primers temps de la seva conversió. Més tard fou el realisme que va dur-lo a les aules, com hem indicat, i fou també aquest sentit de la realitat el que li va fer comprendre que no podia ser un home sol el que portés a terme la seva idea de conversió i transformació d'aquells que estaven necessitats de Déu en la seva època.

Naixement i consolidació de la "Companyia de Jesús"

Per això, és curiós constatar que des del moment que entra a les aules, busca companys que l'ajudin en la tasca. Començà a Alcalà, però les dificultats que tingué per suportar el grup frustrà massa aviat la seva iniciativa. Però ja a París, va poder tenir prop seu els millors companys del Col·legi de Santa Bàrbara, on s'hostatjava. Constituïren el primer nucli que seria la futura Companyia de Jesús, que aprovà Pau III l'any 1540.

I en la seva concepció d'aquest primer grup, transformat en Orde religiós, el realisme ocupa un lloc important, encara que fos origen de moltes dificultats.

Perquè Ignasi volia que el cos de la seva Companyia de Jesús fos lleuger d'impediments. Suprimí el cor i el rès de les Hores Canòniques en comú, que interrompia la tasca continuada; féu desaparèixer l'hàbit, que suposava certa separació o distància amb els fidels, i va voler que els seus deixebles vestissin com els "sacerdots honestos" del seu temps; i a totes les Constitucions apareix el sentit pràctic que fa que no obligui res sota pecat, ni establir penitències o horaris fixos, deixant-ho tot a la discreció d'aquells que ells suposava que necessitaven més de fre que d'estímul en la dinàmica de la seva vida espiritual. Tot això fou una innovació que no relaxava els ànims, sinó que atreia per la seva novetat i per la possibilitat que oferia d'una consagració total, sense mediacions. I això explica que al cap dels pocs anys que van del 1540 -any de l'aprovació de la Companyia- fins el 1556 -any de la seva mort- el nombre de jesuïtes arribés a mil, i ja estiguessin dispersos per divuit països.

Aquest sentit pràctic es reflecteix, a més, en les més de 7.000 cartes que va escriure a grans senyors i a gent humil, donant consell i orientant en la vida espiritual, o en els projectes apostòlics. I aquest és el sentit d'"inserció" en la realitat que ha fet viure, fins avui, la Companyia de Jesús després de quatre-cents-cinquanta anys de la seva fundació.

CRISTÓFOR SARRIAS, S. J.

Els propers dies 29, 30 i 31 de gener se celebraren a Castell- daura (Premià de Mar), les XXVI Jornades de Qüestions Pastorals, a les quals assistiren 200 sacerdots, els quals, en el decurs de diverses ponències i en un col·loqui interdisciplinar, ha aprofundit i aplicat al seu propi camp d'acció pastoral, la Instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe: "Llibertat cristiana i alliberament".

Les Jornades han estat organitzades pel Centre Sacerdotal de Montalegre, que dirigeixen sacerdots de l'Opus Dei.

Mn. Josep M. Aragonès durant la seva intervenció.

La influència de la figura del Sant Pare, decisiva en el canvi dels països de l'est

Les XXVI Jornades de Qüestions Pastoral

"La fe, força transformadora"

"La influència ètica de la figura i el missatge del Sant Pare ha estat decisiva en la transformació dels països de la Europa Central i Oriental", ha dit Ricard Estarriol, especialista en els països de l'est, en la inauguració de les XXVI Jornades de Qüestions Pastorals de Castell- daura. En aquestes Jornades, que reuneixen més de 200 sacerdots de tot Catalunya, Estarriol ha afirmat que sense aquesta influència, el procés de transformació d'aquests països "hauria estat un caos", com ho demostra l'exemple polonès de transició política, al qual ha qualificat de "operació amb pinces de cirurgia".

Estarriol veu el canvi dels països de l'est "molt més difícil del que es va pensar inicialment". En primer lloc, "pels molts defectes de l'herència rebuda del sistema comunista, que han estat infravalorats"; i en segon terme, "perquè l'URSS no ha canviat i sense ella la transformació és fins ara perifèrica". Estarriol va avaluar el futur de l'URSS amb precaució, en dir que "si Gorbatsxov abandonés, hi

hauria el perill que, després d'una curta fase de polítiques reformistes, els militars tanquesin el procés de transformació. Es tornaria aleshores a una Europa dividida en dos blocs".

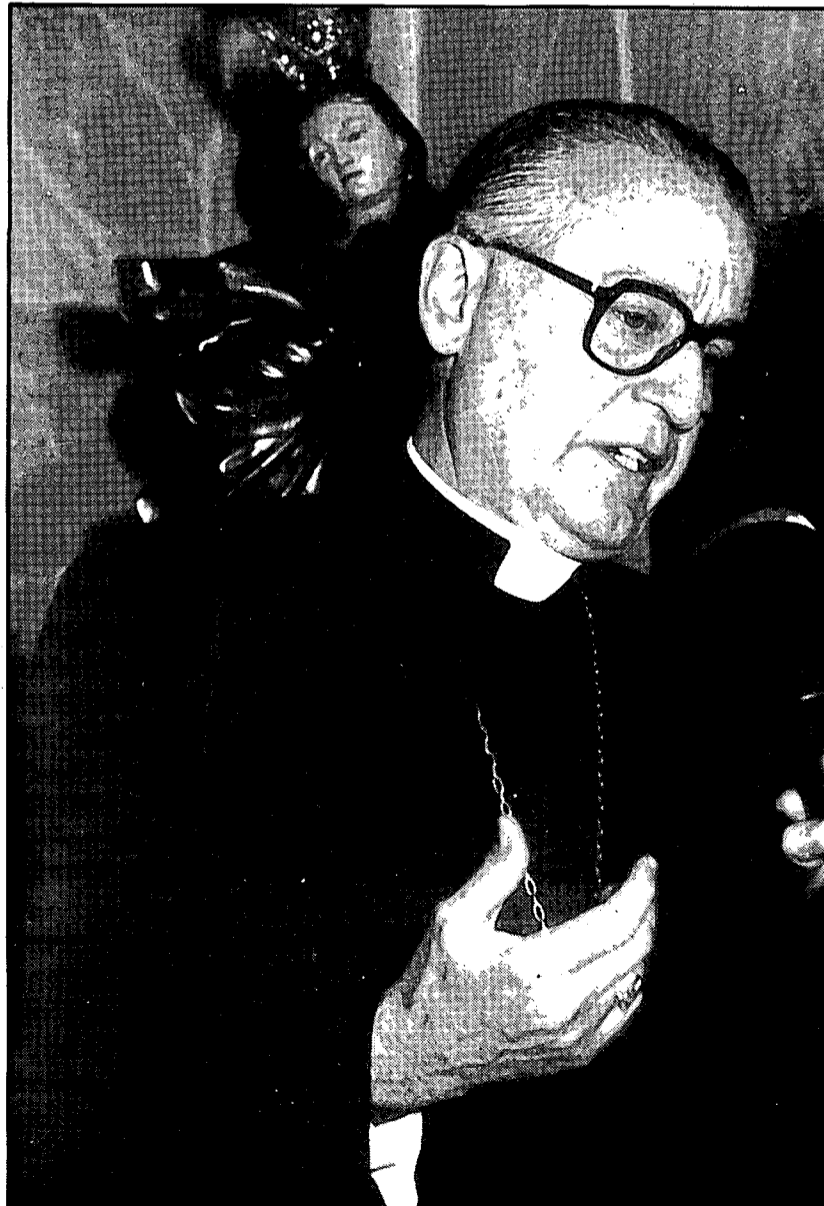
Per la seva banda, Mons. Fernando Ocàriz, Consultor de la Sagrada Congregació romana per la Doctrina de la Fe, també es va referir en la seva conferència a aquests països: "el seu fracàs històric, al qual hem assistit sobretot en l'Europa Oriental, és una comprovació més que la força de l'odi i la violència no és constructora sinó destructora de la humanitat".

Tot i això, Mons. Ocàriz ha insistit que "no es poden separar les dues dimensions, divina i humana, de l'alliberació cristiana". Ha precisat que la força de l'Evangelí no és només aquella que es dona a les idees i doctrines en la vida dels pobles: "la fe que actua mitjançant la caritat és la essencial força alliberadora, la que pot fer efectiu el reconeixement de la dignitat de la persona, en què consisteix l'alliberació".

Mons. Ocàriz ha fet una crida a "l'evangelització i la santificació —i no poques vegades a la conversió— d'aquells qui són més directament responsables de les estructures polítiques, socials i econòmiques, començant pels mateixos catòlics"; i ha anomenat aquesta tasca "la part més difícil i compromesa de l'opció preferencial pels pobres", per altra banda "insubstituïble si es volen autèntics i estables resultats de justícia en els pobles i entre els pobles".

"Necessitem tres carabel·les més amb solucions concretes per a l'Amèrica Llatina"

"Han fracassat les grans esperances de canvi per al sector dels marginats, el majoritari a l'Amèrica Llatina, que

JORNADA DE QÜESTIONS PASTORALS

LA FE, FORÇA TRANSFORMADORA DE LA SOCIETAT

El Dr. Carles conversa amb els ponents de les Jornades.

Jornades de Qüestions Pastorals, a Castellaura (Premià de Mar)

transformadora de la societat

des del punt de vista de l'Església van sorgir entre les conferències episcopals de Medellín i Puebla", ha dit **Jorge Yarce**, director de la revista colombiana Arco, que participa en les XXVI Jornades de Qüestions Pastorals de Castellaura. "Les esperances que van crear els moviments socials dels anys 60 i 70 han fracassat, sobretot perquè l'economia dels països de l'Amèrica Llatina és totalment dependent de les grans potències occidentals, especialment dels Estats Units. Les tres caravel·les van anar a obtenir riquesa de les nostres terres; ara necessitem tres caravel·les més, plenes de solucions concretes i tractats bilaterals, que ens ajudin a desfer els nusos d'aquesta dependència".

Yarce ha afegit que no és cert que el problema de l'Amèrica Llatina sigui la pressió demogràfica "com diuen el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial i altres organismes occidentals controlats pels Estats Units: només 430 milions d'habitants poblen l'Amèrica Llatina, i es

necessarien 1.370 milions perquè dues terceres parts del nostre continent tinguessin l'índex de població que hi havia a Europa ara fa vuitanta anys". "El nostre problema", —ha precisat—, "és la dependència d'altres països, molt marcada per l'endeutament, que gairebé s'ha doblat en aquesta dècada. Quan, com passa a Catalunya, es fomenten en l'occident sistemes econòmics descentralitzats, encara les classes públiques ens volen imposar sistemes econòmics molt centralitzats, que ignoren el tarannà propi dels pobles".

El professor **Josep Ignasi Saranyana** ha manifestat les seves reserves davant la possibilitat que la crisi dels països d'ideologia marxista arrossegui amb ella la Teologia de l'alliberament llatinoamericana: "la Teologia de l'alliberament és un intent més o menys afortunat, segons els casos, de resoldre un problema històricament pendent de la Teologia dogmàtica: quin sentit i valor tenen l'esforç humà i el desenvolupament històric en ordre a la

salvació eterna de l'home i del món". Saranyana ha assenyalat que el gran debat que es planteja en la IV Conferència de l'Episcopat de l'Amèrica Llatina és de caràcter històric, car aquest moviment reivindica com a propis els plantejaments teològics, profètics i evangelitzadors del període de la primera evangelització d'Amèrica, des de 1510 a 1580. Segons Saranyana, al contrari, l'estudi d'aquest període demostra que "els plantejaments radicals o extrems no són solucions estables en el terreny de la moral social" i que "amb l'evangeli a la mà no hi ha una única solució per als problemes socials".

Altres intervencions

Va intervenir també Mn. **Josep M.ª Aragonès**, Delegat de Catequesi de Barcelona, que va afirmar que "Catalunya ha estat i és una terra de sants". S'ha referit a figures de la història recent, com Tarrés, Torres i Bages, Castelló, Rovirosa i fins i tot Carrasco i Formiguera, dient que "el sant és un ideal molt

més vigent del que es pensa". Per la seva banda, el professor de l'IESE **Manuel Velilla**, ha ressaltat en la seva conferència que "el seny empresarial català ve a ser una síntesi, en la pràctica, entre valors cristians i aspectes del negoci, que s'ha donat històricament i s'ha transmès durant generacions". Velilla ha denunciat que "està de moda parlar de valors ètics en abstracte; però s'oblida que el problema de fons està en el fet que els empresaris i directius adquireixin personalment les virtuts morals".

Cloenda de les Jornades

L'Arquebisbe de Barcelona, **Ricard Maria Carles**, ha clausurat les XXVI Jornades de Qüestions Pastorals, celebrades a Premià de Mar (Barcelona), que aquest any han tractat el tema de "La fe, força transformadora de la societat". Amb l'Arquebisbe de Barcelona, presidia la clausura de les Jornades el Vicari Delegat de l'Opus Dei a Catalunya, el Dr. Manuel Dacal.

Monsenyor Ricard Maria Carles ha recordat les declaracions del Sant Pare sobre la guerra del Golf, "la guerra és indigna de la humanitat". L'Arquebisbe de Barcelona va assenyalar que les guerres són totalment evitables i que si és necessari "s'ha de tornar a dialogar i discutir". En aquest sentit, va afegir que "les guerres mai no s'han desenvolupat com es va preveure inicialment; sempre es compliquen molt més".

Amb relació a "La fe, força transformadora de la societat", que ha estat el tema d'aquestes Jornades, l'Arquebisbe de Barcelona ha fet als cristians una crida a tenir una actitud esperançada i més compromesa personalment: "El cristià —ha dit— està destinat a escriure i no solament a sofrir la història del seu temps. Quan evangelitza, està fent una tasca molt important com a ciutadà, perquè està fent la gent més feliç". Finalment, Mons. Carles ha demanat "un esforç per què el missatge de Crist penetri en el propi ambient social i cultural, de manera que aquest creixi en tots els aspectes" i ha subratllat que les errades "en la transmissió de la fe són a causa de la nostra manca d'acomodació a Jesucrist, en el dèficit del seguiment de Crist".

C.C.

L'Arquebisbe de Barcelona durant la cloenda de les Jornades.

Objectiu obert

Joan Pau II, en la cerimònia celebrada a la Basílica de Santa Sabina, rep la cendra que li imposà el cardenal Agnello Rossi.

Cent camions alemanys que porten articles de primera necessitat a la Unió Soviètica, al moment de travessar la frontera germano-polonesa.

L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, saluda les monges clarisses del monestir de Pedralbes, després del tradicional esmorzar, que amb motiu de la festivitat de Santa Eulàlia, la comunitat ofereix a la Corporació Municipal.

Dimecres, 13

Guerra del Golf: una de freda i una de calenta

Per primera vegada Saddam parla de pau, encara que no de retirar-se de Kuwait. En les converses amb l'enviat soviètic Evgueni Primàkov ha declarat estar disposat a col·laborar amb l'URSS i amb altres països a trobar una solució pacífica als problemes de la regió, inclòs el conflicte del Golf. A Israel se li acaba la paciència després de rebre el 33è. Scud disparat des de l'Iraq, i la gent es pregunta: "Quant de temps aguantarem les provocacions de Saddam?". Per altra banda, l'increment dels bombardejos, l'intens moviment de tropes a la frontera de l'Aràbia Saudita amb Kuwait i els exercicis conjunts de les forces multinacionals, semblen donar a entendre que l'ofensiva terrestre podria no estar lluny. Mentrestant els països No Alineats reunits a Belgrad (només han estat invitats els ministres d'Afers Estrangers dels països que fins ara havien presidit la Conferència, sis representants de les regions més rellevants per als PNA i un representant de l'OAP), han decidit la formació de dues missions de pau: una parlaria amb l'Iraq i l'altra amb els EUA i altres països de la coalició.

Països Bàltics: camí vers la independència

Acord històric: ahir el Parlament de Letònia aprovà l'organització d'un referèndum sobre la independència de la República que se celebraria el pròxim dia 3 de març, al mateix temps que refusaven el prebiscit federal proposat per Mikhaïl Gorbtxov i que se celebraria el dia 17. També ahir, el president lituà, Vytautas Landsbergis, anuncià que el Parlament d'Islàndia havia demanat al seu govern que estableixi relacions diplomàtiques amb Lituània. Islàndia és el primer Estat que reconeix la independència lituana.

Dijous, 14

Bagdad: mort de centenars de civils iraquians

Dues bombes varen esclatar ahir en un refugi on prop d'un miler de persones s'havien aixoplugat. Els EUA mantenen la tesi que l'objectiu bombardejat era un lloc de comandament i control militars, i no s'expliquen què hi feien tants civils a dintre. Eren escuts humans? Sembla que Saddam Hussein ha repartit tot el seu arsenal bèl·lic pels llocs més insòlits: eixides, terrats, prop de monuments nacionals, etc., perquè no sigui destruït pels bombardejos. El cas és que uns centenars de persones han mort (per a què?) cruelment.

Guerra del Golf: encara la diplomàcia

Ni que sigui amb la fressa de fons de les bombes (abans d'ahir a la nit varen fer trontollar l'hotel Al-Rachid on s'hostetjava l'enviat soviètic, Primàkov), la diplomàcia es nega a rendir-se a la guerra. Saddam mateix ha definit com "esperançadora" la reunió que abans d'ahir va mantenir amb l'enviat soviètic, Evgueni Primàkov. Moscou els ha qualificat d'encoratjadors, el pròxim cap de setmana, Tarek Aziz, ministre iraquí d'Afers Estrangers es traslladà a Moscou per entrevistar-se amb Mikhaïl Gorbtxov. Demà, nou ministres d'Afers Estrangers àrabs es reuniran al Caire per estudiar un possible pla de pau per a la zona del Golf, i una possible solució al problema palestí. Precisament ahir, després d'entrevistar-se amb el president sirí Hafez El Asad, el ministre d'Afers Estrangers alemany, Genscher, declarà que Síria estaria disposada a reconèixer l'Estat d'Israel. També, després de 10 anys de no fer-ho (des que Egipte signà la pau amb Israel), ahir Gaddafi es traslladà al Caire per entrevistar-se amb el president Hosni Mubàrak i parlar de la crisi internacional arran de la guerra del Golf.

Divendres, 15

Guerra del Golf: carta de Felipe González a Bush

Fonts governamentals han donat a conèixer que el president del govern espanyol, Felipe González ha enviat una carta al president dels EUA. El text complet no ha estat publicat, però sembla que les idees principals són: posar fi als bombardejos sobre Bagdad i altres ciutats iraquianes, obrir una investigació a càrrec de la Creu Roja o de l'ONU per aclarir les circumstàncies del bombardeig del dimecres passat, demanar a l'Iraq que atorgui autorització a la Creu Roja per comprovar in situ si es compleixen les normes de la Convenció de Ginebra sobre presoners de guerra, i que la duració del conflicte bèl·lic sigui el més curta possible. Les mateixes fonts governamentals reconeixen que la fi del conflicte depèn únicament i exclusivament de la voluntat de Saddam. És un gest orientat clarament de cara a la política interna. ¿I si Saddam no té voluntat de retirar-se? ¿I si la indústria, les reserves d'armament i tota la logística de la guerra que Saddam vol, s'han de deixar intactes i que aixafin les tropes aliades?

Washington: es mantindrà l'estratègia

L'estratègia és estalviar vides, i portar a terme la batalla terrestre quan s'hagin desbaratat suficientment les defenses, les comunicacions i tot l'aparell bèl·lic iraquí. Els EUA han deplorat les víctimes civils dels bombardejos, però creu tenir proves suficients que el búnker bombardejat i altres refugis amaguen llocs de control i de comandament militar.

Reaccions internacionals

El ministeri de propaganda iraquí està aconseguint, en part és clar, que s'oblidi que es Saddam l'agressor el que comença la guerra, i la tragèdia del poble kuwaitià, torturat i amb pèrdues irreparables. Jordània ha demanat l'alto-el-foc i que l'ONU enviï una missió a l'Iraq; els països del Magreb han declarat dies de dol oficial; Espanya, Ochetto i Craxi demanen la fi dels bombardejos; Moscou diu que les accions de guerra van més enllà de les resolucions de l'ONU.

La diplomàcia encara treballa

Moscou és un centre diplomàtic neuràlgic, després que Primàkov apuntés la possibilitat d'un canvi d'actitud de Saddam. Demà es traslladaran a Moscou els ministres d'A.E. d'Itàlia, Luxemburg i Holanda, i dilluns es reuniran a Moscou els ministres d'A.E. de l'URSS; de l'Iraq. Serà possible la solució pacífica del conflicte?

Dissabte, 16

Guerra del Golf: una breu i fallida esperança

Ahir al matí, ràdio Bagdad donà a conèixer una proposta iraquiana per retirar-se de Kuwait. El primer anunci es quedà en el pròleg i féu néixer infundades esperances de pau. Deia que acceptava la resolució 660 de l'ONU que exigeix la retirada de Kuwait; però immediatament després donà a conèixer les condicions: alto-el-foc, derogació de les altres resolucions que afecten l'Iraq, retirada de les forces multinacionals, retirada d'Israel de Palestina i dels territoris ocupats, i també del Golan i del Líban, lliure expressió de la voluntat popular a Kuwait i finançament de la reconstrucció. Bush ha dit que la proposta és una "farsa cruel"; Mitterrand i Kohl que és "propaganda"; John Major de "simulació fraudulenta"; Haim Herzog, president israelià, de "engany". Els EUA, l'OTAN i CE, han dit que no ha canviat res, si bé l'opinió general dels analistes polítics és que, possiblement, sigui un senyal que l'Iraq conscient de la seva debilitat, vol guanyar temps i preparar-se la millor sortida política possible.

Reaccions en el món islàmic

Jordània i Iran han reaccionat favorablement a la proposta iraquiana. Jordània espera, segons Ibrahim Izzedin, ministre d'Informació, que la proposta obrí el camí vers una solució global a la problemàtica de l'Orient Mitjà. Iran que ahir esperava el vice-primer ministre de l'Iraq, ho veu com un pas cap a la pau. Síria i Egipte, i els països del Consell de Cooperació del Golf (Aràbia Saudita, Kuwait, Oman, Qatar, Bahrein i els Emirats Àrabs Units) han refusat la proposta de l'Iraq i han insistit en la retirada incondicional de Kuwait de les forces iraquianes.

Diumenge, 17

Guerra del Golf: l'última oportunitat de pau?

Avui, el ministre d'Afers Estrangers iraquia, Tarek Aziz, es desplaçarà a Moscou per explicar a les autoritats soviètiques l'abast del pla de pau de Saddam Hussein. Sembla que porta alguna proposta —sorpresa que, de moment almenys, aturaria la batalla terrestre que sens dubte causaria milers de víctimes en ambdós bàndols. El president Bush ha promès esperar el resultat de la mediació soviètica abans de donar l'ordre d'atac. Tanmateix el plec de condicions que Saddam posava per accedir a una retirada de les seves tropes de Kuwait, fan molt difícil, a criteri dels observadors polítics, una possible sortida pacífica del conflicte. Amb la mateixa intenció, ahir, els ministres d'Afers Estrangers d'Itàlia, Holanda i Luxemburg, foren rebuts pel seu col·lega de l'URSS, Aleksandr Beesmértnikh. Per altra banda, l'Aràbia Saudita el govern kuwaitià a l'exili han refusat la proposta iraquiana. Mentrestant les forces aliades porten a terme intensos bombardejos de les línies defensives iraquianes preparant la batalla terrestre.

Washington/Riyad: tot a punt per a la batalla terrestre

Els polítics més optimistes, i tant de bo que s'equivoquin, coincideixen que el marge d'èxit de l'entrevista Tarek Aziz-Gorbatxov és molt limitat. Mentrestant, les forces aliades continuen la seva intensa preparació per a la batalla terrestre. Ahir, no solament continuà l'ofensiva aèria, sinó que també tingueren lloc incursions terrestres contra les posicions defensives de l'Iraq que, segons fonts militars nord-americanes, destruïren instal·lacions mòbils de radar, punts avançats de comandament i vehicles de diversos tipus. La por per part d'ambdós bàndols és l'ús d'armament no convencional. El cas és que importants contingents de tropes aliades i carros de combat estan prenent posicions al nord de l'Aràbia Saudita en la frontera amb l'emirat de Kuwait.

Dilluns, 18

Moscou: avui, entrevista Tarek Aziz-Gorbatxov

Sembla que no és exagerat dir que avui tot el món té els ulls girats cap a Moscou, on se celebrarà

l'entrevista entre el ministre d'Afers Estrangers iraquia Tarek Aziz i el president de l'URSS Mikhaïl Gorbatxov. És, probablement, l'última carta diplomàtica per evitar que la guerra del Golf arribi a l'ofensiva terrestre d'imprevisibles conseqüències. El ministre iraquia que d'anada ja s'entrevistà a Teheran amb el seu homòleg iranià, ha dit que farà el mateix quan torni de Moscou, i que entre l'Iraq i l'Iran hi ha molts punts de convergència.

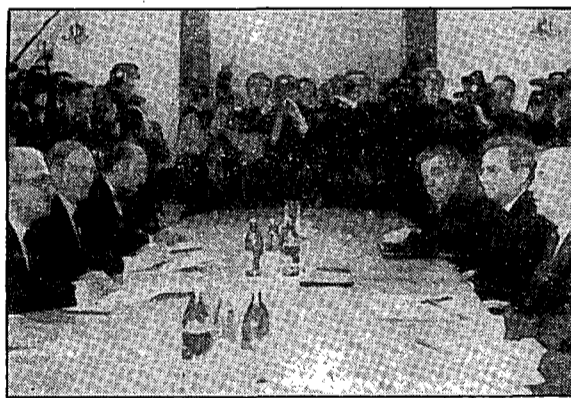
Guerra del Golf: la petició d'ajornament feta per Gorbatxov i la seva entrevista amb Tarek Aziz, ajornen la batalla terrestre

La llum groga del semàfor intermitent podria, en qualsevol moment, posar-se verda, sobretot si les últimes temptatives de pau a través de la mediació soviètica no tenen un resultat positiu. El president Bush digué ahir que les forces aliades posaran fi molt aviat a l'ocupació iraquiana de Kuwait, però no revelà ni l'hora ni l'estratègia que seguirà l'ofensiva aliada. Baker diu que mentre tenen lloc les gestions diplomàtiques no s'aturarà l'activitat bèl·lica, i és del parer que l'hora de les negociacions ja ha passat.

Dimarts, 19

Moscou: Gorbatxov proposa a l'Iraq un pla de pau

Aquest possible pla de pau, que podria molt bé ser l'última oportunitat diplomàtica per resoldre pacíficament el conflicte de la guerra del Golf, segons informa el diari alemany "Bild", que acostuma a tenir fonts acreditades d'informació, podria contenir aquests quatre punts: 1. Retirada incondicional de Kuwait. 2. Respecte a les actuals fronteres de l'Iraq. 3. No hi haurà sancions contra l'Iraq ni contra Saddam. 4. Conferència sobre la problemàtica de l'Orient Mitjà, inclosa la qüestió palestina. Gorbatxov ha demanat que el pla tingui una resposta ràpida, a fi d'evitar l'escalada bèl·lica.

Reaccions diplomàtiques

Els diplomàtics russos digueren que l'actitud de Tarek Aziz va ser "constructiva". Bush, que ha estat informat del pla per Mikhaïl Gorbatxov, no vol dir res fins a conèixer la resposta de Saddam Hussein. Rafsandjani, president iranià, ha manifestat el seu optimisme, dient que veu una perspectiva brillant. La troica de la CE, Itàlia, Holanda i Luxemburg, no fou informada del pla soviètic. Mentrestant, però, les tropes aliades es mantenen en l'alerta roja i posant a punt tota l'estratègia per a un atac definitiu.

Londres: atemptat de l'IRA al cor de la ciutat

Dues càrregues explosives de gran potencial varen esclatar ahir a les estacions ferroviàries de Victòria i Paddington, en les quals, una persona resultà morta i quaranta-tres ferides. L'IRA ha reivindicat l'atemptat.

Objectiu obert

Els infants paguen la festa.

CALENDARI

Diumenge, 24 de febrer. II de Quaresma. Sts. Modest, b.; Edelbert, rei; Sergi, mr. i Sta. Primitiva, mr.
El sol surt a les 6,34 i es pon a les 17,36 — Hora solar.
Dilluns, 25 de febrer. Sts. Cesari, màrtir i Valeri, ermità. Fira a Sta. Coloma de Farners.
Dimarts, 26 de febrer. Sts. Nèstor i Fèlix, mrs.; Porfiri i Alexandre, b.b.
Dimecres, 27 de febrer. Sts. Gabriel de la Dolorosa, cf.; Baldomer, subd. i Sta. Honorina, vg.
Dijous, 28 de febrer. Sts. Romà, ab.; Ruffi i Teòfil, mrs.
Divendres, 1 de març. Sts. Rossend, b. Stes. Eudòcia i Antonina, mrs.
Dissabte, 2 de març. Sts. Luci, b. i mr.; Absaló, mr. i Sta. Genara, mr.
Fira a Calonge, la Pobla de Claramunt i Almacelles

L'ESGLÉSIA CELEBRA

Diumenge, 24 de febrer. Diumenge II de Quaresma. Lectures: Primera Gn 22:1-2.9a.10-13.15-18; Salm 115; segona Rm 8:31b-34; tercera Mc 9:2-10.
Dilluns, 25 de febrer de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 9:4b-10; Salm 78; segona Lc 6:36-38.
Dimarts, 26 de febrer de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Is 1:10.16-20; Salm 30; segona Mt 23,1-12.
Dimecres, 27 de febrer de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 18:18-20; Salm 30; segona Mt 20:17-28.
Dijous, 28 de febrer de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 17:5-10; Salm 1; segona Lc 16:12-31.
Divendres, 1 de març de la setmana II de Quaresma. Lectures: Primera Gn 37:3-4.12-13a.17b-28; Salm 104; segona Mt 21:33-43.45-46.
Dissabte, 2 de març de la setmana II de Quaresma. Lectures: Primera Mi 7:14-15.18-20; Salm 102; segona Lc 15:1-3.11-32.
Litúrgia de les Hores Setmana 2
Diumenge: Tot propi. II Quaresma.
Dilluns: De ferïa.
Dimarts: De ferïa.
Dimecres: De ferïa.
Dijous: De ferïa.
Divendres: De ferïa.
Dissabte: De ferïa. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La son reconfortant

Quan a poca poquet, a l'hora de la sesta, em ve una passió de son, vaig lliscant cap a un estat d'inconsciència de l'entorn i són moments la mar de dolços.

Si m'adormo del tot, assegut a una butaca, i algú, de cop, em desperta, em sobressalto i trigo uns instants a saber on sóc.

La son només és agradable quan guarda relació amb el treball que he fet.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Interessen a tots els que es lliuren a la catequesi

“Jornades de Primavera”

És un fet real i esperançador la reestructuració de la catequesi a Catalunya. El S.I.C. (Secretariat Interdiocesà de Catequesi) hi treballa intensament, amb una visió global molt adient i amb uns paràmetres puntuals. Una de les tasques prioritàries del S.I.C. és la de la formació de catequistes en tots els àmbits de la família, dels diferents sectors socials i en tota la geografia del país.

Pels dies 16 i 17 de març vinent, el S.I.C. organitza unes trobades que titula, “Jornades de Primavera”. Tindran lloc al “Casal Borja” de Sant Cugat del Vallès.

Programació

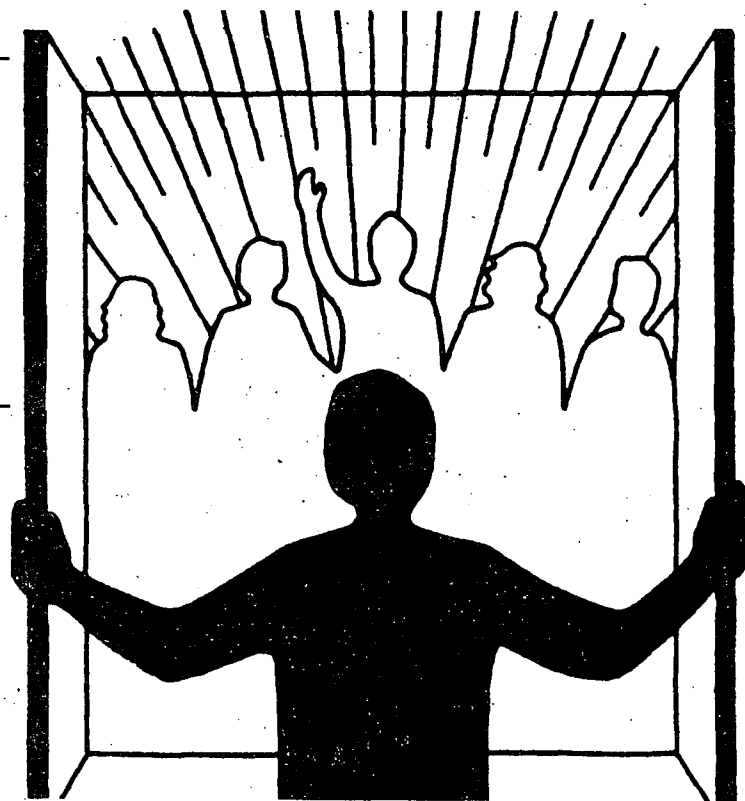
Segons l'imprès que s'ha editat i difós, les jornades s'iniciaran amb un tema comú: “Educar la fe en temps d'incertesa”, que dictarà l'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles.

Seguirà l'exposició de quatre temes que corresponen a quatre àmbits socials. El primer: “Escola de responsables” o com assumir críticament els valors actuals de la societat i, especialment, de la nostra Església. El segon: “Catequesi especial”, o com desvetllar la fe al disminuït psíquic en la relació familiar; al centre, a la parròquia. El

tercer: “Catequesi d'adolescents-joves”; com ajudar-los a redescobrir la rellevància de la fe i la necessitat d'articular-la. I el quart, últim: “Catequesi d'adults”, o les característiques d'una fe adulta avui i reptes que planteja el moment cultural que vivim.

Es volen més trobades durant l'any

Segons ha informat a aquest redactor, la secretària general del S.I.C. M. Teresa Llach, les “Jornades de Primavera” es fan per primera vegada i obeeixen a una petició insistent de les trobades de catequesi que es fan cada any. Aquestes s'han celebrat en les mateixes dades i adreçades a tots els àmbits de la catequesi. Ara es vol que durant l'any s'organitzin trobades més concretes, a nivell diocesà, en

diferents dates, i especialitzades, per algun col·lectiu particular. M. Teresa Llach manifesta que en les “Jornades de Primavera” es posarà l'accent o èmfasi en els àmbits de la catequesi especial per a disminuïts i en la dels adults, perquè plantegen alguns aspectes que cal tractar amb més profunditat.

Cal dir també que en la dinàmica del S.I.C. hom pensa reorganitzar el que en podríem dir “la pastoral vocacional”, donada la probabilitat que entre els mateixos catequistes o catequitzats sorgeixin vocacions sacerdotals o religioses, tan necessàries a l'Església de Catalunya.

Inscripció

En el fulletó “Jornades de Primavera” hi ha un imprès d'inscripció per tots aquells que els pugui interessar. Per als nostres lectors, que no disposen de l'imprès, poden adreçar-se al S.I.C., carrer dels Àngels, 18, 08001 Barcelona, tel. 302 10 41, cada matí, de 9 a 11, menys els dissabtes. “C.C.” està molt interessada per donar a conèixer tota l'activitat del S.I.C. perquè creu que la catequesi actualitzada és una de les necessitats més urgents per la vida de l'Església, avui.

FRANCESC GAMISSANS

Massa sovint

*Cada matí lleigeixo els salms,
els repeteixo en ser migdia,
de nou els prenc al cap al tard...
Els salms i jo ens fem companyia.
Massa sovint, però, el meu cor
oblida els salms i s'extravia.*

*Cada matí pujo a l'altar
i aixeco el calze ben enlaire.
De mi i del most el teu amor
n'ha volgut fer una sola flaire.
Massa sovint, però, el meu gust
no s'hi ha fixat ni poc ni gaire.*

*Cada matí començo el jorn
i em dic que et tinc en els més pobres.
Sé que els teus ulls filen molt prim
i que en tothom mires les obres.
Massa sovint, però, si els veig,
no els reparteixo ni les sobres.*

*Cada matí lleigeixo els salms,
aixeco el calze ben enlaire
i sé que et trobo al camí ral
darrera un rostre pidolaire.
Massa sovint, però, sóc lluny
dels salms, del most i del captaire.*

MANUEL TORT

OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS

Quaresma 1991

Exercicis espirituals oberts

Saló d'actes P. Jesuïtes - Carrer Llúria, 13. Del 4 al 8 de març, de 8 a 9 tarda, dirigits pel P. José Solé-Assens, S.I. Església P. Jesuïtes - Carrer de Palau, 3. Del 18 al 22 de març, de 6 a 8 tarda, dirigits pel P. Joan Mata, S.I.

Exercicis espirituals en complet recés

Casa de Sarríà - Del 8 al 10 de març. Cap de setmana, per a homes i dones: joves i adults, dirigits pel P. José M. Paris, S.I.

Casa de Sarríà - **SETMANA SANTA.** Del 25 al 30 de març, per a homes i dones: joves i adults, dirigits pel P. Joan Mata, S.I. Del 27 al 30, cap de setmana, dirigit pel P. José Solé-Assens, S.I.

Inscripcions per a les tandes en complet recés: O.E.P. - Duran i Bas, 9 - Barcelona - Telèfon 301 16 26.

L'home fidel escolta

Les grans etapes de la història de la salvació comencen sempre per la crida de Déu. Des de la creació mateixa: Déu crida les coses a ser, des del no-res, per la seva Paraula. "Déu digué..." La història de Noè té el mateix començament: Déu crida Noè perquè fabriqui l'arca i s'hi refugii, amb la seva família, per tal de preservar-se del diluvi, i recomençar la humanitat. La vocació d'Abraham és sobretot això: una crida a sortir de la terra per anar vers una terra que Déu donarà, i el moment culminant de la fe d'Abraham —el sacrifici d'Isaac— comença amb una crida: "Abraham, Abraham!". El mateix direm de Moisès, cridat pel Senyor a l'alliberament del poble, en l'experiència de l'esbarzer incandescent...

Si la història de salvació està marcada així per la crida de Déu, vol dir que un element decisiu per part de l'home en aquest procés consisteix a "escoltar la veu de Déu". Per això és igualment freqüent, en l'Esclat, l'exhortació a escoltar la veu de Déu: "Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu, no enduriu els vostres cors!". I la gran pregària d'Israel comença precisament amb aquestes paraules: "Escolta, Israel! El Senyor és el teu Déu..."

És, doncs, perfectament coherent el manament del Pare que ressona en l'escena de la transfiguració: "Aquest és el meu Fill...", és a dir la Paraula eterna de Déu feta carn. "Escolteu-lo".

• JÉS FÀCIL ESCOLTAR?

Ho semblaria, a primera vista. I no obstant, en la pràctica ens adonem que és fàcil sentir, però no tant escoltar. Quantes coses, en efecte, sentim al cap del dia, però poques es pot dir que les escoltem. Estem treballant amb la ràdio oberta, i sentim la música, o els reportatges, però no sempre es pot dir que ho escoltem. El mateix passa amb les nostres relacions humanes. Sentim les coses que ens diuen, però sovint no arribem pròpiament a escoltar-les.

Escoltar, no és tan fàcil; suposa en el que ho fa una actitud receptiva, que implica una dosi de confiança en el que parla, i una dosi d'humilitat en el que es disposa a escoltar. Tantes vegades sentim frases com aquesta: "Aquest, no m'ha d'explicar res a mi...!". El repliegament en si mateix, l'autosuficiència, la por d'intromissions en les pròpies seguretats, o la inseguretat de no saber com reaccionar si hom escolta, tanquen moltes vegades el cor —el nostre cor— a les paraules dels altres, i, finalment, també a la Paraula.

En deixar d'escoltar, hom es queda sol amb si mateix. Això pot passar a nivell individual, però també a nivell de societat. Aquesta és una de les experiències del nostre temps, quan els homes i les institucions s'han autosatisfet d'escoltar-se a si mateixos, i han erigit el principi de la no-dependència de la Paraula de Déu com a base de la vida social.

• EL NOSTRE SEGLE

Un text del cardenal Giacomo Biffi, arquebisbe de Bolònia, presenta amb un cru realisme les contradiccions d'un segle —el nostre— que es vanta de solucionar per si mateix tots els problemes. Sonen, aquestes paraules, com un eco de la Paraula de Crist, i una reflexió quaresmal:

"El nostre segle ha començat sota el signe d'un orgullós optimisme laicista: els homes, alliberats del pensament de Déu, haurien gaudit d'una felicitat germanor universal; els pobles, substraïts al senyoriu de Crist, haurien viscut en un estat de perfecta i definitiva concòrdia; la humanitat, superada qualsevol referència al magisteri de l'Església, hauria conegut un meravellós progrés moral, afavorit encara per la ciència. Aquestes eren les esperançades previsions expressades fa noranta anys..."

En arribar a l'últim decenni, ens trobem ja en condicions de fer el balanç d'aquestes incautes esperances; i el

balanç no és agradable. En particular, cal reconèixer que cap època de la història ha estat assenyalada, com ho ha estat la nostra, per la pràctica de l'homicidi a escala mundial. Atemptats, atrocitats, genocidis, tot realitzat en nom de la pàtria, de la classe, de la raça, de les ideologies, s'han succeït gairebé sense pausa. El 900 ha estat inundat d'un mar de sang i de llàgrimes que no es pot comparar amb cap altra edat de la història. Els homes del segle XX —si tinguessin una mica de pudor— haurien d'evitar de fer judicis despreciatius sobre les suposades barbàries de les generacions passades".

• UN TESTIMONI

Al costat d'aquesta severa visió d'una societat que fa gala de no escoltar Déu, em plau recollir les paraules amb què el pare Kolvenbach, Prepòsit general de la Companyia de Jesús, va presentar el difunt pare Arrupe durant els funerals celebrats a l'església del Gesu el passat dia 9. Són interessants especialment per la referència a Abraham:

"El llarg treball de divuit anys de generalat (del P. Arrupe) era absolutament absurd sense una fe profunda en l'Esperit del Senyor. Per això el P. Arrupe se sentia tan proper al pare dels creients, sant Abraham. Deia: Per a mi la figura d'Abraham fou sempre una font inexhaurible d'inspiració. Quan em preguntaven: ¿On va la Companyia?, la resposta fou sempre: Allà on Déu la porta! En altres paraules, volia dir: No ho sé, però una cosa sé, i és que Déu ens porta a algun lloc; caminem segurs, caminem amb el Sant Pare, amb l'Església conduïda per l'Esperit Sant; sé que Déu ens condueix vers una terra nova, la terra promesa, la seva terra. Ell sap on és, a nosaltres ens toca seguir-lo".

Heus aquí un testimoni recent de com "escoltar" la crida de Déu és camí de serenitat, d'esperança, de joia i de renovació, per a l'home fidel.

LECTURES DE LA MISSA

"SACRIFICI D'ABRAHAM, EL NOSTRE PARE EN LA FE"

A l'interior de la història d'Abraham, el sacrifici del seu fill Isaac és ben bé la culminació del conjunt. Moment de suprema obediència en la foscor de la fe i de l'esperança contra qualsevol esperança humana. Més enllà d'Isaac, és la figura de Jesucrist, el fill estimat de Déu, l'únic, la que es perfila a la contemplació de l'Església en aquest diumenge. A la Veïlla Pasqual, aquesta narració tornarà a ser escoltada, en testimoni de l'atenció que la catequesi cristiana ha fet, des dels inicis, a aquest esdeveniment.

Lectura del llibre del Gènesi (22:1-2,9a,10-13,15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: "Abraham, Abraham". Ell respongué: "Aquí em teniu". Déu li digué: "Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust".

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar, i agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: "Abraham, Abraham". Ell li respongué: "Aquí em teniu". L'àngel li digué: "Deixa estar al noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic". Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes a una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat"».

"CONTINUARÉ CAMINANT ENTRE ELS QUI VIUEN A LA PRESENCIA DEL SENYOR"

El salm comenta el significat tipològic del sacrifici d'Isaac. És Jesucrist el qui està "entre els qui viuen a la presència del Senyor", millor dit, és Ell el que ha inaugurat la resurrecció, i en Ell trobem la vida, per caminar com a homes nous.

Salm 115: 10 i 15, 16-17, 18-19 (R.: 114:9)

Crec amb tot el cor, tot i que deia:
"Que en sóc de dissortat",
al Senyor li doïria
la mort dels qui l'estimen.

R.: Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves prometes,
ho faré davant del poble,
als aïres de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem. R.

"DÉU NO VA PLÀNYER EL SEU PROPI FILL"

L'aliança de Déu amb Abraham era encara un anunci de l'aliança nova entre Déu i els homes, en la sang de Jesucrist. Déu s'ha vessat a favor nostre en la donació del seu fill, realitzant així el més gran compromís d'amor que mai ningú no pugui imaginar. Aquesta és la nostra seguretat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots

nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

"AQUEST ÉS EL MEU FILL, L'ESTIMAT"

En el centre de la narració de la transfiguració de Jesús hi ha sempre la veu del Pare proclamant-lo "Fill" i manant als deixebles que l'escoltin. Aquesta és la realitat permanent de la transfiguració per a nosaltres: Jesucrist, el Fill de Déu, present entre nosaltres enmig del núvol—el do de l'Esperit Sant—, continua oferint-nos la seva paraula de vida, l'Evangeli de la nostra salvació.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (9:2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: "Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies". No sabia pas que dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria i del núvol estant va sortir una veu: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo". Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells que volia dir això de "ressuscitar d'entre els morts".

Camí de transfiguració

El temps de quaresma començava presentant-nos el que podríem dir-ne el codi de ruta del cristià. Després del baptisme, com Jesús, som empesos per l'Esperit cap al desert, a la lluita personal per reproduir en nosaltres els traços del Crist. A fi de comptes, el cristià és i ha de ser-ho en progressió constant, imatge de Crist. Així la lectura del relat de les temptacions de Jesús en el desert, ens assenyalava el camí de la transfiguració -la ruta de l'obediència amorosa al voler de Déu- en oposició a l'estimball de la "desfiguració" -la pretesa realització personal suplantant Déu- que des dels orígens havia arrossegat la humanitat cap a la perdició. Amb Jesús, doncs, empenem el camí de la transfiguració. El camí que ens menarà més enllà de la figura d'aquest món, fugissera i enganyosa. Avancem cap a la glorificació dels fills de Déu, cap a la consecució d'aquell home nou creat en justícia i santedat de veritat. I una vegada més ens cal afirmar que aquest camí és el de l'obediència amorosa al Pare. En l'obediència al Pare, Jesús ha trobat la glòria, i és seguint-lo, que la humanitat descobrirà la seva profunda realitat i, com ell, trobarà també la seva autèntica glorificació. En aquell temps, Jesús prengué Pare, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells (v. 2). És el nou Adam que s'enduu la humanitat entera cap a la glorificació. A tots i a cadascun de nosaltres, Jesús se'ns emporta als cims de la identificació amb la voluntat de Déu. És en aquesta muntanya alta -imatge d'aquella altra muntanya, el Sinai, des d'on Jahvè cridà Moisès- on es veu clara la voluntat de Déu que, més que una llei, és una Aliança de realització en llibertat,

La humanitat transfigurada

(Mc 9:2-10)

de salvació. Ben al contrari del que passà a la terra baixa, on l'home es deixà seduir per l'esperit del mal que, portant-lo pels camins de prendre's la llei pel seu compte, l'arrossegà a la servitud i a la mort. Per això serà en una altra muntanya -el Calvari- on Jesús prenent damunt seu la "desfiguració" de tota la humanitat pecadora, s'oferirà ell mateix al Pare en expiació del pecat del món i, ressuscitant, ens transfigurarà a tots en fills de Déu, hereus de la seva glòria.

"Escolteu-lo"

El centre de l'escena de la Transfiguració no és únicament Jesús que deixa traslluir la seva glòria, sinó que és Jesús i la veu que surt del núvol. El núvol és imatge de la presència de Déu, la "Shekinà" dels textos bíblics, l'habitable de Déu, o millor, Déu mateix en quant resideix enmig del seu poble. Així, de Jesús transfigurat per la manifestació de la presència permanent de Déu en ell, es forma el núvol que cobreix els tres deixebles atònits, i és des de l'interior del núvol que sentiran ressonar la veu que proclama la identitat de Jesús: **Aquest és el meu Fill, el meu estimat** (v. 7b). És la revelació que l'evangelista ja ens havia anotat en el relat del baptisme. Allà, però, anava destinada a Jesús. En l'escena de la Transfiguració, la veu del Pare va directament a suscitar la fe dels deixebles -la fe de l'Església-. Una fe que no s'ha de limitar a conèixer la identitat de Jesús ni a contemplar beatíficament la seva glòria, sinó que ha de posar els

deixebles en moviment. És una fe que actua i que fa actuar. Per això a la revelació de la identitat de Jesús, la veu afegirà una consigna: **Escolteu-lo** (v. 7b). Escoltar Jesús vol dir fer-li cas, deixar-se prendre per la seva paraula i per la seva actuació, seguir-lo en definitiva. I seguir-lo pel camí real i concret de la "seva" transfiguració, que és el camí que passa per la creu i porta a la resurrecció. En el capítol immediatament anterior a aquesta perícopa, l'evangelista ens ha dit que al final de la seva missió a Galilea i a punt de pujar a Jerusalem, Jesús començà a ensenyar als deixebles com "calla" que el Fill de l'home patís molt i fos rebutjat pels ancians, pels grans sacerdots i pels escribes, fos mort i, després de tres dies, ressuscités. I sant Marc anota: **I els ho dela ben clarament** (8:31-32). Davant, però, de l'estranyesa i de la incomprensió -gairebé escàndol- dels deixebles, Jesús els llança el repte del seguiment incondicional: **Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi** (8:34ss.). Ara és el Pare mateix qui subratlla les paraules de Jesús i ens convida tots a seguir-lo pel camí de l'íntegre misteri pasqual. No hi ha resurrecció sense creu. Però la creu deixa de tenir sentit, si no mena a la transfiguració de la resurrecció. A l'home nou.

Transfigurats i configurats

La lectura de la Sagrada Escripura en la celebració de la missa, no l'hauríem

d'escoltar com qui sent un text de caire cultural. La proclamació de la Paraula de Déu en la celebració litúrgica sempre és revelació de Déu i alhora invitació a seguir-lo. La Paraula, ens diu sant Joan, és amb Déu, és Déu, i en ella hi ha la vida, que és llum i la Paraula s'ha fet home (Cf. Jo 1:1ss.). En la celebració de la missa, la proclamació de la Paraula de Déu, s'encarna, per dir-ho així, en la nostra fe i se'ns enduu cap als cims més alts de la contemplació del misteri pasqual. Així ens transfigura i alhora ens configura. La celebració de l'eucaristia és una invitació a contemplar la transfiguració de Jesús. No la transfiguració narrada per sant Marc en l'evangeli d'avui, que va ser destinada a ser premonició profètica del que havia de succeir a Jesús per menar els deixebles pels camins no fàcils, de la fe. Sinó de la transfiguració que es va obrar en Jesús amb la seva mort i resurrecció. En la celebració de l'eucaristia som transfigurats. Hauríem de sortir-ne persones noves. Configurades amb el Jesús que amb nosaltres va fent camí per la nostra vida. Cada vegada hauríem de ser més semblants a ell. Decidits a prendre partit per l'obediència al Pare. A saber prendre la nostra creu i a seguir Jesús fins al final. Si en la celebració de la missa, amb totes les nostres limitacions, hem deixat que Jesús es transfigurés davant nostre i ens configurés amb ell, en sortir, malgrat que tornem a la vida prosaica de la realitat humana, i ens trobem amb Jesús tot sol, potser difícil de veure i d'identificar, sentirem que és el qui ve amb nosaltres i ens ajuda a seguir endavant donant testimoniatge de la seva glòria que és la nostra salvació.

CULTURA CIENTIFICA

Clències físiques i filosofia de la naturalesa

FRANCESC NICOLAU
Profesor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.
Rom 1,20

55. Són només estadístiques les lleis físiques?

Allò que la setmana passada citàvem de Prigogine, que deia que les teories deterministes són substituïdes cada cop més per estadístiques, mereix una explicació més detallada. És que vol dir que no existeixen ja lleis físiques deterministes? Ja vam dir que el determinisme en sentit absolut, amb el seu "principi de la causalitat física tancada", és inadmissible, però és que també hem de renunciar al determinisme més moderat de Galileu i Newton que estableix un nexa inexorable (mentre no hi intervingui un miracle!) entre l'estat físic d'un sistema material inorgànic i l'estat subsegüent? Aquest determinisme va ser admès per tots els físics, creients o no, fins a finals del s. XIX, i per alguns fins bastant més enllà. Einstein el defensà tota la vida, enfront de les conclusions de la mecànica quàntica, recorrent a la possibilitat de "paràmetres ocults", ja que, segons ell, "Déu no juga als daus". Què hi hem de dir nosaltres? Abans que tot el que hem de fer és precisar conceptes:

Què entenem per "llei física"

Que "totes les lleis físiques són estadístiques" no es pot afirmar sense precisar quines són aquestes lleis. Perquè sota el nom

de "lleis físiques" s'engloben proposicions molt diverses, des de principis suprems, com la llei de la inèrcia (de la qual parlarem en el nº 9 d'aquesta sèrie d'articles), fins a resultats purament experimentals generalitzats, com el de la igualtat de pressió en tots els punts interiors del recipient que conté un gas. I ni el més indeterminista dels físics actuals dirà que el principi d'inèrcia sigui estadístic, i ni el més determinista negarà que ho sigui la igualtat de pressió exercida pel gas del recipient; ja que tothom admet la llei de la inèrcia com un principi cert, provinent de la mateixa naturalesa del món físic, i també que la pressió a les parets del receptacle és fruit dels impactes de les molècules del gas que, per causa de mourés en totes direccions incideixen estadísticament en nombre igual a casa regió de la superfície interna per unitat de temps. Ara bé, entre els principis suprems i les lleis clarament estadístiques hi ha un conjunt força ampli de resultats físics que abans de la mecànica quàntica eren tinguts universalment per lleis deterministes i ara la interpretació de Copenhaguen ens dirà que són purament estadístiques.

Distingirem, doncs, tres classes de lleis físiques: les **constitutives**, essencials al món mate-

rial, que no fan més que enunciar-ne propietats que necessàriament han de complir per la seva mateixa naturalesa, les **estadístiques**, que no són més que les aplicacions concretes de la "llei dels grans nombres" del càlcul de probabilitats, i les **dinàmiques**, que enuncien propietats que no consta que hi siguin essencials, però que els cossos materials les mostren sempre. Com exemple de constitutives, a més dels principis d'inèrcia, podríem citar "la constant de Planck és $h=6,6256 \cdot 10^{-27}$ erg·seg", obé "un àtom d'hidrogen normal consta d'un protó i un electró". Com exemple de llei física estadística també podem citar el valor de la vida mitjana d'un determinat element radioactiu, ja que depèn de com es vagin desintegrant els àtoms, que ho fan a l'atzar. I una llei dinàmica seria la de la gravitació universal o qualsevol llei d'electromagnetisme.

Ara bé, l'indeterminisme de la física actual firma que no existeixen lleis dinàmiques pròpiament dites. Que totes les que no són constitutives són estadístiques. I com que de les constitutives hom prefereix no dir-ne "lleis" sinó "principis" o "postulats", d'aquí ve que en tractats de física moderna es pugui dir de vegades que "totes les lleis físiques són

estadístiques".

Significat de les lleis estadístiques

Les lleis de l'estadística són també lleis, és a dir, resultats que corresponen a una realitat objectiva. Expliquem-ho. És allò que Prigogine expressava dient "Déu juga als daus, i, a més, els té trucats". El valor de l'estadística prové del fet que "quan un esdeveniment té una certa probabilitat, si es realitza un nombre gran de vegades l'experiment que el pot produir, la seva freqüència relativa (que és el tant per cent de vegades que s'esdevé en la realitat) és molt pròxima a la seva probabilitat". Per exemple: la probabilitat d'obtenir el 3 en tirar un dau és un sisè; si el tiro 600 vegades, sortirà el 3 molt aproximadament cent vegades, que és una sisena part, i si el tiro 6.000 cops, apareixerà el 3 pels volts de 1.000, així successivament. A aquest fet que s'anomena "Llei de l'atzar" s'hi afegeix la "Llei dels grans nombres" o "Teorema de Bernoulli", que fa així: "La probabilitat que la freqüència relativa d'un esdeveniment difereixi de la seva probabilitat en un cert valor es fa cada vegada més petita (tendeix a zero) a mida que augmenta el nombre de proves que es facin" i això es demostra

matemàticament. En l'exemple anterior aquesta llei ens dirà que és més probable que la diferència entre un sisè i la freqüència relativa del 3 (quocient entre el nombre de vegades que ha aparegut i nombre de proves efectuades) sigui inferior a un centèsim si es tira el dau 6.000 cops que no pas si només el tirem 600 o bé 60.

I és això el que fa que en un nombre gran de casos, dins d'un marge d'error molt petit (generalment inferior a la precisió que ens donen els instruments de mesura), pugem fiar-nos de l'exactitud del resultat global, com en el cas que ja vam explicar de la igualtat de pressió que trobarem a les parets d'un recipient que contingui un gas, a cas de l'enorme quantitat de molècules que hi ha; o també trobarem que és exacte, dins dels mitjans de mesura que es tenen, el pes de radi desintegrat al cap d'un temps segons la llei estadística que en regula la desintegració, que ens diu que el ritme en què es fa és constant encara que els àtoms es desintegren a l'atzar.

Ara bé, com caldrà entendre que això s'aplica també a totes les lleis físiques tingudes per dinàmiques abans d'aparèixer la mecànica quàntica? És el que hauré d'explicar la setmana que ve.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"EL CREIXEMENT" i la creativitat interiors, parteixen de la nostra relació amb els altres, i amb els desafiaments actuals".

DR. GASPAR MORA
(En el Butlletí dels E.M.D.)

Sigui perquè, segons es diu, la gent ens compliquem massa la vida o bé perquè les circumstàncies ens la posen cada dia més difícil, el cert és que per una raó o altra tothom, en un moment determinat, sent la necessitat d'espavilar-se cercant qui l'ajudi a sortir de dificultats, dubtes, temors, etc. Això s'aguditzava encara més a mesura que anem posant anys... i els anys passen tan de pressa!...

Això fa que, afortunadament, cada cop hi hagi a casa nostra més persones disposades a prestar oïdes i atenció a les diferents situacions, problemes i consultes que els són plantejats, i que ho fan des de diverses entitats, associacions o institucions, cíviques o d'Església, que han pres consciència d'aquestes inseguretats i intenten trobar-hi la millor sortida possible.

Actuacions i projectes

Resultaria massa extensa la llista de totes les actuacions que es fan, i detallar una per una les entitats que les duen a terme, perquè, com hem dit, aquestes, gràcies a Déu, cada dia són més nombroses. Ara bé, tot i la divulgació que elles ja fan pel seu compte, hem considerat oportú aprofitar la gran difusió que té aquesta revista, CATALUNYA

CRISTIANA, per benvolença de la qual podem adreçar-nos cada mes a la gent gran del nostre país, per tenir-los el més informats que es pugui.

A part d'aquestes ajudes

És un acte de justícia que la societat tingui cura de la gent gran.

Cada dia hi ha més serveis d'atenció a la gent gran

puntuals que actualment s'ofereixen, sabem que s'està treballant de valent en l'elaboració d'un "Pla Integral de la Velleïtat a Catalunya", amb el qual es vol arribar a una actuació conjunta i planificada de tot el que s'està fent, i de tot allò que ho pugui ampliar i millorar, per a atendre el més eficaçment possible tots els diversos aspectes que es poden contemplar en aquest creixent sector de la nostra societat.

Són molts i molt notables els qui han participat i col·laboren

en la preparació d'aquest important treball. Intuïm que la tasca no deu resultar gaire fàcil, i que els resultats no podran ser molt immediats. Mentre els entesos fan la seva feina d'investigació i estudi de possibilitats, creiem que val la pena informar de les realitats actuals i assenyalar en alguns camins d'orientació per a tots els qui, per una causa o altra, necessiten alguna assistència o desitgen que algú els orienti sobre la manera de com omplir de vida i contingut

les hores de lleure de què disposen, o de les que podran disposar més o menys aviat, i que potser no encerten com i en què fer-ho.

On poder adreçar-se

• En casos d'extrema desorientació o gravetat, al "Telèfon de l'Esperança", 418 48 48.

• Les persones grans, amb pocs recursos, que necessiten companyia o alguna assistència a la llar, als "Amics de la Gent Gran", 459 04 44.

• Per consultes i assessorament sobre pensions, a "Coordinadora de Jubilats", 315 16 55 (matins, de 10 a 13 h.)

• Per informació sobre Residències, Llars d'avis, atenció a malalts ancians al seu domicili, a SIATE, 318 65 95 (de 9'30 a 13'30).

• Activitats culturals, aules, aficions, contactes, a CONEX, 215 10 56.

• Per viure i aprofundir el do de l'amistat, cultivar els valors de l'esperit i de l'ajuda mútua, a "Vida Creixent", 412 21 20 (tardes, de 17'30 a 20 h.)

Com ja hem advertit, la relació no pot ser exhaustiva, però a través d'aquestes fonts d'informació podran detectar-se altres alternatives que sens dubte inclouran un bon nombre de situacions diverses. Essent la nostra missió essencial d'escampar la Bona Notícia de l'Evangeli, hem pensat que pot escaure'ns també fer-ho amb les bones notícies que, en certa manera, en són reflexos immediats i tangibles... ¿No us sembla...?

J.N.C.

Joves i vells

Si fos possible emmirallar-nos interiorment, potser alguns joves se sentirien vells enfront d'unis avis de cor joiós i curull d'esperança... També, potser alguns avis se sentirien vells esfondrats en reviuere una joventut desaproveitada en contrast amb la de joves generosos i oberts al diàleg...

Quina sort si els joves poguessin veure en els vells una imatge d'allò que seran ells mateixos, sense sentir-ne descoratjament ni tristor ni penediment... I, si els grans poguéssim veure en els joves allò que hem estat sense que això ens faci experimentar tristor ni culpabilitat... seria possible superar el desencís que condueix al passotisme i a aleshores, l'abandó tant per part d'uns com dels altres... Podria superar-se amb un creixement en la qualitat de vida i de relació intergeneracional, tot allò que s'oposa a l'autèntica felicitat...

Cal saber fer-nos estimar, tot obrint-nos als altres, als joves, no exigint que ens comprenguin sinó esforçant-nos per comprendre-ls a ells..., acceptant les realitats personals i socials i en concret les de la gent jove...

Sovint, hom diu que la gent gran tenim el futur que ens hem agençat i que no podem deixar-nos si hem sembrat poc i malament, amb llavor inadequada... Aquesta afirmació, tot i que podria ser certa no és completa, perquè el futur no el fem únicament nosaltres sinó que l'estem fent cada dia tots plegats...

La gent gran continuem tenint un lloc de responsabilitat en el món d'avui. El que possibilita el futur és obra de tots! Enfront d'un món que envelleix, quin futur configurem entre tots?

Tinguem seny: donem pas als joves! La jubilació no val aplicar-la a la solidaritat, ni al sacrifici, ni al diàleg, ni serveix per l'adaptació a un món contínuament en canvi...!

En el món d'avui, cadascú, jove o gran, tenim tothora un rol a jugar...!

La gent gran, si més no, podem ser la sal que dona sabor a les viandes...!

LLUÍS ANTONI

Es constitueix el primer grup a Reus

S'ha celebrat a la parròquia de Crist Rei, de la capital del Baix Camp, una conferència-col·loqui a càrrec del vice-coordinador diocesà de "Vida Creixent" a Barcelona, en Lluís Fernández i Coll, amb el tema "El goig de créixer en l'esperança" que va suscitar un gran interès al més d'un centenar de persones que hi assistiren.

L'acte fou presentat per Josep Riera, coordinador del nostre moviment a la diòcesi de Tarragona i amb aquesta ocasió va constituir-se el primer grup a Reus, integrat per membres de diverses parròquies, tot confiant que ben aviat sorgiran d'altres grups en cada una d'elles. Ens complau fer constar el nostre agraïment a Mn. Eduard Arrufat, rector de la parròquia de Crist Rei, per la seva bona acollença. I a Mn. Jaume Ciurana, que és el consiliari d'aquest grup recentment estrenat. A tots ells la nostra cordial enhorabona i benvinguda!

Hem heretat un somriure...

Fa ben poc que Miquel Coll i Alentorn ens ha deixat. Ja en vida d'ell li eren reconeguts per tothom la seva capacitat de treball, els seus coneixements, sempre posats al servei dels altres, i, sobretot, la seva afabilitat i bonhomia.

Una prova més d'això que diem, l'hem trobat en una carta apareguda a la Bústia del diari AVUI, en la qual es relata una entrevista celebrada amb ell pocs dies abans de morir.

En transcrivim el fragment que hi fa referència: «...en trucar-lo per concertar l'entrevista personal, la meua sorpresa fou molt gran, després de dir-me que amb molt de gust em rebria a casa seva (últimament estava impedit) va afegir: Amic Sáez, "he de donar-li una mala notícia. Tot just acabo de perdre la visió... però no us preocupeu. Tirarem endavant, mentre sigui viu!" I vaig sentir el seu somriure pel fil telefònic... com ho feia sempre...»

Ens hauria dolgut que una "carta" així no tingués el ressò que es mereix. Gràcies, senyor Coll i Alentorn, perquè entre altres coneixements, ens heu ensenyat la manera com hem de saber donar "una mala notícia"... I, també, per l'herència que ens heu deixat a tots amb el vostre somriure, que resta encara en l'aire, pendent d'uns fils més subtils que els simplement telefònics...

DE L'ÀFRICA I EL MARESME

El valor de la paraula a Àfrica

Ja he dit alguna vegada com els parlaments, les trobades solemnes a Àfrica esdevenen sempre sota un arbre impressionant. L'arbre localitza la plaça pública, el lloc on hi ha el fetitxe... Un missioner em va fer adonar com l'arbre surt de la terra i puja vers el cel, com vincula els dos espais... Així també la paraula que es pronuncia al seu costat. L'arbre va sortir de la petita llavor i no para de créixer, i dona fruit... Així també la paraula que es pronuncia al seu costat.

Encara avui, només la joventut de la majoria de tribus africanes sap llegir i escriure. Gairebé tota la població adulta és analfabeta. El seu únic patrimoni és la paraula.

La paraula ha estat el gran vehicle d'expressió i de comunicació dels pobles africans. De generació en generació, cada poble s'ha transmès el seu patrimoni cultural a través de la paraula, que ha estat el nexa d'unió entre pares i fills.

El poble africà posseeix una metafísica de la paraula. Aquesta es concebeix com una força capaç d'atraure i dirigir altres forces escampades per l'univers.

La paraula és una força capaç d'atraure i dirigir altres forces escampades per l'univers.

En la cosmogonia dogon i bàmbara (tribus de Mali) la paraula organitza el món. Els peül (poble pastor de Senegal, Guinea...) afirmen que la paraula és la mare de l'oració i de la màgia. "Déu creà totes les coses per mitjà de la paraula, i només ella ens pot servir per lluitar contra les forces invisibles" (Quantes ressonàncies bíbliques trobem en aquests textos!)

Força benèfica

La paraula és una força que pot ser utilitzada per reforçar o destruir la força vital d'una persona o d'una comunitat. En efecte, la paraula és una força benèfica: és com la força de Déu que els "sacerdots" del país utilitzen en forma de pregàries en les seves celebracions rituals per comunicar vida o per deslliurar-se d'algun mal. Les pa-

raules de benedicció pronunciades per un pare aporten felicitat, salut, fecunditat als seus fills.

Contràriament, la paraula també pot ser força destructiva: una maledicció por provocar esterilitat, malaltia i tot tipus de desgràcies. Els insults pronunciats, sobretot durant la nit, poden ser motiu de la destrucció de tota una família. Per això moltes tribus eviten

discussions i baralles durant la nit. Diu un proverbi bantú: "Crani d'home, ¿qui t'ha causat la mort?", i el crani contesta: "La meua paraula". Els bruixots utilitzen la paraula en forma d'encantaments per produir mal. Són molt temudes les seves paraules, sobretot si són amenaces. Qualsevol persona pot invocar les forces de la naturalesa contra una altra persona. És un exemple aquesta expressió: "Jo invoco contra tal la força de la meua llança".

L'ensenyament és molt clar: la paraula és una força que pot obrar el mal, fins i tot causar la mort. L'home ha de vigilar el que diu.

Les paraules d'un poble constitueixen "un llibre" viu de saviesa que es transmet de generació en generació. Presentarem en una pròxima ocasió una col·lecció de dites o proverbis que ens ajudaran a descobrir el valor que aquests pobles donen a la paraula i la importància que aquesta té com a expressió d'una saviesa que és un aspecte fonamental de la seva pròpia vida.

IGNASI MARQUÈS
Centre d'Acollida per Africans
"Sant Pau" - Mataró

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

TU TAMBÉ POTS SER "MARE SOS"

...en una "ALDEA INFANTIL SOS": obra basada en els següents quatre principis:

Una mare... que amb el seu amor i les seves atencions recupera físicament i emocionalment l'infant abandonat.

Uns germans... a totes les cases hi viuen infants de diferents edats i sexes.

Una vida integrada en la societat... com els altres infants van a l'escola de la seva localitat i juguen amb ells, riuen i són feliços.

La "mare SOS" s'ocupa de 7 o 8 infants i administra la casa que li ha estat assignada.

Oferim:

- Una llar equipada en una Aldea Infantil SOS.
- Pressupost mensual per a la llar.
- Suport social i psicològic.
- Contracte de treball: sou + S.S., vacances, etc.

Es requereix

- Edat entre 28 i 40 anys.
- Ser soltera o vídua sense fills.
- Vocació maternal i capacitat de lliurament.
- Aptitud per organitzar i administrar una casa.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Ajuda a l'Església Necessitada ha repartit més d'un milió i mig d'exemplars de la Bíblia del Nen a tot el món

A.E.N., al servei de la catequesi d'infants

Presentació de l'edició catalana de la Bíblia

Ajuda a l'Església Necessitada prossegueix la tasca de catequesi per als infants arreu del món. Per una banda s'ha intensificat l'esforç cara als països de l'Europa de l'Est, mancats de llibres religiosos i de formació espiritual. Per l'altra han continuat editant-se a la resta de països. Bona prova del que diem és que surt ara a Catalunya i en català la mini Bíblia del nen "Déu parla als seus fills". S'editaran 40.000 exemplars.

L'Associació ha tardat un cert temps a treure aquesta obra en català, reclamada per molta gent, perquè no es considerava Catalunya com a zona prioritària de missió. La insistència, tanmateix, de la delegació catalana de l'Asso-

Una eina didàctica

La mini Bíblia és un resum dels principals passatges de l'Antic i el Nou Testament, presentats d'una manera en-

comunió. Fa quatre anys que va sortir l'edició castellana i es venen una mitjana de 4.000 exemplars per any a Catalunya. Amb l'edició en català hom confia incrementar d'una manera remarcable el nombre de vendes.

El delegat d'Ajuda a l'Església Necessitada a Catalunya, Pau Cazeneuve, subratlla la importància d'aquesta Bíblia per a infants. Destaca que se n'han repartit arreu del món 1.800.000 exemplars. "Pretenem que la paraula de Déu —afirma Pau Cazeneuve— sigui coneguda a tots els racons".

Una altra novetat editorial de l'Associació és el llibre que ha escrit el seu fundador, pare Werenfried, titulada "Arriscar-se a l'impossible". "En aquest llibret —diu

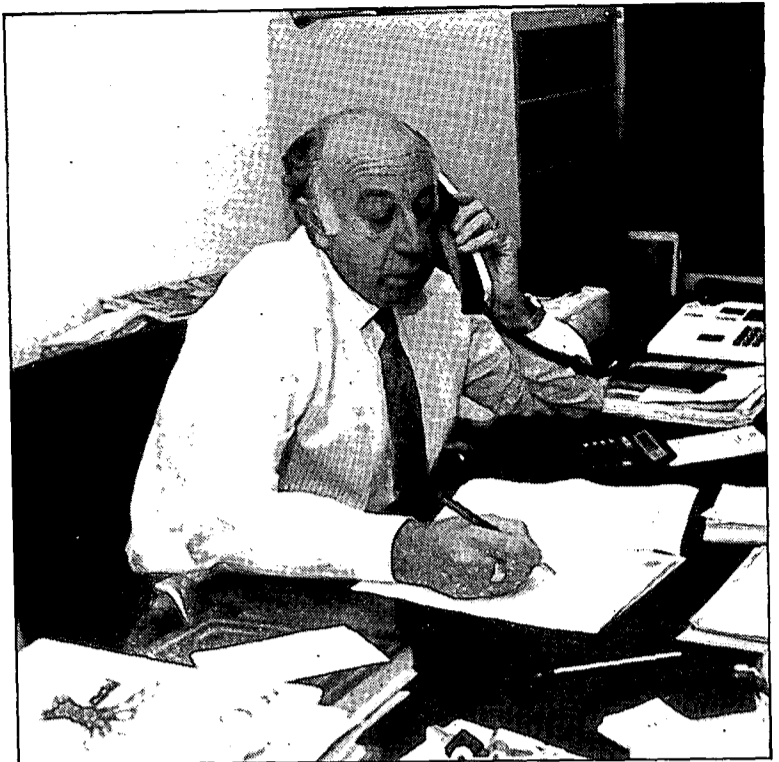
hi descobrireu el crit d'angoixa però també d'il·lusió i esperança del nostre fundador, així com una breu visió de la història d'AEN.

El pròxim dia 2 de març, a les 19 h., el cardenal Narcís Jubany presidirà l'acte de presentació dels dos llibres, al Col·legi dels Pares Escolapis (c/ Diputació, 277), a les 19 h. La cloenda de la presentació anirà a càrrec de la Coral SOM.

Visita a l'URSS

Ja dèiem abans que AEN ha concentrat molts esforços en l'Europa de l'Est als darrers anys ja que en aquells països hi ha una mancança important de llibres de religió. L'any 1990 s'han editat 100.000 exemplars de la Bíblia del nen a cadascun d'aquests llocs: Letònia, Lituània, Ucraïna i Rússia. Per al 1991 es distribuïran 100.000 exemplars més a cadascun d'aquests indrets: Armènia, Bielorússia, Eslovàquia, i Romania. Hom preveu també fer-ne arribar 30.000 a Bulgària i 80.000 a Bohèmia i Moràvia. Actualment s'estan fent traduccions a l'albanès, mongolès, polonès i hongarès.

Una delegació d'Ajuda a l'Església Necessitada, de la qual formaven part representants de Catalunya, País Basc i Madrid, va visitar Vílnius (Lituània) i Vinizza (Ucraïna) per conèixer directament les

Pau Cazeneuve és el delegat d'AEN a Catalunya

necessitats de l'Europa de l'Est. Aquesta delegació va constatar que el tancament durant molts anys d'aquestes comunitats els ha abocat a una situació en què manquen moltes coses, entre les quals hi ha els llibres de culte i de catequesi. "Vàrem ser —explica Cazeneuve— cinc dies a Vílnius i tres a Vinizza. Ens va cridar molt l'atenció la fe d'aquell poble, el fervor amb què pregava. Els bisbes i els seglars es lliuren amb un entusiasme desbordant a la tasca d'evangelització".

Els representants d'AEN varen recórrer 2.000 quilòmetres per l'URSS i consta-

taren una pobresa generalitzada. Un recorregut per la zona permet de comprovar el fracàs d'un sistema que no ha funcionat. La població assumeix les dificultats i confia en un futur millor.

Pau Cazeneuve recorda que a Vílnius hi ha trenta-cinc temples, la majoria oberts. N'hi ha que es troben en bon estat i d'altres que no, però que s'estan restaurant, tasca en la qual col·labora Ajuda a l'Església Necessitada. És un ajut necessari car tots els diners de l'Estat van a parar a mans de l'Església ortodoxa.

T.P.

• "Qualsevol cristià ha de tenir tots dos peus sobre la terra i el cor al cel."

• «Hi ha a la Bíblia una frase tràgica: "Vingué a casa seva i els seus no l'han rebut..." No hi ha hagut lloc per a ell perquè els seus no han tingut caritat. Aquesta és la profunda i negra raó de les guerres i les destruccions, de la injustícia i del desordre. Crist només és present allà on hi ha caritat.»

• "Crist mateix ha multiplicat els pans i ha atipat els que tenien fam, perquè no volia parlar de Déu a uns homes amb el ventre buit."

• «Certament la nostra Obra no és pas una organització caritativa. Nosaltres tenim una "missió apostòlica". Però també cal que recordem que Crist va condemnar el sacerdot que, en el camí de Jerusalem a Jericó, va saltar el seu deure de la Caritat.»

PARE WERENFRIED

ciació per tirar endavant el projecte ha donat finalment els seus fruits. Es repartiran opuscles a col·legis i parròquies per informar de la sortida d'aquest text que enriqueix el material de què disposen els educadors per a la catequesi en català.

tenedora i didàctica per a la mainada. Les il·lustracions han estat curosament escollides. El preu és molt assequible amb la pretensió que el missatge de Déu arribi a un públic tan ampli com sigui possible. És un llibre molt idoni per preparar la primera

Una obra catòlica internacional

Ajuda a l'Església Necessitada és una obra catòlica internacional, reconeguda per la Santa Seu com "associació pública, eclesiàstica i universal". Fou fundada l'any 1947 pel pare Werenfried van Straaten, religiós premostratenc holandès, per tal de socórrer els milions d'expulsats de l'Alemanya de l'Est i refugiats fugitius de l'ocupació comunista.

L'A.E.N. s'ha desenvolupat considerablement d'ençà de 1947; mantenint-se essencialment pastoral, no para d'ajudar l'Església sigui on sigui que es vegi perseguida, refugiada o amenaçada, en més de 110 països. El seu pressupost anual és d'uns cinquanta milions de dòlars per finançar prop de 7.000 projectes.

A l'Europa de l'Est i de l'Oest; a l'Amèrica llatina, així com a l'Àfrica i a l'Àsia, l'Església es troba encarada a múltiples dificultats; per tot arreu hi ha cristians perseguits que pateixen a causa de la seva fe. Els reptes són molts: el totalitarisme marxista, el fanatisme de l'Islam, la multiplicació de les sectes, el materialisme, l'ateisme, la manca de capellans... L'A.E.N. s'esforça a respondre als clams, nombrosos i urgents, que li arriben cada dia.

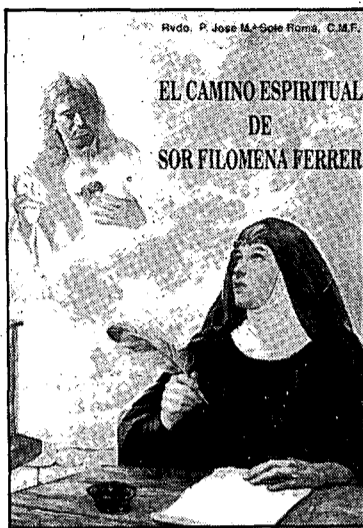
"El que heu fet a un d'aquests petits germans, a mi m'ho heu fet": arreu on hi hagi algú que sofreix per la seva fe, cal que algú li porti socors i consolació, alhora espirituals i materials. Heus ací el treball emprès pel Pare Werenfried (a Catalunya i arreu d'Espanya) gràcies a l'ajut de més de 600.000 benefactors que aporten regularment el seu suport a l'A.E.N. a través dels seus donatius generosos. També podeu pregar en unió amb tots els cristians que pateixen a causa de la seva fe i informar-vos més sobre les necessitats de l'Església mundial, demanant que se us envii el Butlletí bimestral de l'Obra.

LLIBRES • LLIBRES • LLIBRES • LLIBRES • LLIBRES

Una catalana il·lustre (1)

El pròxim dia 3 d'abril es compliran els 150 anys del naixement d'una catalana il·lustre, la venerable Filomena Ferrer, glòria de l'Església a Catalunya. Móra d'Ebre se sent orgullosa de ser el seu bressol, car allí va néixer el 1841. També se'n sent la ciutat de Valls, on va morir jove encara, el 13 d'agost de 1868, al monestir de Monges Mínimes de Sant Francesc de Paula.

De sor Filomena en deia Mn. Cinto Verdager: "Valls fou lo gerro d'aqueixa flor divina, que el cel tragué en poncella encara del món perquè anés a florir a la glòria; Valls fou l'estoig d'aqueixa perla, que Déu trià per sa corona: Valls fou la mística cel·la d'aqueixa santa, que tal volta l'Església no trigarà a posar en sos altars". Precisament el 7 de setembre de l'any passat el Sant Pare Joan Pau II va signar un Decret proclamant les virtuts heroiques de sor Filomena que, com diu Mn. Cinto, va morir jove encara, als vint-i-set anys i que és glòria de la nostra fe catòlica ja que, no en va, figura representada a la volta del cambril vell de

Montserrat entre altres grans figures del nostre catolicisme.

De la venerable sor Filomena hi ha una biografia extensa escrita pel P. Alfredo Bellantoni, Postulador de la Causa de Beatificació a Roma. Ara un nou llibre ha vingut a enriquir la seva bibliografia. Es tracta del llibre **El camino espiritual de Sor Filomena Ferrer**, escrit pel conegut claretà, educador i teòleg, el

P. Josep M. Sólé Romà. Com a claretà ja estava ben capacitat per parlar de Filomena Ferrer -la congregació dels fills de Sant Antoni M. Claret ha estat ben establerta a Valls- i com a teòleg i educador, podia explicar la cursa de la jove monja mínima vers la santedat. En el llibre es destaca la faceta que sens dubte passarà a la posteritat: Sor Filomena va ser la pionera de la devoció al Sagrat Cor a Catalunya i també a tot Espanya, conjuntament amb el P. Hoyos.

Enriqueix aquest llibre unes il·lustracions a tot color que formen part d'un llibre italià. Són tan belles que bé caldria fer-ne una biografia de divulgació per a gent jove. Recomano aquest llibre, especialment als sacerdots i religiosos que encara no coneixen sor Filomena Ferrer i que, si Déu vol, veurem als altars.

IGNASI SEGARRA, *pvre.*

(1) Josep M. Solé i Romà, **El camino espiritual de sor Filomena Ferrer**, RR. Mínimas, c/ Verneda s/n. 43800 Valls (Tarragona), 400 ptes.

MODA

Pells: elegància i confort

ANNA ESCUER

La nova col·lecció d'Alta Pelleteria que aquesta firma ha realitzat per aquesta temporada d'hivern '90/91, fou presentada al mitjans de comunicació en la passarel·la de l'Hotel Princesa Sofia, de Barcelona.

Anna Escuer ha aportat en la seva col·lecció, sempre molt treballada i ben elaborada, els dissenys i els estils més variats, buscant la fantasia entre pells, els detalls, els folres i el color que, en aquesta ocasió foren la nota predominant. El seu estil és sempre natural i la seva elegància és refinada, sabent traduir les pells més fines com el visó, el linx, l'astracan o el karakul breitchwanz, en peces de gran gala alhora que converteix el "mouton" en la pell líder de la temporada, en el seu apartat "sportwear" omplint-lo de color, essent capaç d'aportar infinitat de solucions molt pràctiques i atractives.

El tema "Rússia" molt aplaudit, així com les peces "optical" on el blanc i el negre juguen un paper

ANNA ESCUER, ha creat aquest jaquetó totalment realitzat en "mouton", combinant negre/blanc/vermell.

bàsic. També es veieren molts treballs lineals, juntament amb dibuixos arabescos inspirats en Henri Matisse dins el seu període "fauviste".

Gran presència de trenkes i parkes amb caputxa, jaquetons i abrics de grans volums molt confortables, així com peces molt sumptuoses a base de renards, visons i karakul breitchwanz.

Anna Escuer, ens demostrà una vegada més, que la seva inspiració abraça des de la fantasia més absoluta a l'elegància més sobria, ja que el seu estil resulta, ara per ara, únic i inconfundible.

HERMINIA FROUTCHMAN

A l'Hotel Melià, de Barcelona, va presentar la seva darrera col·lecció hivern 90/91 en peces de pell, la coneguda dissenyadora Herminia Frouchman.

Presentà un apartat de moda jove, a base de conjunts, faldilles, jaquetes, ponxos i parkes, realitzades en nobuk i ant Typel Dry amb ornaments de guineu, marmota i castor. Una línia esportiva es féu notar per la seva forma de concebre i elaborar les peces, en aquesta ocasió caracteritzades per grans muscleres, amb presència d'abricos caixmir, gavadines reversibles formant coll, caputxes i estoles en pelleteria.

Gran presència d'ant per a tota classe de models, que fins i tot es va veure perforat formant dibuixos per a rics xals complementaris.

Gracioses trenkes anti-fred en gèneres estampats embuatats, sempre reversibles, de pell, en molts casos de "mouton".

En el capítol de les pells nobles per a models de més ben vestir, aquesta creadora de gran i exuberant imaginació, utilitzà swakara reversible, visons (Saga, Canadà Magestic i American Mink), amb gibelines, per uns models de nit a base de grans volums i línies molt folgades. Molt breitchwanz negre per a tota classe d'idees i models.

En conjunt, es tracta d'una col·lecció en què, la qualitat i la comoditat varen ser sempre presents, aportant una elegància basada en el confort que la vida actual comporta.

MARIA JOSE EJARQUE

HERMINIA FROUTCHMAN, presentà aquest elegant abric de línia molt folgada, realitzat en visó Demi-buff. (Foto Antoni Bernard)

Cantar la bellesa de la natura és fer país (1)

"Gràcies a Déu no tot és prosa en el nostre viure de cada dia; l'alè de la poesia hi és present i s'hi fa sentir".

La cita és de Josep M. Gasol, *pvre.* i cronista de la ciutat de Manresa. Cal estar agraït als defensors i admiradors de la bellesa del món i els sentiments més pregons de cor humà.

En aquesta recerca ocupen un lloc privilegiat els poetes, que no han mancat mai a Catalunya. La geografia, la flora i la fauna, els personatges significatius, la fe i les tradicions, formen el millor patrimoni dels pobles.

El senyor Francesc Blancher

i Puig, mestre en Gai Saber i posseïdor de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1990), és un poeta i escriptor que fa honor a tot el que hem estat dient.

"Pinzellades bagenques" l'últim llibre de Blancher que avui presentem és un pomell de poesies sobre les diverses comarques i pobles del Bages.

Com escriu un altre eximí poeta, en Pere Vives i Sarri, "cal esmentar en Pinzellades bagenques la varietat de vivències que enregistra, l'absoluta superació que el nostre poeta duu a terme i en especial la bellesa i capteniment

del tema natura que, dins l'obra blancheriana, suggereix una lúcida i elevada aportació a la poesia catalana actual".

Afegim un petit detall que fa més agradable la lectura del llibre de Blancher: la fotografia de cada poble, que l'inspirat poeta d'Artés canta i en fa una descripció literària i acurada.

Felicitem cordiament l'autor i esperem amb deler els nous volums de poemes que ens promet.

FRANCESC GAMISSANS

(1) PINZELLADES BAGENQUES. Artés. 1991.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

PEUPLES DU MONDE 8. RUE FRANÇOIS VILLON 75015 PARIS FRANCIA.....	8.960 Ptes.
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL.....	13.120 Pres.
YOLANDA SARMIENTO CALLE 62 N. 21-33 BOGOTA D.E. 2 COLOMBIA.....	13.120 Ptes.
LEONOR MILLS APARTAT 459 QUITO EQUADOR.....	13.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....Tel.....
 Direcció.....D.P.....Provincia.....
 Població.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gr postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població.....Provincia.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població.....Data.....
 Signatura:.....

CATALUNYA CRISTIANA c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

LA SARDANA I LA DANSA

Diccionari d'autors de sardanes

JOSEP VENTURA

Els seus autors, Carles Riera i Josep Ventura, demanen que els siguin facilitades informacions en general d'autors poc divulgats o d'altres que hagin tingut una limitació al seu lloc d'origen, per ser integrats al diccionari d'autors de sardanes "De la A a la Z", que està publicant, en fascicles, la revista de cultura popular catalana SOM. Les informacions poden dirigir-se a la redacció de Som, carrer Aragó, 528, sisè tercera, Barcelona, codi postal 08013. En el fascicle de gener apareixerà la lletra C.

APLECS.- Ha començat a Navarcles la temporada dels aplecs de la sardana, que es presenten sota una organització col·lectiva, fet que es produeix a les comarques barcelonines, gironines, lleidatanes i meridionals. Les comarques barcelonines són les que inauguren la temporada i ho fan amb l'aplec de Navarcles. Hi han actuat les cobles Sant Jordi, Jovenívola de Sabadell, i Marinada. Al matí es va fer un concert amb la Marinada i a la tarda l'aplec.

RIPOLL.- L'Agrupació Sardanista local realitza un curset per a l'ensenyament de la sardana, a l'escola Salesiana, cada diumenge, de dos quarts de dotze a dos quarts d'una del matí. El curset està previst que acabi el dia 17 de març. S'hi poden inscriure en el mateix lloc del curset.

COBLA LA PRINCIPAL DE BANYOLES.- Fundada en els anys 20 i amb activitat fins als anys 50, ara la cobla commemora el vuitè aniversari de la segona època, ja que es va reorganitzar l'any 1983, amb la seva primera audició el dia 19 de febrer. Ara, el dia 16 de febrer d'enguany, la cobla La Principal de Banyoles ofereix una ballada a la ciutat del Llac, amb motiu de complir el seu vuitè aniversari. Que en pugui complir molts.

COSTUMS I TRADICIONS

Hospicianes alliberades

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

"Dissapte, a 24 de dit (1673), dia de Sant Mathias.- En aquest dia, a la matinada se ajuntaren los molt ilustres consellers en casa de la present Ciutat (Barcelona) i vestits ab ses insignes consulars, ab sos verguers, anaren ab cotxes a la iglesia del Hospital de Nostra Senyora de la Misericordia..."

Així comença la crònica del dia dessús dit, del "Manual de Novells Ardits". El perquè hi anaren, ens ho diu la mateixa crònica després d'explicar amb tot detall, el protocol de la missa que precedí a l'acte motiu de la reunió, que no era altre que aquest: "Y après de comensà a fer la extracció de los noms i cognoms de les donzelles de dit Hospital, per la causa pia establerta..."

L'Hospital, hospici o Casa de Misericòrdia establerta al carrer d'Elisabets, l'edifici arribat fins els nostres dies, fou creat el segle XVI, pel Consell de Cent, a iniciativa del canonge de la Seu i catedràtic, Dr. Dídac Pérez de Valdivia. Hi tenien acolliment els indigents, fills o veïns de Barcelona, d'ambdós sexes i després, les òrfenes pobres. Fou l'antecedent de la Casa de Caritat.

Cada any, el dia de Sant Maties, els consellers anaven a insacular o treure en sort, les donzelles que gràcies a alguna causa pia poguessin sortir de l'establiment i trobar una decent col·locació. Aquell any és l'únic que refereix l'acte amb tots els detalls, a desgrat que els Dietaris abraçen de l'any 1390, fins al 1714, l'endemà de perdudes les institucions

catalanes i, per tant, del Consell de Cent.

Tornem al relat, abreuçant-lo. Després de les oracions de l'Esperit Sant es procedí a la inseculació de dues donzelles, una per la causa pia establerta per Matias Vilar, de cent lliures, i l'altra, corresponent a la de Jeroni de Gaver, amb vint-i-cinc lliures.

Aitals causes pies eren habituals; però aquell any, "los molt ilustres consellers, induhits del Sperit Sant y moguts de son bon zel y affecte de Charitat" ordenaren l'extracció d'una altra noia, a la qual donarien sis dobles d'or per la seva col·laboració. Feta l'extracció resultà afavorida Maria Campana, la qual entrà de criada a la casa del cavaller senyor Nonell. I, encara, n'alliberaren una altra però no en consignaren el nom ni el destí.

Donades les dotze dobles d'or als administradors, els consellers es retiraren amb les cerimònies corresponents i es dirigiren al col·legi de Sant Matias, a la plaça de Santa Anna, on oïren l'ofici de la festa.

El col·legi i església de Sant Matias eren a cura dels frares de Sant Gaietà. D'ací que en les cròniques es parli més de "san Gaetano". Pel que fa a les donzelles hospicianes alliberades, potser influïren en la devoció a dit sant, tota vegada que entre les noies casadores era corrent la seva devoció per demanar-li un bon promès. Val a dir que no l'enfarfegaven amb massa retòrica. Simplement aquesta jaculatòria ja servia i hom deia que feia efecte: "Sant Gaietà, feume casar".

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de les herbes i plantes boscanes (1)

ALBERT PERA

Tinc un amic alemany que és metge. Té una casa al Maresme i com que no exerceix, a causa d'una dolència crònica, hi passa llargues temporades. Li plau el nostre paisatge i el tracte de la gent. El seu país, l'Alemanya Federal, és un dels més pròspers d'Europa, econòmicament parlant. El meu amic alguna vegada m'ha comentat, perquè no se'n sap avenir, que aquí la gent despèn els diners desafortadament, sense cap mena de fre ni control, que no s'està de res, vaja. Em diu: — Sou un exemple per a tot Europa, de com es poden malgastar els diners, que costen tant de guanyar.

No vull opinar sobre una qüestió tan polèmica. Però sí que us explicaré un dels detalls, entre molts d'altres, en què es basa per emetre la seva acusació. Ja sabeu que ara es torna a donar molta importància al poder curatiu de les herbes, i que moltes d'elles es venen a la farmàcia en uns sobrets quadrats que contenen un altre sobret amb un fil i una etiqueta al capdamunt. Si lle-

gui el sobre veureu que és un producte importat d'Alemanya, d'Itàlia o de França. El meu amic insisteix: — Teniu els boscos, els camins, els marges, els torrents, plens d'herbes remeieres i les compreu de l'estranger, quan només hauríeu de sortir a passejar pel camp i collir-les de franc.

Té raó. Tot un bé de Déu de plantes oloroses i guaridores són a l'abast de tot aquell qui les conegui i s'ajupi a collir-les. Totes tenen noms molt arrelats a la parla popular des de temps immemorials i es conserven sense massa infiltració de barbarismes, potser només amb algun defecte de pronunciació.

¿Qui no coneix el romaní, tan abundant al nostre país, qui no se n'ha posat un brot a la boca, bo i flairant-ne l'aroma? Una estesa de romaní trinxat per terra en una esglesiola romànica, ¡quin perfum més intens, com més és trepitjat! Com omple l'ambient en una festa familiar o en un aplec! I com lliga amb l'arquitectura; són dues coses tan nostres, tan del

país, el romànic i l'olor del romaní! En alguns indrets dels Països Catalans és anomenat romer, forma més pròxima al castellà, i també tenim els dos derivats romeria i romiatge, sinònims de pelegrinatge.

La humil farigola, molt més petita, insignificant a la vista, serveix grans qualitats aromàtiques, desinfectants, curatives i culinàries. També és anomenada timó, el seu nom llatí, i d'ella en surt l'aigua timolada, tan útil i alleujadora de cops i morats. Purifica, desinfecta i treu el cop, diu la gent.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Aquesta vegada no es tracta d'una perla. És, pel cap baix, una irreverència. He vist, en un restaurant, un plat penjat a la paret amb una bella efígie de la Mare de Déu de Montserrat. A sota, amb lletres gòtiques, vermelles i grosses diu: "CERVEZA HENNINGER". ¡A veure si a algú se li acudirà encetar una novena a la Mare de Déu de la Cervesa Henninger!

CUINA

Llom a la mostassa

3/4 de Kg. de llom dels 2 colors
1 ampolleta de crema de llet
2 cullerades de mostassa

100 gr. de llard
1 copeta de xerès sec
25 gr. ametlles torrades

Salpobreu el llom, poseu-lo al foc en una cassola amb llard, deixeu-ho que es dauri tot per igual, després tireu-hi un raget de xerès sec, abaixeu el foc i deixeu-ho coure una mitja hora.

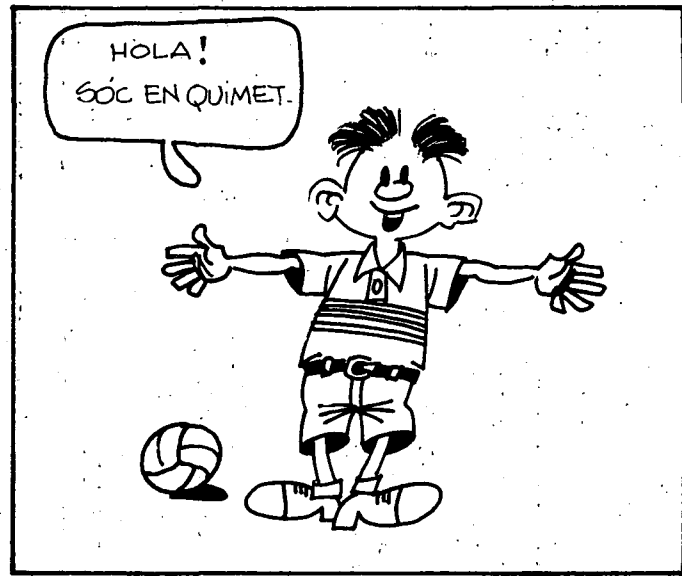
Barregeu les dues cullerades de mostassa amb l'ampolleta de crema de llet. Traieu la meitat del greix del llom (reserveu-lo per altres cuinats) i tireu la crema amb la mostassa, remeneu-lo i deixeu-lo coure una estoneta més. Serviu el llom tallat a rodanxes, tireu-li una mica de salsa per sobre, espolseu-lo amb ametlles trinxades. (La salsa que quedi serviu-la en salsa).

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Per la Pau i per una Renovació Espiritual del món

Exposició Solemne del Santíssim. Tots els divendres de 8.30 a 11.30 de la nit. Celebració de l'Eucaristia, a les 20 h. Parròquia de Ntra. Sra. de Betlem, c/. Rambla d'Estudis, 107. L'església és oberta a totes les persones i grups. Per a tornos: Tel. 426 16 22.

LA MALA VELLA DE CALDES

GALI

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 550

Històries d'Eixerits

M'agrada cantar

Avui tinc una bona notícia per donar-vos. Home!, és clar, almenys per a mi, si que és una bona notícia. És aquesta: m'he fet d'una Coral, és a dir, d'un grup de nois i noies que canten cançons.

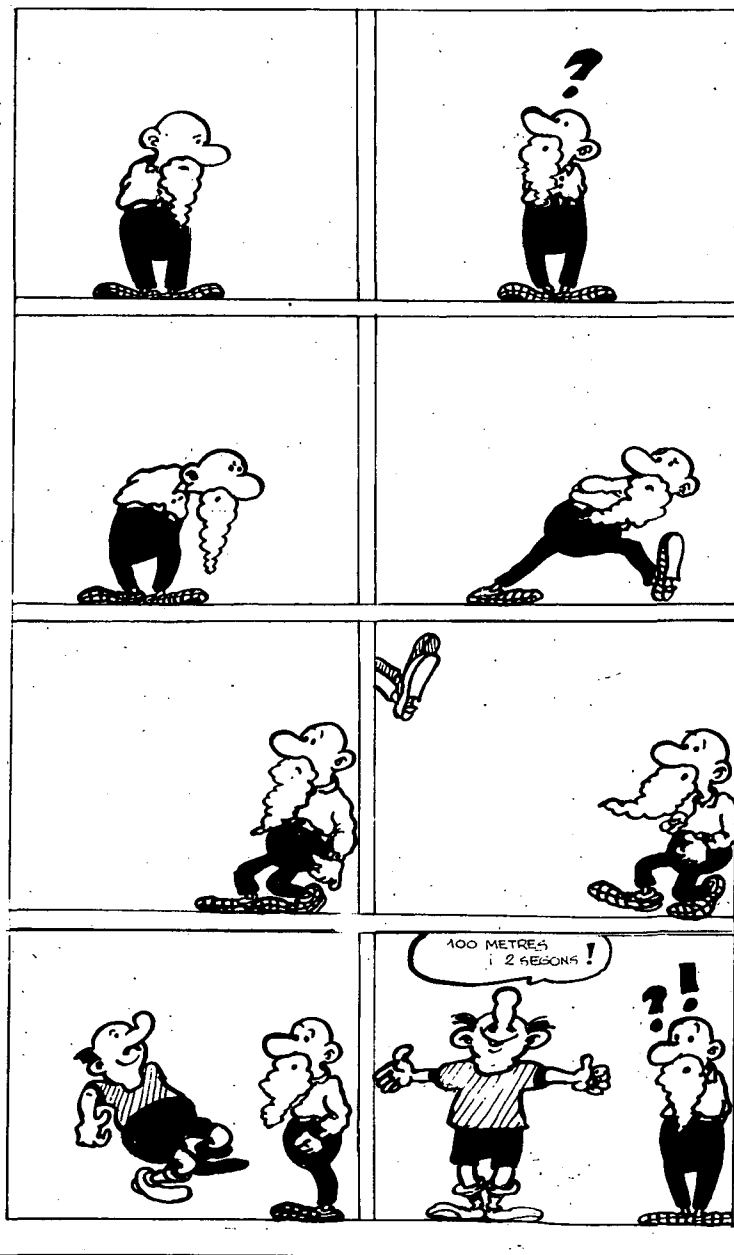
Sempre m'ha agradat cantar. De vegades, però, canto fora de temps, i el pare o la mare em diuen: "Qui canta a taula oxiula allit, no té el seny complit". Que vol dir: estigues pel què fas, que ara no és hora de cantar. És clar, tenen raó: si a casa tothom cantés pel seu cantó i a tothora, seria una olla de grills.

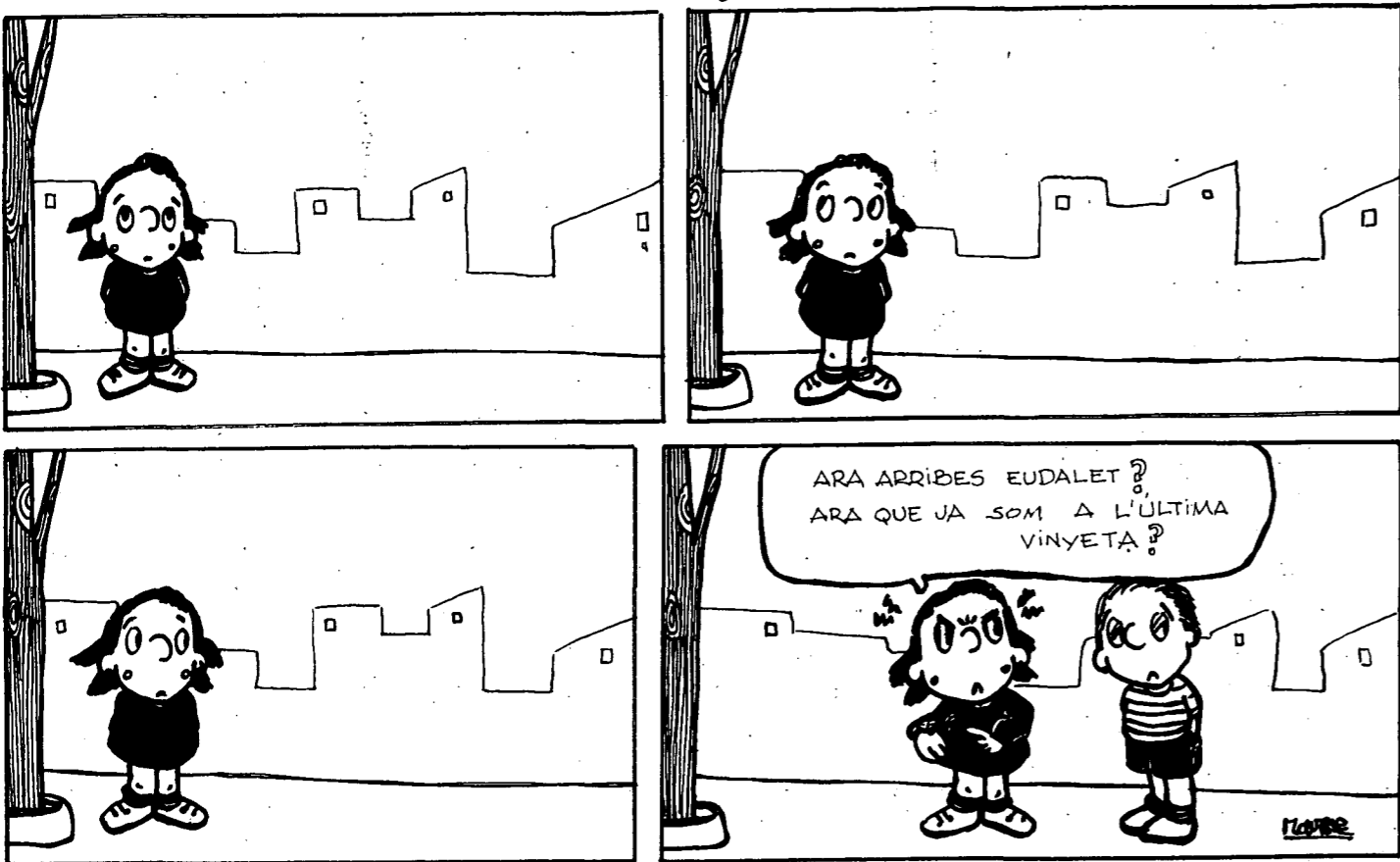
A vosaltres, ¿no us agrada cantar? A mi, molt. El que més m'agrada és cantar cançons a veus. A la nostra Coral en cantem d'arreu del món. Ara ja hem començat a assajar de valent per poder donar un concert per Pasqua. Em sembla que també prendrem part en un Concurs de Corals Infantils, i quan hàgim recollit uns quants diners farem una excursió amb autocar.

El nostre director diu que "el qui canta els seus mals espanta". Deu voler dir que quan cantes et poses content i la tristesa s'allunya.

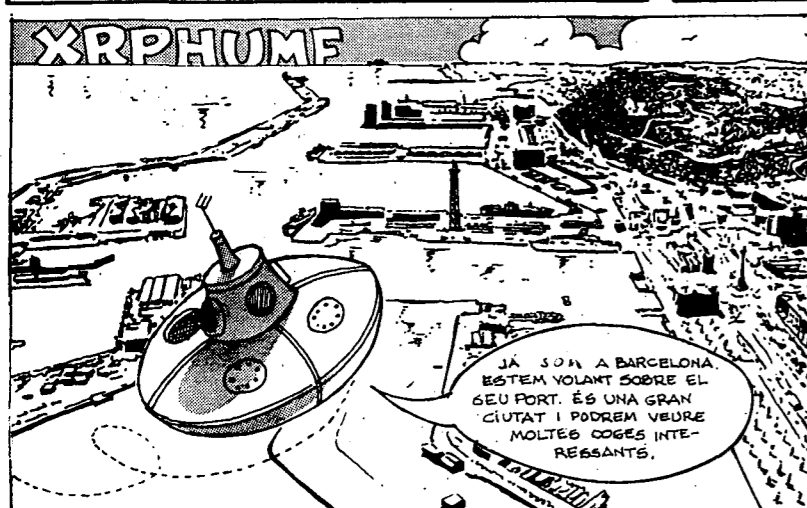
Ja ho sabeu, Eixerits i Eixerides, a mi m'agrada cantar. Sobretot cançons de la nostra terra; molt més que aquelles que canten a la "tele" que fan molt soroll, semblen la cançó enfadosa i no hi ha qui les entengui.

L'Eixerit

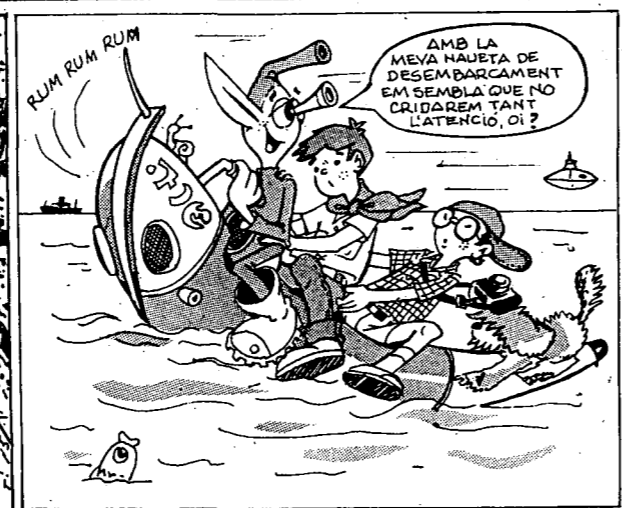

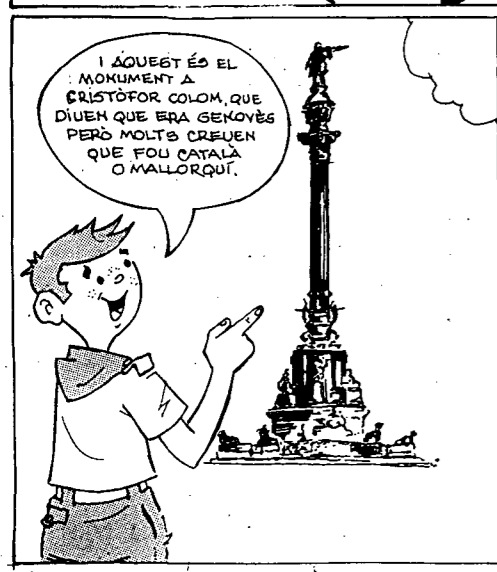
ARA ARRIBES EUDALET?
ARA QUE JA SOM A L'ÚLTIMA
VINYETA?

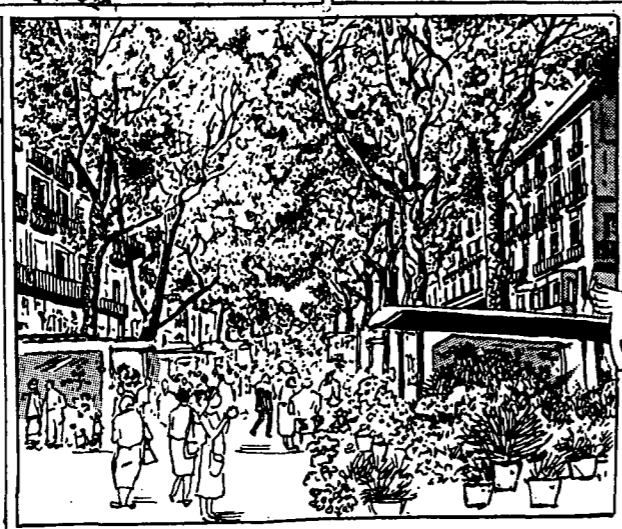
JÀ SOM A BARCELONA
ESTEM VOLANT SOBRE EL
SEU PORT. ÉS UNA GRAN
CIUTAT I PODREM VEURE
MOLTES COSES INTER-
RESSANTS.

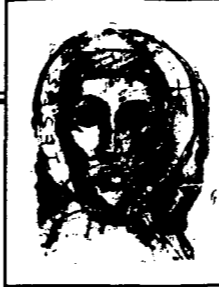
RUM RUM RUM
AMB LA MEVA HAUETA DE
DESEMBARCAMENT
EM SEMBLA QUE NO
CRIDAREM TANT
L'ATENCIÓ, OI?

I AQUEST ÉS EL
MONUMENT A
CRISTÒFOR COLOM, QUE
DIUEN QUE ERA GENOVÈS
PERÒ MOLTS CREUEN
QUE FOU CATALÀ
O MALLORQUÍ.

AIXÒ ÉS
LA RAMBLA QUE
ELS BARCELONINIS
DIUEN QUE ÉS EL
CARRER MÉS BONIC
DEL MÓN
AÍ KARAM,
DE PRESUMITG!

pel Mossèn

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Marc, capítol 9, versets de l'1 al 9 (Mc 9:1-9).

Reflexionem: 1. Abans i després d'aquest text, Jesús anuncia tres vegades la seva passió i mort. Els Apòstols i deixebles no entenen res. Jesús els ho diu clar i net; ells se l'estimen, però al mateix temps, somien un regne temporal i material. Jesús, que ho veu, vol donar-los ànims i, al mateix temps, introduir-los al seu misteri de mort i resurrecció.

2. Nosaltres no podem mesurar l'experiència inefable de la glòria de Jesús que Perè, Jaume i Joan varen poder fer a la muntanya del Tabor. Fou una gràcia de Déu, i prou. Però sí que és clar allò que Déu els demanava: "escolteu-lo". Escoltar Jesús quan els parlava de la seva mort, de donar la vida perquè el Regne de Déu es fes realitat.

3. Jesús no escollí pas el camí del sofriment, sinó el de l'amor. Sabia però, que l'amor als homes egoistes, pecadors i durs de cor, el portaria a la mort. Tot i així ens estimà fins a donar la vida per tots nosaltres. Si escoltem Jesús, la seva salvació transfigurarà la nostra vida en vida eterna. Si seguir-lo ens demana algun sacrifici, sabem que no patim en va.

L'Ibris, el petit grumet (IV)

per ANNA

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en una galàxia llunyana, qui sap on para, un gran creuer corsari viatjava sense rumb entre planetes i estrelles desconegudes. El petit grumet del creuer galàctic era testimoni d'una forta discussió:

-Però, és que no us adoneu del què està passant? -cridava l'Enzo, l'italià- El capità ha permès que ens perdéssim, i ara no vol reconèixer els seus errors. Ens hem perdut i el responsable és el capità, ell és el comandant, ell vigila els aparells, ell marca el rumb, ell ordena al timoner. Qualsevol errada hauria de preveure-la o saber-la evitar. Ell és l'únic culpable!!

-Enzo, no saps el què dius -contestava el sempre fidel Jorba- el capità Adzo està fent tot el que pot, no el pots fer responsable d'una falla als aparells.

-Algú n'ha de ser el responsable, no trobes?, perquè aquesta història del forat negre no hi ha qui se l'empassi -continuava cridant l'Enzo-. I si no ha estat culpa del capità, de qui més pot ser culpa, eh?!

-Enzo, no ens precipitem. Si tot va bé, aviat trobarem una pista sobre la nostra posició. I cap de nosaltres no coneix les galàxies, com el nostre capità -deia el Jofre-, ell és l'únic que ens pot conduir de tornada a casa.

-No veieu el risc que comporta posar-nos a les seves mans? Com podeu estar-ne segurs que vulgui conduir-nos de tornada a casa? I si el què ara vol és

explorar aquestes noves galàxies? I si té altres intencions que no ens ha dit?... -les paraules de l'Enzo ressonaven per tot el vaixell, tothom les sentia, i alguns dels corsaris se l'escoltaven amb molta atenció. Ara com ara, encara confiaven en el seu capità, però a mesura que passessin els dies, si la situació empitjorava, què podria arribar a passar? L'Ibris tenia molta por, estava espantat, i no ho estava pel fet d'haver-se perdut, sinó per totes les coses que havia sentit: dir als seus companys pirates. El pare li havia parlat més d'una vegada del perill dels motins:

"-Fill meu, l'ordre és fonamental pel bon funcionament d'un creuer corsari. El motí és el pitjor enemic dels pirates. El motí porta la cobdícia, l'enveja, l'odi i la mort. El motí converteix els amics, els companys que haurien de ser com a germans, en assassins despietats. Fuig d'ell més que de la tempesta i el tro".

Aquell matí, de sobte, el guaita va fer un gran crit: -Una nau! Una nau! Més enllà d'aquest planeta hi ha una nau!! -cridava sense parar-. El capità va pujar a la cabina del guaita per confirmar la informació. I ràpidament tornà al lloc de comandament per tal de donar les ordres necessàries que ja tots els corsaris esperaven:

-Tothom al seu lloc! Preparats per atacar la nau desconeguda! -va dir pels altaveus-, i tots els pirates van córrer a les seves posicions.

Continuarà....

TV3

DIUMENGE, 24

- 09.15 Sardanes
- 09.50 Programació infantil
- 10.40 Les fabuloses tortugues Ninja
- 11.05 Karate Kid
- 11.30 Bola de drac (D)
- 12.25 Gol a gol
- 14.00 Gol a gol
- 14.30 Telenotícies
- 15.00 El Temps
- 15.10 Programació infantil
- 15.35 La pel·lícula del diumenge (D): «Servitud humana»
- 17.15 Les brigades del Tigre (D)
- 18.10 Batman
- 18.40 Jim West (D)
- 19.45 Gol a gol
- 20.30 Telenotícies
- 21.00 El temps
- 21.05 Trenta minuts
- 21.40 Dallas (D)
- 22.35 Gol a gol
- 00.05 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPais FIKOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 08.00 Especial guerra del Golf
- 08.10 Dibuxos animats (D)
- 08.30 Especial guerra del Golf
- 08.40 Festival Tex Avery
- 09.00 Especial guerra del Golf
- 09.35 Gradit's, ara pot!
- 10.15 Universitat oberta (D)
- 13.00 Gent del Barri (D)
- 13.30 T/N Comarques
- 14.30 Telenotícies
- 15.00 El temps - Bona cuina
- 20.30 Telenotícies
- 21.00 El temps - Bona cuina
- 24.00 Telenotícies
- 00.20 Diners
- 00.30 Tot l'esport

DILLUNS, 25

- 10.40 Thalassa
- 11.25 30 minuts
- 11.55 Això és massa
- 14.00 A dalt i a baix (D)
- 15.15 Veïns (D)
- 15.45 Com a casa
- 16.40 La bella i la bèstia
- 17.35 Club Super 3
- 19.00 Magnum
- 19.50 Dicciopinta
- 21.15 Betes i films
- 21.50 Pantalla (D): «Vestida per matar»

DIMARTS, 26

- 10.40 Vida salvatge
- 11.15 Senyals
- 12.00 Versió directa
- 14.00 A dalt i a baix (D)
- 15.15 Veïns (D)
- 15.40 Com a casa
- 16.40 La bella i la bèstia (D)
- 17.35 Club Super 3
- 19.00 Magnum
- 19.50 Dicciopinta
- 21.15 Super 10
- 21.20 Roseanne 2 (D)
- 21.50 Això és massa
- 22.55 Mike Hammer (D)

DIMECRES, 27

- 10.40 Vida salvatge
- 11.15 Segle XX
- 12.10 Cagney i Lacey
- 14.00 A dalt i a baix (D)
- 15.15 Veïns (D)
- 15.40 Com a casa
- 16.40 La bella i la bèstia
- 17.35 Club Super 3
- 19.00 Magnum
- 19.50 Dicciopinta
- 21.05 Sorteig Lotto 6/49
- 21.25 Cinema 3: «Doble cos»
- 23.25 Informatiu cinema
- 00.25 Motor a fons

DIJOUS - 28

- 10.40 Planeta terra
- 12.00 60 minuts
- 14.00 A dalt i a baix (D)
- 15.15 Veïns (D)
- 15.40 Com a casa
- 16.40 La bella i la bèstia
- 17.35 Club Super 3
- 19.00 Magnum
- 19.50 Dicciopinta
- 21.05 Super 10
- 21.20 Tres pics i repicó
- 23.00 Actual

DIVENDRES, 1

- 10.40 Actual
- 11.15 Actual
- 12.10 Dallas
- 14.00 A dalt i a baix (D)

- 15.15 Veïns (D)
- 15.40 Com a casa
- 16.40 La bella i la bèstia
- 17.35 Club Super 3
- 19.00 Magnum
- 19.50 Dicciopinta
- 21.15 La vida en un xip

DISSABTE, 2

- 09.15 Sardanes
- 09.30 Club Super 3
- 12.25 Tres pics i repicó
- 13.55 Betes i films
- 14.30 Telenotícies
- 15.00 El Temps - Bona cuina
- 15.10 Les fabuloses tortugues Ninja
- 15.40 Tarda de cinema còmic: «Nit a l'òpera»
- 17.30 Sereu campions
- 17.45 Oliana Molls
- 18.15 Buck Rogers (D)
- 18.55 Cagney i Lacey (D)
- 19.50 Futbol
- 22.00 Telenotícies
- 22.30 El temps - Bona cuina
- 22.40 Cine nit: «Impacte» (D)
- 00.30 Especial Guerra del Golf
- 00.35 Cinema de Mitjanit: «La traició»

CANAL33

DIUMENGE, 24

- 14.00 Sputnik TV
- 14.45 Oh, no!
- 15.15 Més enllà del 2.000
- 16.00 Tennis ATP
- 17.00 Rugby
- 18.30 Futbol americà
- 19.45 Sessió de vespre: «Ajust matrimonial»
- 21.50 Informatiu cinema
- 22.20 Natura
- 22.50 Gran estrena
- 24.00 Informe mundial CNN

ESPais FIKOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 17.30 Gradit's, ara pot!
- 18.15 Universitat oberta
- 17.45 Victor
- 20.00 Tot l'esport
- 20.25 Sputnik TV
- 21.25 Mil paraules
- 21.30 Les notícies amb Josep Cuni
- 22.00 El temps
- 22.05 Diners

DILLUNS, 25

- 19.00 Basquetmania
- 20.55 Gent del barri
- 22.15 Versió directa
- 23.15 Segle XX

DIMARTS, 26

- 19.00 Vida salvatge - El món on vivim
- 20.55 Gent del barri
- 22.15 Teatre: «Titus Andronicus»

DIMECRES, 27

- 19.00 Vida salvatge - El món on vivim
- 20.55 Gent del barri
- 22.15 60 minuts
- 23.15 Planeta terra
- 00.15 Sputnik Concert

DIJOUS, 28

- 19.00 Vida salvatge - El món on vivim
- 20.55 Gent del barri
- 22.15 Fila 33: «Harold i Maude»
- 00.05 Més enllà del 2000

DIVENDRES, 1

- 19.00 Futbol 92
- 20.55 Gent del barri
- 22.15 Tres catorze setze
- 23.00 Canal 33 presenta
- 24.00 Versió original: «Le matelot 512»

DISSABTE, 2

- 13.15 **SIGNES DELS TEMPS**
- 14.00 Cadència
- 15.00 VÍbria
- 15.15 Senyals
- 16.00 Esports
- 18.00 Futbol
- 19.45 Telefilm dissabte tarda: «Història d'un metge»
- 21.30 Oh, no!
- 22.00 Thalassa
- 22.40 Els intocables
- 23.35 Jazz & Co.
- 00.35 Informe mundial CNN

TV1

DIUMENGE, 24

- 01.30 Esport nit
- 08.00 Informe setmanal
- 09.00 **TEMPS DE CREURE**
- 09.15 Concert
- 10.00 **EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA**
- 11.00 **POBLE DE DÉU**
- 11.30 Camp i mar
- 12.00 Parlament
- 12.30 135 escons
- 13.00 Cosmos
- 14.00 Arc de triomf
- 15.00 Telediari-1
- 15.35 Els fruitits
- 16.00 Sessió de tarda: «El hueso»
- 17.30 Joc d'infants
- 18.05 L'hora de Bill Cosby
- 18.35 El temps és or
- 19.30 L'hora Warner
- 20.30 Telediari-2
- 21.05 Una hija más
- 21.35 Diumenge cine: «Target, agente doble en Berlín»
- 23.45 Telediari
- 23.50 Els treballs i els dies
- 00.15 Va de cine
- 00.45 Barcelona olímpica
- 01.15 Andalusia
- 02.00 Art i artistes Flamencs

ESPais FIKOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 08.00 Programa informatiu
- 10.45 Telediari
- 11.40 Telediari
- 12.55 Telediari
- 13.00 Teleguia
- 14.00 L'informatiu Migdia
- 15.00 Telediari-1
- 17.55 El follet del globus
- 18.00 Els mons de Yupi
- 19.30 Calaix desastre
- 19.20 L'informatiu Vespre
- 20.30 Telediari-2
- 24.00 Diari nit

DILLUNS, 25

- 09.10 A bona hora
- 10.00 L'estranya dama
- 11.45 Santa Bàrbara
- 13.30 Jo compro aquesta dona
- 14.30 No riguis que és pitjor
- 15.35 La dama de rosa
- 16.30 Aquesta és la seva casa
- 17.25 Els fills del fred
- 19.30 Els carrers de San Francisco
- 21.00 El preu just
- 22.25 S'ha escrit un crim
- 23.15 A debat
- 00.30 Diari de la guerra

DIMARTS, 26

- 09.10 A bona hora
- 10.00 L'estranya dama
- 11.45 Santa Bàrbara
- 13.30 Jo compro aquesta dona
- 14.30 No riguis que és pitjor
- 15.35 La dama de rosa
- 16.30 Aquesta és la seva casa
- 17.25 Tendido cero
- 19.30 Els carrers de San Francisco
- 21.05 Els vídeos de primera
- 21.40 Sessió de nit: «Un enredo para dos»
- 23.20 A portada
- 00.30 Diari de la guerra
- 01.30 **TESTIMONI**

DIMECRES - 27

- 09.10 A bona hora
- 10.00 L'estranya dama
- 11.45 Santa Bàrbara
- 13.30 Jo compro aquesta dona
- 14.30 No riguis que és pitjor
- 15.35 La dama de rosa
- 16.30 Aquesta és la seva casa
- 17.25 Amb les mans a la massa
- 19.30 Els carrers de San Francisco
- 21.00 La ronda
- 22.00 Falcon Crest
- 23.00 La petjada del crim
- 00.35 Diari de la guerra

DIJOUS, 28

- 09.10 A bona hora
- 10.00 L'estranya dama
- 11.45 Santa Bàrbara
- 13.30 Jo compro aquesta dona
- 14.30 No riguis que és pitjor
- 15.35 La dama de rosa
- 16.30 Aquesta és la seva casa
- 17.25 Clau en mà
- 19.30 Els carrers de San Francisco
- 21.00 Bojos per la tele
- 22.15 El primi-joc
- 22.30 Estrenes TV: «Tiempo de milagros»
- 00.45 Diari de la guerra

DIVENDRES, 1

- 09.10 A bona hora
- 10.00 L'estranya dama
- 11.45 Santa Bàrbara
- 13.30 Jo compro aquesta dona
- 14.30 No riguis que és pitjor
- 15.35 La dama de rosa
- 16.30 Aquesta és la seva casa
- 17.25 3, 2, 1... contacte
- 18.00 Sopa de Gansos
- 18.30 Festival Hanna Barbera
- 19.30 Els carrers de San Francisco
- 21.00 Nit d'humor: «Nido vacío» «Chicas de oro»
- 22.00 Visca l'espectacle!
- 23.30 Sèrie rosa
- 00.15 Diari de la guerra

DISSABTE, 2

- 00.30 Al·lucini
- 01.55 Diari de la guerra
- 02.40 Esport nit
- 08.00 La ronda
- 09.00 **ULTIMES PREGUNTES**
- 09.30 Concert del dissabte
- 11.00 En escat
- 11.30 No l'ho perdís
- 13.00 Trobada juvenil amb Banesto
- 13.55 Rockpop
- 15.00 Telediari-1
- 15.35 Les mil i una amèriques
- 16.00 Sessió de tarda: «Gritar al diablo»
- 17.40 Club Disney
- 20.05 Valerie
- 20.30 Telediari-2
- 21.00 Informe setmanal
- 22.05 Dissabte nit: «Esquilache» - «Palabra de Ley»

TVE2

DIUMENGE, 24

- 07.30 Tribunal Popular
- 08.30 **SANTA MISSA**
- 09.15 Puçastoc
- 10.00 Gorbi
- 10.30 Cine para todos: «Pimpinela Smith»
- 12.00 Diumenge esport
- 14.30 Servei de notícies
- 14.35 Diumenge esport
- 16.30 Servei de notícies
- 16.35 Diumenge esport
- 17.30 Cine Paraiso «Muerte en los pantanos»
- 19.00 Mira-2
- 20.00 Baloncesto
- 21.00 L'informatiu cap de setmana
- 21.15 Las colecciones de la 2
- 23.00 Ciclismo
- 23.15 Estudio estadio
- 00.15 Los vengadores
- 01.00 Alicia
- 01.30 Música N.A.

ESPais FIKOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 11.00 Paseo central
- 14.25 Avanç informatiu
- 15.55 Un punt de solfa
- 16.25 Avanç informatiu
- 17.55 Avanç informatiu
- 20.00 L'informatiu vespre
- 21.00 Contrapunt

DILLUNS, 25

- 07.30 Dibuja 2
- 08.00 Video-Mix
- 09.00 TV educativa
- 12.00 Historias de la ópera
- 13.05 Belleza i poder
- 13.25 Menjar i beure
- 13.30 La palmera
- 14.30 Estadio 2
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Cheers
- 16.00 La barberia
- 16.30 Primera sessió: «Casa flora»
- 18.00 Historias de cada día
- 19.00 Basket ACB
- 19.30 T y T
- 20.30 Força Barça
- 21.10 Murphy Brown
- 21.30 Aquellos maravillosos años
- 22.00 La estrella es... Gary Grant: «Encadenados»
- 00.00 Rápido
- 00.30 Última sessió: «¿Qué fue de estos chicos?»

DIMARTS, 26

- 07.30 Dibuja 2
- 08.00 Video-Mix
- 09.00 TV educativa
- 12.00 National Geographic
- 13.00 Belleza i poder
- 13.25 Guamans
- 13.35 La palmera

- 14.35 Estadio 2
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Cheers
- 16.00 Hammer
- 16.30 Primera sessió: «La historia de McConell»
- 18.00 Historias de cada día
- 19.00 Mec-Mec
- 19.30 T y T
- 20.30 Una sombra al sol
- 20.55 Vuelta ciclista CC. Valenciana
- 21.10 Sigue, sigui plastic!
- 22.00 Un año en la vida
- 23.00 Crónicas urbanas
- 00.00 El arte del video
- 01.00 Última sessió: «Ojo por ojo y diente por diente»

DIMECRES, 27

- 07.30 Dibuja 2
- 08.00 Video-Mix
- 09.00 TV educativa
- 12.00 Extra
- 13.00 Belleza i poder
- 13.25 Menjar i beure
- 13.35 La palmera
- 14.35 Estadio 2
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Força Barça
- 16.00 Hammer
- 16.30 Primera sessió: «El milagro de las campanas»
- 18.00 Historias de cada día
- 19.00 Mikimoto-clip
- 19.30 T y T
- 20.30 Futbol
- 22.00 Estress
- 23.00 Los Simpsons
- 23.30 Documents tv
- 00.30 Última sessió de cine: «Lo que importa es vivir»

DIJOUS, 28

- 07.30 Dibuja 2
- 08.00 Video-Mix
- 09.00 TV educativa
- 12.00 Alicia
- 12.45 Andalusia
- 13.00 Belleza i poder
- 13.25 Guamans
- 13.30 La palmera
- 14.30 Estadio 2
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 La finestra
- 15.55 Guamans
- 16.00 Hammer
- 16.30 Primera sessió: «La primera dama»
- 18.00 Historias de cada día
- 19.00 Atletismo
- 20.50 Vuelta ciclista CC. Valenciana
- 21.15 Espiral
- 22.00 Dijous cinema: «Salón Kitty»
- 01.00 Última sessió: «El crimen del Teatro Follies»

DIVENDRES, 1

- 07.30 Dibuja 2
- 08.00 Video-Mix
- 09.00 TV educativa
- 12.00 Revista de música
- 13.00 Belleza i poder
- 13.25 Menjar i beure
- 13.30 La palmera
- 14.30 Estadio 2
- 15.00 Cifras y letras
- 15.30 Parejas
- 16.00 Barcelona olímpica
- 17.30 Primera sessió: «El monje blanco»
- 18.00 Historias de cada día
- 19.00 NBA
- 19.30 T y T
- 20.30 Pictionay
- 21.10 Tribunal Popular
- 22.00 El mirall: «Solo cuando me río»
- 01.25 Jazz entre amigos
- 02.20 Última sessió de cine: «El asesino de Pedralbes»

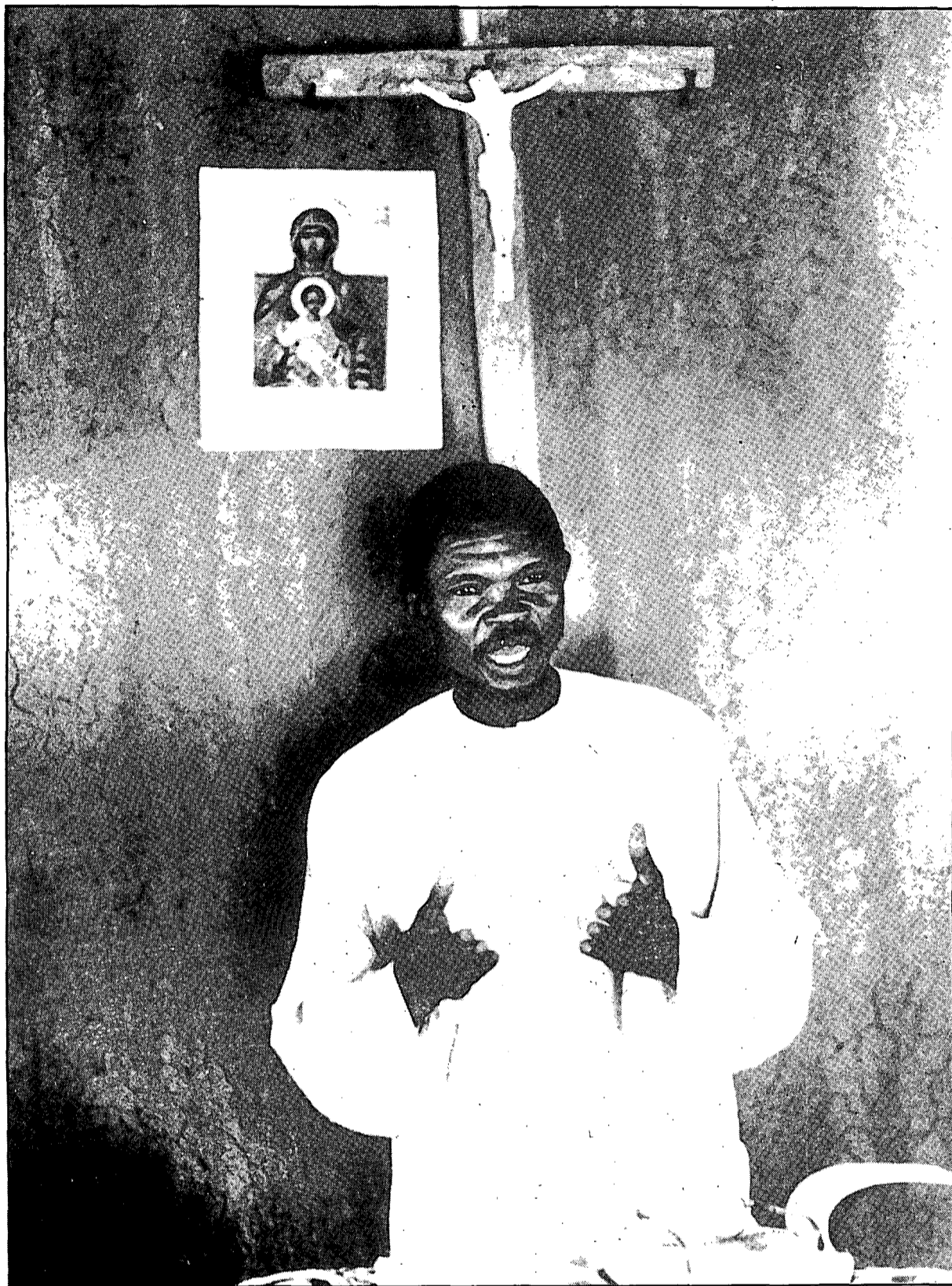
DISSABTE, 2

- 08.00 Espiral
- 09.00 Dibuja-2
- 09.30 Això no pot fer-se per TV
- 10.00 Los caballeros del zodiaco
- 10.30 Cine para todos: «Yeti, el abominable hombre de las nieves»
- 12.00 Belleza i poder
- 13.30 Mikimoto clip
- 14.00 Va de cine
- 14.30 L'informatiu migdia
- 15.00 NBA
- 16.30 Dissabte esport
- 20.00 Cine club: «El sargento inmortal»
- 22.00 L'informatiu cap de setmana
- 22.10 La sombra de la horca
- 23.00 La 2 presenta
- 00.00 La tabla redonda
- 01.10 Última sessió de teatro: «Katia Kavonoba»
- 02.45 Video-mix

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà